POLIROM

Mike McCormack

Oase solare

BIBLIOTECA POLIROM

Roman distins cu
International Dublin Literary Award 2018

Mike McCormack

Oase solare

Traducere din limba engleză
şi note de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2020

Mike McCormack, *Solar Bones*

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53
ISBN ePub: 978-973-46-8554-7
ISBN PDF: 978-973-46-8555-4
ISBN print: 978-973-46-8050-4
Coperta: Carmen Parii
Foto copertă: © GiorgioMagini/Depositphotos.com

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

MIKE MCCORMACK (n. 1965) este unul dintre cei mai valoroşi prozatori irlandezi contemporani. Născut în Londra, a crescut la o fermă din Louisburgh, în comitatul irlandez Mayo. A studiat engleza şi filosofia la National University of Ireland din Galway, dedicîndu-se apoi scrisului. Volumul său de debut, *Getting it in the Head* (1996), a fost recompensat cu Rooney Prize for Irish Literature, iar în 1998 a fost selectat printre cărţile anului de cotidianul american *The New York Times*. Ulterior a mai publicat romanele *Crowe's Requiem* (1998), *Notes from a Coma* (2005) şi *Solar Bones* (*Oase solare*, 2016), precum şi un volum de povestiri intitulat *Forensic Songs* (2012). Însă cea mai cunoscută carte a sa pînă în prezent rămîne *Oase solare*, care în 2016 a fost laureată cu premiul Goldsmiths şi cu Irish Book Award pentru cel mai bun roman al anului, iar în 2018 a primit International Dublin Literary Award. În prezent, Mike McCormack locuieşte în Irlanda, în Galway, unde predă scriere creativă la National University of Ireland.

pentru Maeve

clopotul
clopotul când
ascultând clopotul când
ascultând clopotul când stau aici
clopotul ascultat stând aici
ascultându-l cum răsună în lumina cenușie a acestei
dimineți, amiezi sau seri
dumnezeu știe
această zi cenușie stând aici și

ascultând acest clopot în miezul zilei, clopotul din miezul zilei, clopotul de *Angelus* din miezul zilei, răsunând în lumina cenușie până

aici
stând în bucătărie
auzind acest clopot
cum mi se agață de inimă și
aduce întreaga lume
aici

palid și cu răsuflarea tăiată după ce-am bătut cale lungă ca să stau în bucătăria asta

năuc
asta fără nici o îndoială

dar ascultând clopotul de la biserica din orășel, aflată la un kilometru și jumătate distanță, în timp ce zboară ciorile, peste drum de secția de poliție, pe sub platanii uriași care o încadrează și în care și-a făcut cuiburi o colonie de corbi, așa de mulți și gălăgioși încât uneori primăvara când cuibăresc larma lor umple biserica și

epuizat acum, așa iute
sprintul acela până la biserică și clopotul
da, sunt adevărate
clopote adevărate
nu o transmisiune sau o emisiune fiindcă

sunt inconfundabile intensitatea și rezonanța pline ale sunetului purtat către mine de-a lungul și de-a latul acestei zile și care chiar și de la distanța asta îmi răsună în piept

o bătaie sistolică din cealaltă parte a acestei parohii care se află la marginea acestei lumi cunoscute cu Sheeffry și Mweelrea la sud și Clew Bay cu deschiderea sa largă la nord

clopotul de *Angelus*

răsunând tare peste satele și loturile de pământ, peste câmpuri și dealuri și mlaștinile dintre ele, șase serii de câte trei dangăte într-un minut și jumătate, o convocare urgentă pe buza hăului care adună laolaltă oamenii din parohia asta pe toate drumurile sale principale și secundare cu

toate școlile și terenurile sale de fotbal

toate podurile și cimitirele sale

toate magazinele și crâșmele sale

depozitul de materiale de construcții și policlinica

apoi căminul cultural

stația de tratare a apei și

terenul de handbal

lumea creată cu

toate centrele în jurul cărora o parohie ca asta se adună exact așa cum

lumea în sine a făcut-o la începuturile sale, prin

munți, râuri și lacuri

când s-a adunat prin locurile astea în jurul râului Bunowen, ce izvorăște în munții Lachta și curge în nord către mare, cioplind în lunca aceea către care se îndreaptă toate drumurile, principale și secundare, urmând contururile peisajului și-n mijlocul căreia se află

orășelul Louisburgh

de unde răsună clopotul de *Angelus*, redesenând toată lumea

munți, râuri și lacuri

acri, prăjini și stânjeni

animal, mineral, vegetal

legământ, cruce și coroană

lumea dată cu

toată istoria sa pentru a mă sprijini de ea când

stau aici în bucătăria

acestei case

în care-am locuit vreme de aproape douăzeci și cinci de ani și-am crescut o familie, casa asta de la marginea orășelului Louisburgh din comitatul Mayo de pe coasta de vest a Irlandei, orășelul în care îmi pot urmări originile și neamul până mult în urmă, în vremurile în care nu era decât un râu prăpădit trecând printre câteva gospodării fumegânde adunate în jurul unei fierării și-al unui pod din bușteni, un cătun din pământ și piatră încă neînchegat după un plan propriu-zis și nici autorizat pentru a găzdui un târg, obârșia mea fiind detectabilă până în preistoria sumbră când un clan tenace de fermieri și pescari s-a ținut bine de peticul său mic de pământ

prin vijelii și grindină

prin iad și ape adânci

bărbați cu burți și iuți la mânie, dintre care jumătate s-au dus în mormânt cu o durere în piept înainte de-a împlini șaizeci de ani, mulți dintre ei buni cântăreți, toți

adăugându-se locului natal, generații întregi, până când acesta a crescut la douăzeci de acri, pășune și teren arabil, cu acces la pășunea comunală de pe dealul Carramore care dă spre golf și

această durere, această blestemată durere ce-mi spune că

după știința mea

știința fiind cea mai bună fațetă a mea, că

că

e ceva ciudat în toate astea, o energie care pulsează în eter și care m-a afectat din clipa în care-au început să bată clopotele alea, ceva ce mă cutreieră, un vârtej care mă trage

prin casă

ușă după ușă

cameră după cameră

în susul și-n josul holului

ca o chestie nebună

dormitoare, baie, living și

înapoi în bucătărie unde

Doamne

ce izbucnire frenetică

Doamne

nu atât o izbucnire frenetică dar un pliu vălurit în lumină, curgând dintr-o cameră în alta doar pentru a descoperi că

e goală casa asta

nici un suflet niciunde

căci este o zi lucrătoare și familia mea e plecată

toți sunt plecați

copiii sunt plecați cu toții acum și bineînțeles că Mairead e la muncă și n-o să se întoarcă înainte de patru așa că până atunci casa-i a mea, ceva ce-ar trebui să mă bucure de vreme ce în mod obișnuit aș fi foarte bucuros să-mi pierd vremea pe-aici de unul singur, fără să fac nimic, ascultând radioul sau citind ziarul, însă acum gândul ăsta mă neliniștește, patru ore se întind înaintea mea până la întoarcerea ei,

singur aici pentru patru ceasuri

patru ceasuri până la întoarcerea ei așa că

trebuie să existe o cale de-a umple întinderea de timp care mi se așterne acum înainte, ceva cu care să pot străpunge această stânjeneală mistuitoare fiindcă

ziarul

da

asta o să fac

cotidianul

să iau cheile de la mașină și să mă duc în oraș după ziar, să parchez în piațeta din fața farmaciei și apoi să stau pe stradă și

asta o să fac

o să stau acolo până când o să vină cineva să îmi vorbească, cineva să îmi spună

bună

bună

sau până când cineva o să mă salute într-un fel sau altul, o să-mi facă cu mâna sau o să mă strige pe nume, fiindcă deși strada asta e o stradă ca oricare alta ea este deosebită într-o privință esențială – această stradă anume este a mea, a mea în sensul că am străbătut-o de mii de ori

ca bărbat și ca băiat

iarna și vara

pe grindină, pe ploaie și pe soare astfel că

toate ușile și vitrinele îmi sunt familiare, fiecare stâlp și piatră din bordura de pe întreaga ei întindere sunt ușor de recunoscut pentru mine

strada asta un dat

strada asta e ceva pe care să te poți bizui

izvor și temelie

unul din acele locuri pe unde o să treacă cineva care să poată spune despre mine

da, îl știu pe omul ăsta

sau mai exact

da, îl știu pe omul ăsta și o știu pe sora lui, Eithne, și îi știam pe mama și pe tatăl lui înainte de el și de tot ceea ce îi aparține

sau mai intim

sigur că îl știu – Marcus Conway – locuiește dincolo peste câmp, îi văd casa când stau în ușa din spatele casei mele

sau mai apăsat

cum să nu-l știu, Marcus Conway, inginerul, am fost coleg de școală cu el și-am jucat fotbal împreună – purtam negru și auriu amândoi

sau mai agitat

ar trebui să-l știu, fiul și fiica lui au fost colegi de școală cu copiii mei – eram amândoi în comitetul de părinți

sau mai nervos

bineînțeles că-l știu – i-am împrumutat o drujbă ca să tundă gardul ăla de păducel de la capătul drumului dinspre el și

tot așa și tot așa

la infinit

amin

crezul esențial în toate modurile și declinările sale, punctele credinței care mă confirmă și pe care mi-am clădit o viață în parohia asta cu toate treburile și ritualurile ei pentru cea mai mare parte din cele cinci decenii și

această scurtă istorie a lumii de care să mă sprijin

stând aici, în bucătăria asta, în această lumină cenușie și întrebându-mă

de ce trebuie să mă apese atât de tare o asemenea nevoie subită de-a repeta aceste adevăruri subînțelese, de ce această senzație că există niște

praguri de trecut
lucruri de pus la punct
treburi de verificat
de parcă aș fi pășit într-o împrejurare îngustă mărginită de jur împrejur de uitare în timp ce
acum îmi caut cheile
scotocindu-mi buzunarele și aruncând o privire în jur doar pentru a vedea că
Mairead mi-a luat-o înainte, a ieșit mai devreme și a adus ziarele – nu unul, ci două, local și național, stau amândouă în mijlocul mesei frumos împăturite unul într-altul, cu lumina reflectându-se neîntrerupt pe suprafața lor, arătând limpede că ea nu le-a citit și că aș putea avea parte de mica plăcere de-a deschide un ziar proaspăt, de a-l auzi foșnind și trosnind când se desface, una dintre acele experiențe care încep cum se cuvine ziua sau după-amiaza, în acest caz, de a-l întoarce și de a-l frunzări
începând de la coadă, cu paginile de sport, pentru a citi titlul
„Lecții dure din ultima înfrângere“
de parcă ar fi locul și timpul potrivite pentru o predică
ceea ce mă determină să-l închid repede la loc, căci nu vreau nici o predică la ora asta din zi cu ziarul arătând data de
2 noiembrie, suntem deja în Luna Tuturor Sfinților, anul aproape dus deci
ce s-a întâmplat cu octombrie
a venit și s-a dus într-o clipă, ceasurile au fost date înapoi pentru ora de iarnă abia săptămâna trecută și
știrile de pe prima pagină care spun că lumea își vede fără încetare de treaba ei, aceea de-a răsări în splendoare și de-a apune în ruine, cu războaie încă în derulare în locuri străine – Afganistan și Irak printre altele – iar pe altundeva se încearcă încheierea unor acorduri de pace – Israel și Palestina – în timp ce mai aproape de casă tragediile se petrec în tonuri mai joase, însă reale și ele – prea puține paturi în spitale și acorduri salariale pentru bugetari semnate sub presiune – toate poveștile bune ale oamenilor, indiferent care le va fi deznodământul, poți să simți asta, elementul carne și sânge zvâcnește în ele, în vreme ce în același timp

pe tărâmul de dincolo al finanțelor internaționale, alți indicatori, mai abstracți, cresc și scad în propriul lor haos – prețurile acțiunilor, ratele dobânzilor, marjele de profit, ratele de solvabilitate – banii validând dezechilibrele necesare în așa fel încât totul să continue să meargă veșnic înainte în timp ce într-una dintre paginile din interior este

peste un an

un articol lung ilustrat cu un grafic și citate care descriu cauzele și consecințele crizei noastre economice recente, un scurt rezumat al evenimentelor care au culminat în seara de 29 septembrie, sărbătoarea Arhanghelului Mihail – seara în care întregul sistem bancar aproape că s-a prăbușit și țara a fost cât pe ce să se trezească a doua zi cu conturile bancare goale și

de dragul clarității

articolul e ilustrat cu o diagramă care arată ce supradimensionată era nebunia financiară națională în anii premergători crizei, cu datoria crescând până la zeci de miliarde, cifre incredibile pentru economia unei mici insule, de-o amploare înspăimântătoare, care au modificat pentru totdeauna perspectiva a ceea ce noi credeam că e răspunderea noastră și care acum, stivuite așa unele peste altele – cu toate acele zerouri lucioase și dure, atât de predispuse la creșterea epidemică – seamănă cu niște

indici și dimensiuni ale unei noi cosmologii, forțele și velocitățile unei lumi sterpe, inversate – un tărâm negativ care, în timp, va suge viața din noi, criza aceea care s-a petrecut fără să ne avertizeze în vreun fel că vine, în tot cazul nu una pe care vreunul dintre profeții noștri să o priceapă, căci ei erau

din câte se pare toți împietriți și orbi, deposedați de orice capacitate de prorocire, când bineînțeles că ăsta era genul de catastrofă pe care profeții trebuie să o întrevadă sau pentru care să aibă ceva putere de prevedere dar n-au avut de vreme ce acum privind în urmă e limpede că acești clarvăzători ai noștri erau slab înzestrați, avertismentele lor fiind reduse la niște behăieli tremurate, glasuri de oameni care încearcă să-și contrabalanseze pierderile și lipsite de tonul corespunzător al acuzațiilor isterice când ei se puneau în schimb să caute vinovați și să analizeze, acel ton moralizator care în cele din

urmă s-a dovedit a fi complet nepotrivit pentru dezastrul care a urmat fiindcă scoaterea în evidență a hibelor n-avea să fie deloc de ajuns și cifrele și proiecțiile, oricât de groaznice, n-au putut contura deloc cu adevărat dimensiunile dezastrului și nici nu s-au dovedit a fi vreo vrajă eficientă împotriva acestuia, căci, lipsite de acel ton vehement al acuzării, glasurile lor n-au fost deloc un cântec care să ne atragă atenția și s-a dovedit o mare prostie să întâmpinăm catastrofa în mod rațional, când de fapt era nevoie ca

profeții noștri să fie înnebuniți

și să vină înspre noi cu privirile turbate și mânjiți cu rahat, bătând într-un clopot, clarvăzători și păcătoși totodată, rostind într-o limbă de la limita nebuniei un mesaj care s-ar putea traduce în cuvinte simple drept

am belit-o

am belit-o rău și pe bune căci

cu toți indicatorii ăia așa unul peste altul nu poate urma decât un singur deznodământ

și mai e ceva

ochii pe femeia aceea

o poveste locală care apare și în ziarul național și în cel local, o poveste cu

o activistă de mediu care intrase în greva foamei din cauza consorțiului energetic care intenționa să tragă o conductă de gaze sub presiune printr-o anumită zonă din North Mayo, zona ei, și care începuse deja lucrările pe fundul mării în Broadhaven Bay, articolele din ambele ziare fiind ilustrate cu aceeași fotografie a unei femei scofâlcite, la aproape șaizeci de ani, înfășurată într-o pătură și holbându-se cu ochi mari de pe bancheta din spate a unei mașini în timp ce intră în a doua săptămână de grevă a foamei, moment în care cică ar fi pierdut deja cinci kilograme de pe un trup care cântărise mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme înainte ca ea să înceapă să postească, așa încât femeia se apropie zi după zi de acel prag periculos al greutății, pierderea critică a masei corporale care marchează momentul când sănătatea îi poate fi afectată ireversibil și ea începe să dispară încet-încet de pe fața pământului, mai întâi lăsând-o vederea, urmată de masa

musculară și densitatea osoasă, așa încât acum – ambele articole o spuneau limpede – au devenit deosebit de presante toate acele rugăminți, petiții și plângeri făcute în numele ei către autoritățile competente, de stat și private, dar care deocamdată – după opt zile de grevă a foamei – n-au provocat nici un răspuns oficial nici de la autorități nici de la consorțiul energetic și în timp ce

e tot mai slăbită pe zi ce trece

femeia aceasta jură să-și continue greva până când cea mai mare navă din lume care montează conducte submarine, înregistrată în Elveția, Solitare – cu toți cei trei sute de metri de țeavă, cu cele nouăzeci și șase de mii de tone și patru sute de membri ai echipajului –, va părăsi Broadhaven Bay și apele teritoriale irlandeze astfel încât

cele două imagini ce se suprapun

această femeie micuță pe fundalul acestei nave

amintesc de fotografia protestatarului singuratic postat în fața șirului de tancuri în Piața Tienanmen, în 1989, semănând prin faptul că este la fel de puțin probabil ca Solitare să eșueze din cauza trupului nesemnificativ al aceste femei care, înfășurată într-o pătură, privește lung de pe bancheta din spate a unei mașini, o altă dramă care are acea încărcătură realistă irefutabilă, acea confluență periculoasă a particularului și a politicului convergând în acest trup firav al femeii pentru a face din el arena disputei și, nu pentru prima oară, povești ca asta mă frapează mereu ca fiind

neobișnuite în Mayo

Mayo Doamne-ajută

Mayo *abú*[1]

un comitat cu o istorie unică de oameni care se înfometează și-și chinuiesc trupurile pentru idealuri și principii supreme, un reflex politic care a zvâcnit constant de-a lungul anilor și pare a-și avea rădăcinile într-un anumit simț al păcătoșeniei iritat căci este năpădit, ca nici un alt comitat, de altare, grote, case de rugăciune și mănăstiri, cum e în egală măsură traversat de cărări ale pelerinilor și căi ale penitenței, întregul comitat fiind un asemenea tărâm mărginit al penitenței și-al căinței încât nimeni n-ar trebui să fie surprins că autoînfometarea devine o

armă politică de vreme ce, din câte știu eu, nici un alt comitat din republică nu și-a mai chemat trei dintre fiii săi să moară de foame pentru drapel și patrie atât de târziu în secolul XX

McNeela, Gaughan, Stagg

Arbour Hill, Parkhurst, Wakefield

suflete cutezătoare care și-au găsit inspirația în pământul nostru martirizat și au văzut o lume dincolo de ei înșiși la fel cum a făcut și

preferata mea

o pustnică tânără care, pe la sfârșitul mileniului trecut, s-a oploșit într-un *bothán*2 prăpădit de pe o coastă de deal, la mai puțin de cincisprezece kilometri de-aici, o femeie tânără care, printr-un ceremonial străvechi, a fost declarată pustnică de Vatican, autorizată să cerșească și să se roage pe aceste dealuri ploioase, pretinzând că Dumnezeu i-a cerut să se ducă tot mai departe în pustiu pentru ca astfel să poată fi mai conștientă de prezența lui într-o liniște și singurătate profunde, dar care, după câțiva ani de viață trăită în deplină sfințenie în munții din West Mayo, cu nimic care să-i abată privirea în afara oilor umede și-a zidurilor de piatră, a apărut cu mesajul ei către lume, spunându-ne că

iadul e adevărat și nu-i gol

atât de simplu și de direct

iadul e adevărat și nu-i gol

a zis ea, suma a tot ce învățase în toți anii de rugăciune și penitență, epistola ei primitivă, fără vreo menționare a faptului că pe-aici ar fi trecut mântuitorul în misiunea lui de a binecuvânta și a ierta și

uite așa te lași purtat

stând aici în bucătăria asta

purtat de-o temă veche, luat pe sus de un vârtej de cuvinte și asociații presărate de-a lungul și de-a latul acestui comitat, o grindină de imagini care mă năpădesc în timp ce în partea de jos a paginii e o altă poveste despre cum

o imensă construcție industrială abandonată din nordul comitatului este luată în calcul ca posibil loc de amplasare a unei uzine pentru convertirea azbestului care va face parte dintr-un depozit de materiale toxice uriaș unde să se proceseze

deșeuri industriale și medicale din restul provinciei printr-un proces de incinerare ultramodern care, dacă studiile de rentabilitate și de mediu se vor dovedi favorabile, ar putea deveni operațional în câțiva ani, cu promisiunea unor noi locuri de muncă și a unor investiții colaterale în întregul comitat și

ceva din trecut

o legătură psihică datând din copilăria mea când

tata lucra la construcția asta

a lucrat fir-ar să fie

a lucrat la ea într-o perioadă când, cu promisiunea unei prosperități similare, se vorbea despre ea de parcă ar fi fost o catedrală sau un templu construit pe locul acela înălțat care străjuia orășelul Killala, un asemenea far călăuzitor al progresului încât de-a lungul celor doi ani cât s-a construit aveam să-mi privesc tatăl făcându-și bagajul pentru săptămâna următoare în fiecare duminică seara iar când venea ora șapte le săruta pe mama și pe sora mea de la revedere și o pornea pe jos până în capătul drumului de unde era luat de un microbuz plin cu alți bărbați de prin parohie, meșteri și muncitori, oameni care aveau să-și petreacă doi ani întregi turnând beton, așternând cărămizi și fixând armături, dând viață acestei clădiri uriașe care, atunci când avea să fie complet funcțională, urma să angajeze trei sute cincizeci de bărbați și femei pentru fabricarea de fire și fibre acrilice, un scop final care inițial m-a dezamăgit fiindcă părea un lucru atât de neînsemnat ținând cont de toată speranța și tot efortul investite, ceva nedemn din toate punctele de vedere, până când am aflat că în procesul de fabricație se va folosi un compus chimic deosebit de toxic pe nume acrilonitril, o substanță care urma să fie transportată pe șosele pe timp de noapte, sub escortă, expediată în containere cu pereți dubli și antișoc, un detaliu viu impregnat de suficient pericol pentru a repune întregul proiect într-o lumină apocaliptică mai credibilă, în așa fel încât acum mi se părea, în focul reaprins al imaginației, o întreprindere riscantă, de pionierat, care necesita bărbați neînfricați și viteji precum tatăl meu pe care

aveam să-l însoțesc în fiecare duminică seara până în capătul drumului, ca să-l văd cum pleacă în acel microbuz și de fiecare dată îi resimțeam plecarea atât de intens de parcă o parte din mine ar fi plecat să muncească la acel proiect îndepărtat și astfel, cum tata muncea la construcția respectivă, mintea mea tânără a stabilit rapid că și eu eram viteaz și curajos și probabil sortit vreunui destin remarcabil, toate astea cu doar douăzeci de ani înainte ca uzina să-și înceteze complet producția, cea din urmă dintre industriile poluante din partea asta de lume, întreaga întreprindere sucombând din cauza convergenței unor factori adverși – dintre aceștia esențiali fiind creșterea prețului petrolului la cincizeci de dolari barilul și orientarea oamenilor spre țesăturile naturale – până în ziua când a rămas pustie și părăginită pe-un câmp întins de deasupra orașului Killala – ultimul transport de fire ieșit pe poartă, muncitorii plătiți și luminile stinse – un exemplu monumental de gotic industrial ruginind în vânturile ce suflă dinspre Atlantic, o clădire goală deservită în toate privințele de servicii publice de prima mână – șosea, cale ferată, apă și electricitate – dar de care nu se atinge nimeni fiindcă întreaga chestie era învelită în azbest, pereți, acoperișuri, tavane, acri întregi de azbest, al cărei cost de dezafectare estimat în conformitate cu normele de mediu ale UE ajungea la aproape zece milioane de euro, și s-a decis ca proprietarii, consiliul comitatului, s-o lase dracului acolo și să n-o deranjeze în vreun fel ca nu cumva să-și lepede fibra distrugătoare de plămâni prin tot North Mayo

Crossmolina, Ballina, Attymass și

spre vest în ținuturile aride Ballycroy și Mulranny

în *terra damnata* din Shanamanragh

ținut pe-atunci uitat de lume însă

bine cunoscut nouă fiindcă se află

lângă locul natal al lui Mairead și noi am mers de multe ori acolo, mai ales în primii ani ai căsniciei noastre când Agnes și Darragh erau mici și-i duceam să-și viziteze bunicii în vacanța de vară, îi puneam în mașină și porneam spre nord, drumul în sine fiind cam de o sută de kilometri dar străbătând teritorii atât de diferite de partea asta de lume la câțiva kilometri nord

de orășelul Mulranny exact în locul unde N59 cotește pe sub un pod de piatră cu un singur arc așezat între niște rododendroni înflăcărați, podul marcând întotdeauna în mintea mea schimbarea totală de relief de la dealurile și morenele din South Mayo la întinderile largi și mai pustii ale nordului, podul ăsta a mișcat întotdeauna ceva profund în mine, căci de fiecare dată când treceam pe sub el, cu Mairead alături și copiii în spate, simțeam înăuntrul meu cum acea deplasare subtilă despre care mi-am imaginat mereu că ar fi sufletul meu se înfiora în fața peisajului ce se ivea dincolo de acel pod, unde, după câțiva kilometri și cu o rarefiere subită a luminii, munții se retrăgeau în depărtarea înnorată, iar lumea se nivela devenind acel ținut mlăștinos prin care șoseaua se îndrepta către Ballycroy și Bangor și mai departe, spre capul Doohoma unde locuiau părinții lui Mairead la o fermă micuță ce fusese moștenită pe linie maternă și unde Darragh și Agnes alergau liberi timp de două săptămâni în fiecare vară pe câmpurile de pe care se aduna fânul și pe terenurile arabile ce se întindeau într-o fâșie frumoasă de sub frontonul casei până la țărm și

uite așa te lași iarăși purtat

în amintire

atras în acel gen de visare care n-are decât o legătură tangențială cu lucrurile la care te gândeai, în cazul ăsta prăbușirea sistemului nostru bancar și a economiei, o prăbușire atât de subită și de amplă încât și peste un an mai amenință să aibă un efect de domino asupra câtorva economii înlănțuite, întru totul capabil să submineze sisteme bancare din Germania și Franța, ca să nu mai vorbim de schilodirea exporturilor vecinilor în țara noastră, prăbușirea unei mici bănci din economia unei insule ce devine linia de fisură prin care se poate scurge întregul univers, totul fiind extrem de nesigur, atât de neverosimil ca dimensiuni și importanță de parcă

s-ar fi prăbușit în sfârșit ceva ce nici n-a fost vreodată

sau s-ar fi dovedit că e făcut din aer înainte ca în sfârșit

să se aleagă praful de el în felul acela anume care a și dovedit că nici n-a existat chiar dacă acum pretutindeni în jurul nostru ai senzația aceea că un lucru mare și important se rupe în bucăți, ca atunci când niște presiuni depășesc anumite

valori-limită și îngăduie astfel acel strop de haos care face ca toată chestia să se prăbușească astfel încât și dacă noi credem că această prăbușire ar fi esențială în vreun tărâm învecinat nu se poate nega forța gravitațională pe care o simțim acum în toate cele ce ne înconjoară, instabilitatea ce palpită pretutindeni ca o febră, atât de tangibilă încât trebuie să te întrebi

cum se face că noi n-am observat deloc cum cresc acele tensiuni

oare eram atât de orbi la lumea aflată în pragul dezastrului încât nu ne-am îndreptat deloc de spinare oprindu-ne din ceea ce făceam ca să înțelegem mai bine cum stau lucrurile sau

ne-am pierdut cu totul acel simț sălbatic al catastrofei, acea sensibilitate acum îngropată prea adânc sub rațiune și moravuri ca să ne-o mai manifestăm dar care cândva era atentă la cele dintâi vibrații ca un scâncet ce radiază din punctele de tensiune predispuse să cedeze primele, acea înzestrare primară care rezidă în partea mai puțin evoluată, reptiliană, a creierului nostru și pe care o atribuim

câinilor, micilor dăunători și păsărilor cu

reflexul lor eficace de a-și lua zborul în masă chiar înainte ca pământul, copacul sau clădirea de sub ele să înceapă să se cutremure, adaptarea lor primară la pericol ce le face să-și ia tălpășița în grupuri de pe clădiri și diferite structuri înainte ca acestea să cadă și să se facă țăndări în jurul lor, sensibilitate pe care se pare că noi am pierdut-o, abilitate care ni s-a atrofiat de-a lungul circumstanțelor blânde ale evoluției noastre fiindcă

prăbușirea nu e niciodată departe de mintea unui inginer

și

la fel ca altă

și altă dată

orice imagine a unei prăbușiri sau a unor lucruri care se fac praf îmi invocă mereu amintiri cu tata – nu ruina neîngrijită care devenise spre capătul vieții, ci omul agil cu palme late și mereu pus pe râs pe care-l știu din copilărie, bărbatul care se pricepea atât de bine să demonteze lucruri și să le asambleze la loc – grape, pluguri și prășitori – nu neapărat c-ar fi fost defecte sau ar fi avut vreo hibă din fabricație, ci fiindcă exista în el acea

nevoie de-a ști cum funcționează asemenea lucruri și de-a se asigura astfel că merită să aibă încredere în ele și

una dintre primele mele amintiri este cu o zi din copilărie când stăteam în picioare lângă el în șură și el avea o astfel de ustensilă demontată pe podeaua de beton

grapa, plugul sau prășitoarea

unul dintre acele obiecte robuste care dormeau de-a-n picioarelea în capătul îndepărtat al șurii, visându-și visele lor de fier în lunile de iarnă – ustensile care, chiar dacă nu evoluaseră într-un mod radical din Evul Mediu în care fuseseră desăvârșite, se foloseau încă la ferma noastră, la fel ca și în multe altele, până în anii 1980

grape, pluguri și prășitori

ustensile dintr-o epocă mai serioasă când lumea se măsura în unități greoaie, precum livre și uncii, șilingi și penny

stând în capătul îndepărtat al șurii de-a lungul lunilor de toamnă și iarnă în care terenurile nu se lucrează, doar lame călite și țepi forjați, ținute laolaltă de bucăți de lemn și benzi de fier și petrecându-și timpul de parcă ar fi fost chiar întruparea propriilor nume și ar fi fost cu adevărat niște instrumente de tortură

grape, pluguri și prășitori

nume ce evocau atât de limpede tortura încât peste niște ani, când am participat la o conferință despre construcția de poduri în Praga sau, așa cum avea să strige peste câteva luni Mairead cu un urlet frânt

a dracu’ construcție de poduri

m-am pomenit uitându-mă prin Muzeul Torturii de lângă Podul Carol și am fost șocat să recunosc, ca dimensiuni și materiale, exact aceleași principii de construcție reproduse în instrumentele de tortură ce stăteau în lumina tulbure a acelei expoziții prăfuite, colecții amenințătoare care reprezentau metodele de convingere ale diferitelor autorități judiciare și clericale, toate datând dintr-o perioadă în care lumea era extrem de conștientă de păcătoșenia ei dar sigură pe judecățile sale și se străduise din răsputeri, prin metode inginerești, să înșurubeze, să comprime și să extragă adevărul la lumină, astfel încât acum stăteau în penumbra aceea a lor

fecioara, masa și roata

și ele tot din bucăți de lemn benzi de fier și țepi, obiecte grosolane îmbinate prin bolțuri și nituri cu cap rotunjit care, în etapa crucială când fuseseră forjate, vor fi strălucit de-un alb fierbinte, invenții care aminteau atât de puternic de durere și chin în lumina sumbră a muzeului încât treptat starea mea de spirit s-a cernut înăuntru devenind o rușine neliniștită pe măsură ce îmi era tot mai clar, din complexitatea și măiestria cu care fuseseră realizate, că aceste mașini, cu șuruburile și angrenajele lor, erau, într-o epocă în care ingineria atingea cel mai de jos nivel al său în lumea occidentală din Antichitate până atunci, cea mai înaltă realizare tehnică a epocii, țelul în slujba căruia își folosiseră harul minți luminate, acest țel lamentabil fiind o dovadă atât de rușinoasă a vocației inginerești încât m-a cuprins tristețea, căci deși eram tânăr pe-atunci credeam deja cu tărie că ingineria este o profesie superioară, chiar nobilă, plasată limpede de partea progresului omenirii unde se aflau și alte numeroase valori grupate lejer în capătul social-democrat al spectrului politic așa cum îl înțelegeam eu pe atunci, astfel încât

pierdut în aceste gânduri, am hoinărit prin expoziție, printre umbre și brocarturi până când mi-am dat seama sau a trebuit să recunosc că mă ținusem după o femeie cu păr castaniu îmbrăcată într-un hanorac matlasat a cărei față era puternic îmbujorată de temperatura sub zero grade care nimicise Praga în luna februarie a acelui an și care o făcea să-și sufle nasul într-un șervețel când se plimba printre exponate, zăbovind la fiecare în parte înainte să le bifeze într-un catalog zdrențuit și ceea ce mă atrăgea la ea nu era doar înfățișarea și nici felul metodic în care parcurgea expoziția, ci faptul că noi doi eram singurii oameni prezenți în acea după-amiază de iarnă și solitudinile noastre se uniseră acum într-un fel de dans nupțial complicat executat unul împreună cu celălalt și unul împotriva celuilalt, o gavotă delicată în jurul exponatelor până în epoca de aur a chinului mecanizat când am ajuns în cele din urmă unul lângă altul și stăteam umăr la umăr în fața unei roți de tortură, unul dintre acele mecanisme complexe alcătuite din

cârlige, lame și țepușe

toate acele apăsări și tensiuni care sfâșie carnea și osul, toate metodele inginerești de tortură care m-au încurcat de îndată ce-am încercat să pricep ce fel de imaginație se ascunde în spatele unei asemenea mașinării cu toată ingeniozitatea sa evidentă, mai ales acea aliniere cumplită prin care greutatea trupului acuzatului ajungea să depășească încet dar sigur forța necesară pentru susținerea sa și alunecarea treptată în jos îl făcea să se prăbușească în cele din urmă și să fie străpuns lent, gândurile astea îmi treceau prin minte când am auzit-o pe femeia care stătea lângă mine zicând cu un accent american

e vorba doar despre sex, nu-i așa, erau obsedați de sex

ceva ce eu nu remarcasem dar care, odată sugerată ideea, părea destul de evident, adevărata origine și adevăratul scop al tuturor acestor penetrări și sfâșieri, iar acum, cu aceste imagini clare în minte și această femeie privindu-mă pe deasupra șervețelului, se părea că-mi dădusem consimțământul la ceva mai mult decât adevărul conținut de afirmația ei

a dracu' construcție de poduri, urlase Mairead când s-a împiedicat de toate astea și chiar dacă

întâlnirea n-a prea livrat tot fututul nerușinat pe care-l promisese în acele prime momente pline de tensiune de printre exponate, chiar dacă a fost ceva cu adevărat tandru de-a lungul câtorva zile într-un mic hotel din suburbia muncitorească Žižkov, un interludiu erotic la care atunci am ținut foarte mult dar de care în același timp mi-era și rușine, fiind recunoscător în multe privințe dar și ușurat că ne-am despărțit unul de celălalt fără nici o intenție de-a ne revedea sau de-a ține legătura așa că asta a fost

construcție de poduri, a zis Mairead cu voce gâtuită

povestea altui bărbat din altă epocă, ceva amintit

cum stau aici în bucătăria asta

doar fiindcă este întrețesut în acel arc al memoriei ce se întinde din copilărie până în momentul prezent, strângând laolaltă amintiri din acea perioadă cu tata la ferma noastră, un ghem de legături pe care-i puțin probabil să le desfășor în clipa asta de teamă c-ar putea izgoni pentru totdeauna imaginea tuturor acelor ustensile și mașinării agricole ținute prin șopron în timpul copilăriei mele și pe care tata le demonta pe jos în

șură, obiecte simple dintr-o epocă în care lumea se înțelegea pe sine diferit

grape, pluguri și prășitori

lire, șilingi și penny

cioplite grosolan, instrumente neaoșe care erau extraordinar de rudimentare în comparație cu eleganța strunjită a unicei mașini adevărate în jurul căreia se concentra toată energia și munca de la fermă – sufletul fermei în multe privințe – un tractor Massey Ferguson 35 gri pe care l-a cumpărat tata la un târg agricol din Westport la sfârșitul anilor 1960, plătind pe el patru sute optzeci de lire, un utilaj la care meșterea permanent, examinându-i tot timpul vreo parte a motorului, holbându-se în el, făcând un pas înapoi și ștergându-și mâinile de câte o cârpă veche după ce regla vreun mecanism, o amintire atât de clară acum

aici în bucătăria asta

încât aș putea să mă întind și să ating cu mâna

omul și mașinăria

așa cum erau ele

în ziua în care m-am întors de la școală și am intrat în șură unde l-am găsit inspectând motorul complet distrus întins pe podeaua de beton presărată cu semințe de fân, bucată cu bucată înșirate pe toată lungimea

chiulasă, pistoane, arbore cotit

până în ușă unde stăteam eu îmbrăcat în pantaloni de uniformă și cu pulover, îngrozit de priveliște fiindcă într-o margine se afla caroseria tractorului, eviscerată de părțile sale esențiale și arătând de-acum dezolant, cu toate componentele așezate pe podea în așa fel încât să se vadă clar nu doar ordinea dezmembrării dar și ordinea inversă prin care tractorul avea să fie readus în starea sa armonioasă de funcționare iar tata cerceta chestia asta, uitându-se printr-o conductă de alimentare strâmtă și lungă suflând în ea până când s-a declarat mulțumit că-i curată de la cap la coadă înainte s-o așeze pe podea, redându-i locul cuvenit în acea înșiruire și explicându-mi, zicând pur și simplu

era ulei ars

de parcă ar fi fost vreo defecțiune cauzată de-un virus ce ar fi putut să se răspândească de la mașinărie și să infecteze mecanismul mai mare al lumii, îmbolnăvind însuși universul și provocându-i prăbușirea din ceruri fiindcă eu știam bine că acea dezmembrare însemna mai mult decât verificarea unui motor diesel de către un mecanic, mult mai mult decât demontarea carburatorului pentru a-i curăța duzele – tatăl meu cedase încă o dată tentației de a desface în bucăți ceva doar ca să vadă cum era alcătuit, ca să afle îndeaproape în ce anume își pusese nădejdea în timp ce

inspecta acest altar al dezmembrării neavând în mână nimic altceva în afară de-o cheie fixă cu cap deschis pe care o flutura peste mulțime ca într-un gest de iertare iar când mi-a spus că unealta asta e capabilă de una singură să desfacă tot tractorul, să demonteze toată chestia în cele mai mici componente și că ea îi era de ajuns ca să-l monteze la loc fără nici un alt instrument mie mi s-a făcut și mai frică fiindcă m-am speriat la gândul că un lucru atât de complex și de bine înzestrat ca acest motor de tractor se poate dovedi atât de vulnerabil, atât de ușor de distrus și de făcut bucățele de acea unică sculă și am fost așa de înspăimântat de asta încât aveau să treacă ani buni până să pot conștientiza eleganța inginerească a întregii situații și să o văd cu ochii tatălui meu – ceva plin de grație și minunat conceput, nu un instrument al haosului cum mi se părea în imaginația mea de copil și

probabil că acela a fost primul meu moment de îngrijorare plină de-o neliniște în privința lumii, prima împrejurare în care mintea mea a pornit ca un vârtej dincolo de atmosfera din imediata apropiere a

pământului, casei și parohiei, spre

lumea mai largă de departe

de foarte departe

căci cum priveam acele componente ale motorului împrăștiate pe jos imaginația mea s-a înspăimântat și și-a luat zborul către o concluzie mai cuprinzătoare și cataclismică în privința felului în care universul însuși era ținut laolaltă de bolțuri și șuruburi, mi s-a părut că văd aici cum bolta cerească și pământul se puteau desface din țâțâni dacă le scoteai un

anumit splint cu rol esențial ceea ce-ar fi dezmembrat întregul ansamblu vast de stele și galaxii cu mișcarea lor de rotație și asta le-ar fi făcut să se prăbușească în hăul spațiului către nimicirea finală din cel mai îndepărtat hotar al universului și chiar dacă spaima mea din clipa aceea nu cuprindea detalii atât de complexe, doar o asemenea conștientizare la scară cosmică poate explica valurile de anxietate care m-au cuprins când inspectam acele componente ale motorului de pe podeaua șurii

cu sufletul apăsat de o neliniște care

n-a fost alinată absolut deloc în ziua următoare când tata a ieșit din șură conducând tractorul ce scotea un jet clar de fum pe țeava de eșapament în timp ce sălta pe drumul îngust și noroios și ieșea în câmp de unde a pornit în zare, cu tata cocoțat pe scaun, făcându-se tot mai mic și mai mic în lumina slabă înainte ca om și mașină să dispară într-o adâncitură a terenului în timp ce noi ne uitam din fața casei – Onnie, mama mea în capot și Eithne strângând în mâini aparatul Polaroid pe care rareori nu-l avea la ea, un dar de la niște yankei care ne vizitaseră –

se poartă ca un copil cu chestia aia, a zis mama

până când tata a dispărut cu totul din vedere de parcă ar fi fost șterși de pe fața pământului și deși nu mă surprinsese reconstruirea reușită a tractorului ea nu m-a ajutat să mă descotorosesc de convingerea mistuitoare că de-acum se umblase nici mai mult nici mai puțin decât la echilibrul esențial și la mersul lin al mecanismului universului într-un mod care s-ar fi putut dovedi în cele din urmă fatal pentru noi toți și nu-i nici o exagerare dacă spun că

imaginea acelui motor împrăștiat pe podea avea să-mi rămână veșnic în minte ca dovadă a unei lumi care era mult mai puțin stabilă și unită decât crezuse imaginația mea de copil, lumea devenind acum un lucru șubred alcătuit din componente luate la întâmplare și asamblate în beznă, cu întreaga construcție huruind mai aproape de prăbușire decât o bănuisem vreodată, o spaimă de copil care mă cuprinde uneori și în ziua de azi și mă trage înapoi în șura aceea, așa cum a făcut și acum câțiva ani când

eram în oraș și stăteam în fața magazinului Kenny’s cu o cutie de lapte și-un ziar în mână, stăteam pe trotuar și mă uitam

cum pe strada principală trece un camion uriaș cu platformă joasă, o brută lungă și mârâitoare care se târa agale cu șoferul cocoțat foarte sus în cabina de deasupra roților, purtând-o cu grijă pe strada îngustă, asigurându-se că nu agață oglinzile laterale ale mașinilor parcate de-o parte și de alta a ei în vreme ce platforma din spate transporta ceva demontat în bucăți și legat pe ambele părți laterale cu niște chingi cu mecanisme cu clichet și lanțuri, ceva ce la prima vedere păreau să fie oasele luminoase ale unei creaturi masive, dispărute de pe planetă și acum deshumată, cu coastele legate într-un buchet ordonat în jurul ciotului gros al unei coloane vertebrale zdravene pe care timpul și forțele naturii îl lustruiseră conferindu-i un asemenea luciu ceramic rece încât dacă ar fi fost să-mi pun palma pe el aș fi fost surprins dacă nu s-ar fi simțit ca sticla, și abia după ce toată chestia aia a trecut și am văzut partea din spate a trailerului plină cu benzi de avertizare și abțibilduri care semnalau pericolul mi-am dat seama că încărcătura era o turbină eoliană demontată complet, cu palele și turnul conic separate de caserola elicei și stivuite de-a lungul trailerului dar cu destulă rugină în jurul flanșelor de la bază indicând faptul că turbina respectivă fusese demontată recent în cadrul unui proiect, defectă sau inutilă sau învechită într-un fel sau altul, posibil

ulei ars

cum ar fi zis tata

așa că stăteam acolo și o priveam cum trece, gândindu-mă că-i ceva trist să te uiți la mașinăria asta doborâtă și târâtă prin orășelul nostru de aici de pe coasta de vest, ceva din mine vedea în asta un exemplu clar al felului în care lumea renunța la una dintre ideile ei frumoase, ca și cum ceva pentru care cândva existase o speranță întemeiată se dovedise un eșec iar lumea renunțase la un vis prețios al său, la unul dintre destinele sale frumoase, și nu eram singurul care stătea și se holba la trecerea ei fiindcă la trei uși mai încolo, la colțul de la Morrison’s, un bătrân se oprise din mers și stătea proptit cu

ambele mâini în mânerul bastonului, uitându-se cum trailerul își croia atent drum prin orășel, în vreme ce peste drum alți câțiva stăteau și se holbau involuntar, generând o liniște care a durat o clipă lungă în timp ce camionul cu platformă joasă trecea huruind, traversa piața și înainta pe stradă pentru ca apoi să dispară dincolo de biserică și să iasă de pe Westport Road și abia atunci oamenii și-au dat seama ce fac și s-au uitat unii la alții sporovăind și râzând de parcă ar fi căzut victime unei poante copilărești în toiul zilei în vreme ce eu, peste drum de ei, mă întrebam oare unde se duce turbina asta dezafectată, gândindu-mă în același timp că sigur era o greșeală să crezi că asemenea lucruri se duc vreodată undeva sau, mai exact, că există un loc unde se pot duce asemenea lucruri, căci nemișcarea, neclintirea este însăși natura unor astfel de obiecte, cam la fel ca mine în clipa aceea, blocat într-o reiterare a vechii neliniști trăite în șură pe când aveam nouă ani și priveam acel motor diesel, părțile componente ale lumii împrăștiate pe jos doar că acum

peste patru decenii

când gândul a făcut un arc răbdător prin viața mea acum înțeleg că dacă tractorul dezmembrat mi se păruse începutul lumii, geneza haotică ce o reconstruia și o asambla din diferitele sale componente, atunci turbina asta eoliană era sfârșitul ei, un destin la care fusese forțată să renunțe, un vis al său pus deoparte sau eșuat sau avortat, un gând care răsuna în ton cu

o emisiune radiofonică pe care am ascultat-o acum ceva vreme și în care un grup de experți discutau viitorul acestor turbine eoliene, analizând impactul lor asupra mediului în opoziție cu eficiența lor energetică, oricare ar fi fost ea, discuția fiind purtată între diferiți critici și susținători însă de fapt avansând foarte puțin până când subiectul a fost dat pe mâna ascultătorilor care în marea lor majoritate, unul după altul, au repetat ceea ce se spusese deja, cu excepția unei femei a cărei voce ezitantă a spart tonurile stridente ale dezbaterii când a intervenit telefonic pentru a spune că

locuia la poalele unui deal pe care erau instalate câteva asemenea turbine și indiferent care ar fi fost impactul lor

asupra mediului sau valoarea lor ca sursă de energie curată ea una dezvoltase un soi de respect spiritual pentru ele fiindcă nu trebuia decât să stea la ușa din spatele casei și să se uite în fiecare zi în sus la ele preț de câteva minute și atunci putea lesne crede că aveau ceva sacru fiindcă, grupate și profilate la orizont, cu palele lor desăvârșite pe fundalul cerului, ele nu doar că evocau foarte limpede sfârșitul lui Cristos pe Golgota, crucificat fără respect, cu hoți în stânga și-n dreapta sa, iar când se roteau, oare nu erau ele aproape ca o rugă, cu bâzâitul dinamului și ritmul lor nesfârșit generat atât de mărinimos de adierea care cu siguranță nu era nimic altceva decât răsuflarea lui Dumnezeu asupra pământului, cu rotirea lor amintind de toate roțile de rugăciune budiste pe care ea le întâlnise în anii când călătorise în India și Tibet și sigur era vorba și de faptul că doar mașinăriile construite la o asemenea scară și din niște aliaje atât de pure pot crea un pod între cer și pământ cu cântecul lor înălțat în numele nostru și

oare era singura care gândea așa se întreba ea sau

mai simțea și altcineva la fel în privința acestor mașinării, a acestei tehnologii

și desigur că nu, nu mai era altcineva, sau dacă era în clipa aceea a preferat să nu o spună așa că după câteva comentarii bâiguite prin care moderatorul emisiunii s-a străduit zadarnic să dea un sens practic sau de bun-simț spuselor ei, contribuția femeii la discuție a fost expediată ca fiind o izbucnire cvasiartistică, mai degrabă un soi de reverie mistică decât un argument rațional, una evident idiosincrasică într-un fel care permitea să fie lăsată deoparte fără nici o problemă după ce-au mai fost lansate alte câteva cuvinte de laudă la adresa profundei elocvențe și a intensității evidente a simțămintelor femeii

ceva asemănător cu ce simțisem eu în ziua aceea în centrul Louisburgh-ului, când stăteam pe trotuar și priveam cum turbina demontată e târâtă pe strada principală pe catafalcul său, fără fanfară sau procesiune, întreaga chestiune fiind ceva atât de solitar și monumental încât ar fi putut prea bine să fie însuși Dumnezeu sau vreun aspect esențial al lui târât prin orășelul nostru de la capătul lumii, poate că-l ajunsese în cele

din urmă moartea sau vreun exces masiv așa că acum era dus la o înmormântare finală sau în vreun cimitir de mașini de dincolo de jurisdicția noastră, într-un loc unde erau duși zeii ca să fie dezmembrați pentru a li se lua părțile componente sau poate aruncați cu totul, fiind probabil încărcați pe o barjă și transportați cu un remorcher de resturi în larg, la mare depărtare de platforma continentală, pentru a fi prăvăliți și scufundați în vreun abis din mijlocul Atlanticului, între plăcile tectonice, și toți acești zei redundanți zăceau zdrobiți și înghețați în cele mai întunecate adâncuri fără nici o baliză de semnalizare la suprafață care să arate unde zac, în locul nevăzut al uitării, printre acele lucruri de pe lume care sunt

ulei ars

într-un fel sau altul

și care

îmi amintesc toate, asta dacă aș putea uita vreodată, că acea capacitate a mea din copilărie de-a o lua înainte și de-a anticipa finaluri apocaliptice a rămas intactă de-a lungul a patru decenii și n-are nevoie decât de un impuls infim ca să renască încă o dată și să fiu iarăși cuprins de vârtejurile delirurilor despre prăbușiri atât de puternice încât risc să pierd cu totul contactul cu pământul și să mă duc învârtindu-mă pe-o orbită întunecată ce mă poartă tot mai departe de casă către tărâmurile cele mai adânci ale spațiului, o manie ciudată pentru un inginer cu o înclinație firească spre construcțiile stabile și nu spre

acest timp al viselor haotic și circular care

produce și-n ziua de azi atâtea deviații și derivări încât

e limpede din aceste povești din ziare că ideea de prăbușire

are nevoie de o discuție mai amplă dincolo de imaginea lucrurilor răsturnându-se și căzând – zidărie, lemn, metal, sticlă surpându-se – ideea inginerească de prăbușire, clădiri și poduri ce se clatină înainte de a se nărui și a înălța nori de praf fiindcă, din ce scrie aici despre catastrofa economică globală, din toată această discuție despre virus și contaminare, acum mi-e clar că există și alte tipuri de haos în afară de satisfacția materială a lucrurilor ce se prăbușesc de vreme ce, din câte se pare, acolo, pe tărâmul ideal al finanțelor și valutelor, construcțiile economice se fac praf într-un mod diferit sau cel puțin

în niște moduri caracteristice acelor lucruri, structuri abstracte care cedează din cauza unor virusuri extrem de rare ce atacă valoarea și prețurile și încrederea pe care se bazează ele, umflându-le dincolo de intervalul lor optim până în punctul în care își pierd echilibrul și în cele din urmă răstoarnă toată chestia la orele liniștite ale nopții așa încât în dimineața următoare ne trezim într-o lume remodelată după niște reguli noi care cel mai probabil nu sunt în avantajul nostru și sigur că

toate astea sunt clare doar retrospectiv

ca și cum fiecare edificiu răsturnat ar crea și lumina și lentila prin care poate fi văzut dezastrul în sine, cenușa și spațiul eliberat devenind punctul de observație de unde cei care au ochi să vadă pot distinge acum limpede toată afacerea fiindcă până în clipa când toată afacerea s-a prăbușit mie nu mi-a fost deloc limpede

și nimănui altcuiva

ce se întâmpla

la fel ca atunci când

începuse să plutească spre noi povestea aia de pe la mijlocul lunii martie, apăruse de la oarecare depărtare odată cu știrea puțin credibilă a unei infecții virale și a contaminării, cu un oraș întreg vărsându-și mațele, genul de apocalipsă dintr-un film de mâna a doua la o distanță de o sută zece kilometri pe șosea cu

policlinici și secții de spitale din tot orașul raportând un aflux-record de persoane care apăreau cu afecțiuni digestive, plângându-se de crampe, vomitând, cu diaree acută, o creștere a cazurilor atât de disproporționată față de cea la care te-ai fi așteptat în acea perioadă a anului încât la început s-a suspectat o toxiinfecție alimentară, o molimă răspândită în oraș din cauza vreunui eveniment public sau a unei adunări, dar când o investigație declanșată urgent a arătat că de fapt cazurile erau distribuite uniform și nu păreau să se concentreze în vreo zonă geografică sau demografică a devenit limpede că sursa îmbolnăvirii trebuia să fie în ceva ce era prezent în toate părțile orașului fără discriminare, o concluzie care

a dus la o analiză urgentă a rezervei de apă a orașului în urma căreia a reieșit rapid că apa era grav contaminată cu

Cryptosporidium, un parazit viral provenit din fecalele umane așa că

nu pricep, ce naiba păzeau inginerii din orașul ăla

a vrut să știe Darragh de la celălalt capăt al lumii, cu fața lui nebărbierită umplând tot ecranul în seara aia când m-a căutat pe Skype și vocea sosindu-i cu acea mică întârziere când străbătea distanța dintre noi, căci

am citit despre asta pe internet – se pare că treaba poate deveni foarte gravă

e gravă acum

și o să fie vai și-amar de inginerii ăia care dorm pe ei la slujbă, cum de-a putut să le scape așa ceva și

vocea lui Darragh avea acel ton isteric pe care are tendința să-l adopte ori de câte ori se confruntă cu smiorcăiala umană a lumii, o minte academică înzestrată, sau cel puțin așa îmi zice Mairead, dar una care uneori îl face să nu înțeleagă prea bine cum funcționează de fapt lumea așa că trebuie să-l asculți mult prea des vorbind în felul acesta, vociferând întruna, uneori într-o limbă pe care ți-e greu s-o pricepi, așa că am zis

da, inginerii ăia trebuie să dea socoteală, rezerva ar trebui monitorizată permanent dar e clar că cineva a greșit, cu siguranță se vor face o investigație și o analiză a întregului sistem de alimentare cu apă dar politicienii

lasă-mă să ghicesc, politicienii o să se asigure că vina o să cadă pe ingineri

vina, responsabilitatea, într-un asemenea caz e totuna, acum important e să găsești cauza și s-o rezolvi înainte ca lucrurile s-o ia razna, sunt deja peste o sută de cazuri cronice și

îmi pare rău c-am ratat așa ceva, am locuit cinci ani acolo și nu s-a întâmplat nimic așa de interesant și

e clar că au programat-o anume când lipseai tu – cum merge culesul fructelor

nu-i rău, scuturăm șerpi din copaci și umplem pungi, program prelungit, dar banii-s ok și mai sunt doar câteva săptămâni înainte să plecăm

deci aveți un plan

s-ar putea să fie prea mult să-i zici plan dar se discută despre cumpărarea unei dubițe la mâna a doua cu care să plecăm prin

țară până la Ayers Rock[3] și ce mai e pe-acolo și-apoi s-o lăsăm în Perth și să ne întoarcem acasă cu avionul deci

cât o să dureze asta

estimăm că avem destule fonduri ca să ne ajungă patru sau cinci luni deci ar trebui să fiu acasă la începutul lui august, exact la timp ca să prind finalul Campionatului

n-o să ratezi mare lucru dacă n-ajungi, până atunci o să fim deja scoși din cursă

Doamne, tată, nu cobi așa devreme, Campionatul începe abia peste două luni

aaah

trebuie să crezi, tată, așa suntem noi ăștia din Mayo, noi călătorim cu speranță, niște credincioși veritabili

mai degrabă martiri, iar credința ta n-a încasat de-a lungul anilor la fel de multe lovituri ca a mea

apropo de martiri, mama mi-a zis că șontâcăi un pic, ai un fel de șchiopătat

nu e nimic îngrijorător, e doar un efect secundar de la Lipitor[4], îți slăbește tendoanele de la călcâi

asta-i o treabă de-a dreptul mitologică

dincolo de treaba cu mitologicul, e ceva foarte dureros, probabil o să trebuiască să-mi schimbe ori să-mi ajusteze doza sau așa ceva

câtă vreme îți scade colesterolul

da, acum e la un nivel acceptabil, trei virgulă doi sau pe-acolo

și te ții departe de cartofi prăjiți și prăjituri și toate mizeriile alea

da, le-am tăiat pe toate din meniu

bun, te mai vrem pe-aici câțiva ani, apropo, în altă ordine de idei, ai făcut vreun progres cu *Kid A*[5]

am ascultat să știi, mi-a plăcut – cred – sună foarte asemănător cu un King Crimson potolit, aceeași

Doamne, King Crimson, muzică pentru ingineri, toate acordurile alea disonante plasate perpendicular unele pe altele

exact, generația mea avea pretenții mai mari de la muzică decât simularea dulce a unor emoții și

n-ai decât să asculţi tu aşa ceva – ce face mama, n-am mai vorbit cu ea de câteva zile

mama e bine, s-a dus la culcare, a avut o săptămână grea la școală, e obosită

bine atunci, transmite-i salutări

îi transmit, ai grijă de tine și încă ceva

da

nu te teme să mai pui și tu din când în când mâna pe-o lamă de ras și pe-un pieptăn

se face, pa

ai grijă

pa

și apoi a dispărut, cu mâna întinzându-se spre mine, cu degetele răsfirându-se din cealaltă parte a globului ca pentru a-mi atinge fața înainte să închidă laptopul în apartamentul unde locuia împreună cu alți cinci băieți undeva la periferia orașului Brisbane, acum cu legătura ruptă și senzația distanței imense pierind într-o clipă, lumea nefiind nimic mai mult decât cei patru pereți ai camerei din casa asta așa c-a durat un moment până m-am obișnuit cu prăbușirea dimensiunilor înainte să mă ridic și să mă duc la bucătărie pentru a descoperi că

astăzi mersul prin casă are ceva diferit

o senzație de dislocare de parcă un diavol ar fi intrat înăuntru pe timpul nopții și-ar fi mutat lucrurile de la locul lor doar atât cât să mă dezorienteze, mese, scaune și alte lucruri deplasate numai un pic, un centimetru sau doi, îndeajuns ca să mă deruteze așa că acum, încercând să-mi fac o ceașcă de ceai, mi-am petrecut ultimele două minute căutând pliculețele căci cutia verde de tablă în care sunt ținute de obicei nu-i la locul obișnuit de pe blat, vârâtă într-un colț lângă cutiile cu ceai de plante pe care le folosește Mairead pentru infuziile ei, dar

uite-o în sfârșit

așezată peste farfuriile astea din dulapul de deasupra chiuvetei, dumnezeu știe de ce-a pus-o ea aici, de ce ar vrea s-o mute, știe foarte bine că schimbările astea mici mă derutează, mă fac să alerg peste tot, să trag de lucruri, eu oricum nu-mi amintesc niciodată unde sunt obiectele – chei, portofel, telefon, orice – nu pot lăsa un lucru din mână fără să trebuiască să-l

caut, aceeași panică în fiecare dimineață – vânătoarea cheilor înainte să plec la muncă – buzunarele întoarse pe dos și sertarele deschise, nu-mi amintesc niciodată că trebuie să le pun acolo unde pot fi găsite, le arunc pur și simplu fără să mă gândesc și-apoi le caut în dimineața următoare, zece sau cincisprezece minute bune pierdute ridicând ziare, perne și haine până când se ivesc în vreun loc evident, cum ar fi cârligul de deasupra vasului cu apă sfințită prins pe ușa de la intrare sau bolul de pe măsuța din hol – cine naiba le-a pus acolo, de ce nu pot oamenii să lase lucrurile în pace – în fiecare dimineață această căutare haotică prin casă, acea frustrare care e foarte diferită de

senzația de neliniște care mă cutreieră acum ca

o tensiune nervoasă ce mă străbate de nu mă pot concentra cum se cuvine la nimic, mintea mi-e inundată de gânduri de parcă ar fi plină cu păsări electrice, mereu în zbor, tremurături albastre din cauza cărora probabil că mi-a scăpat faptul că Mairead mi-a lăsat ceva de mâncare pe masă și

uitându-mă acum la el

uitându-mă acum la el

un sandvici pe o farfurie medie, acoperit cu un șervet și cu un pahar cu lapte alături, toată chestia de-acolo e atât de desăvârșită în simplitatea ei plină de detalii, o evocă atât de bine pe Mairead însăși cu toată grija pe care o acordă ea acestor treburi mărunte, capacitatea ei de-a se bucura când duce la bun sfârșit așa cum trebuie aceste mici atenţii atât de evidentă în felul în care se structurează totul încât pare că se cuvine să te oprești și s-o studiezi o clipă pentru a-i savura aspectul înainte să ridici șervetul și să vezi că sandviciul este bun și simplu – brânză cu sos acrișor între felii de pâine neagră – o gustare banală din copilăria mea pe care Mairead mi-o face din când în când ca o mică favoare, un gest care în clipa asta mă emoționează profund, cât de multă grijă și atenție sunt adunate în diferitele sale părți dar e ceva inexplicabil de intens când mă întind spre el, mâna mea e colosală și întârziată de parcă ar trebui să străbată un tărâm cosmic, eoni la rând, paharul și farfuria sunt de neatins într-un fel ce nu poate fi aprofundat nici dacă ai la dispoziție tot timpul din lume ca să

îți amintești când Agnes și Darragh erau mici

și obișnuiau ca de Crăciun să lase printre altele mâncare și băutură pe masa din bucătărie pentru Moș Crăciun și Rudolf, ceva care să le țină de foame în noaptea când aveau atâta treabă, de obicei prăjitură sau un sandvici și-un morcov, iar misiunea mea era să gust din ele înainte de culcare – sau măcar să las niște urme de dinți – ca să arăt că Moșul chiar a profitat de ospitalitatea noastră, așa încât în dimineața următoare, după ce depășeau încântarea inițială stârnită de daruri, veneau și stăteau lângă masă ca să cerceteze resturile de mâncare și paharul de whisky de lângă farfurie fiindcă, desigur, cu câte un strop băut în atâtea case de pe drum, Moșul trebuie să fi fost abțiguit bine când a ajuns la ușa noastră și era o mare minune că reușise să lase fiecare cadou în fiecare casă exact așa cum trebuia și Agnes stătea lângă masă în pijama ascultându-mă cum zic toate astea și cumpănindu-le, în timp ce Darragh se repezea deja, examina morcovul și prăjitura dar tot nu zicea nimic așa că începeam să mă îngrijorez dacă nu cumva greșisem pe undeva prin poveste și mă dădusem de gol cu ceva stricând astfel totul și eram pe cale să deschid iarăși gura dar Mairead mă privea peste masă și scutura din cap având pe chip acea expresie speriată și dezamăgită, care-mi spunea fără cuvinte

oprește-te acum, înainte să mergi prea departe

oprește-te acum

așa că m-am oprit

căci fiecare ecou al acelei expresii mă trimite iar în dimineața aceea când eram căsătoriți de doar patru luni și Mairead stătea la aceeași masă la micul dejun fluturându-mi pe deasupra capului o mică baghetă albastră și având acea expresie rugătoare pe care n-o mai văzusem niciodată la ea, atât de concesivă și de nesigură, surprinzătoare la o femeie ce până atunci își orânduise viața cu toată siguranța cuiva care se bazase pe primele sale instinctele, pe felul ei de a-și organiza viața ce o purtase prin toată Europa și prin diferite locuri de muncă, ca profesor sau cu diverse funcții culturale, în Madrid, Berlin, Praga și până pe malurile Dunării în Budapesta, de unde, după doi ani de predare la o școală de limbi străine, se

întorsese deodată acasă – destul de fericită, după cum recunoștea chiar ea – dar de astă dată venind pe un traseu spectaculos prin Europa de Nord – Varșovia, Oslo și Copenhaga – înainte să se oprească în cele din urmă la liceul din orașul nostru, unde a ținut orele directoarei adjuncte plecate în concediu de maternitate, moment în care am cunoscut-o eu, la scurt timp după ce-am preluat postul de la Consiliul Comitatului și am început să-i fac curte iar peste câțiva ani ne-am căsătorit și-am cumpărat casa asta în care ne-am instalat în doar câteva luni dimineața în care ea se uita atentă la mine

chiar la masa asta

și flutura bețișorul ce ne anunța, prin intermediul unei linii continue vizibile pe o ferestruică infimă, că e gravidă, că o să avem un copil și mai mult că asta-i ceva pentru care e atât de nepregătită încât a încercat să-și înăbușe un hlizit speriat în efortul ei de a pricepe consecințele a ceea ce-ar însemna lucrul ăsta – bagheta pe care o ținea ridicată între degetul mare și arătător de parcă ar fi fost pe cale să facă o vrajă în cameră și să împrăștie un nor de praf de zâne strălucitor pe

exact masa de-aici

care pe atunci se afla într-o casă ce abia dacă era ceva mai mult decât o carcasă de beton, o casă veche trecută printr-o renovare radicală, fără uși și ferestre în unele camere, cu pereții și tavanele jupuite în timp ce holul era plin cu bucăți de lemn și țevi de cupru, o casă ce începea să se dezvolte în jurul nostru, o cucerire treptată de la un perete la altul a structurii și ordinii, un spațiu de pe lume pe care-l puteam numi al nostru chiar dacă în dimineața aceea abia dacă era un dormitor și o bucătărie și totul mirosea a rumeguș și a ciment umed în vreme ce ea stătea lângă masa din bucătărie

masa de-aici

având în mână acel indicator albastru al sarcinii care ne anunța cu o precizie de nouăzeci și opt la sută că era însărcinată, fiindcă asta zicea linia clară din ferestruică, deslușită ca orice linie desenată în nisip sau orice contur făcut de vreun topograf sau oricare dintre acele paralele de pe glob

longitudinea și latitudinea

care demarchează unele granițe naționale trasate în urma unor negocieri lungi și complicate – paralela 45 ce separă Alaska de Canada sau, mai precis, paralela 38 ce separă Coreea de Nord de Coreea de Sud – un hotar absolut sau un prag dincolo de care te poți aventura doar dacă accepți să-ți lași în urmă viața ta veche, cu toate obiceiurile și deprinderile ei, o viață care te-a slujit destul de bine până acum dar care n-avea să mai fie de ajuns în noile împrejurări când

ne confruntam amândoi cu acest prag care cel mai probabil își avea originile în unul dintre acele futaiuri subite și pline de bucurie pe grămada de uși din dormitorul de la capătul holului sau pe una dintre caprele de tăiat lemne ale tâmplarului din bucătărie, în unul dintre acele momente bruște când încercam să ne deprindem unul cu altul, la care ne dedam în zilele acelea, reținându-ne unul pe altul înainte de-a ne întoarce la ceea ce ne apucaserăm să facem fiecare, o ignorare reciprocă grațioasă ce ne convenea amândurora, mulțumiți și nepăsători dar acum absolut dărâmați de mica baghetă pe care mi-o flutura Mairead pe deasupra capului cu veștile sale legate de felul în care viețile noastre se abătuseră atât de abrupt de la vechile obiceiuri și ritmuri pe care le deprinseserăm cu atâta ușurință până în acel moment și la care acum, în mod surprinzător, aveam să renunț fără mari regrete căci

căsătoria cu Mairead îmi adusese o liniște în suflet ce avusese ca rezultat un soi de mulțumire banală în care mă complăceam, o mulțumire care mă smulsese dintr-un dor nedefinit din clipa când o luasem de nevastă pe femeia asta plină de energie care mă studia cum stăteam

cu micul dejun și ziarul în față

un bărbat pe cale de a-și vedea viața dată peste cap de vestea care tinerei lui soții i se părea atât de dezarmantă dar pe care

eu păream s-o primesc cu calm, interpretând-o cu dragă inimă ca pe-o nouă prelungire a acelei mulțumiri familiare dobândite când mă căsătorisem cu Mairead, astfel încât acum mă pomeneam minunându-mă nu de lipsa mea de reacție, ci de înțelegerea faptului că dacă ea ar fi stat acolo și mi-ar fi zis că nu e însărcinată atunci asta ar fi fost cu adevărat o veste șocantă, asta m-ar fi blocat și ar fi provocat în mine ceva mai

intens decât acea vagă uimire care mă făcea să șed liniștit acolo la masa din bucătărie în timp ce soția mea repeta disperată că da, e însărcinată și astfel puncta faptul că momentul ar trebui să aibă o încheiere care să ne permită să-l acceptăm cu o îmbrățișare înlăcrimată și cu felicitări înainte să punem o vreme toată povestea deoparte – cu o discuție mai amplă ceva mai târziu în seara aceea – căci abia așteptam să mă întorc la micul dejun și să storc ultimul strop de pace și liniște din acele câteva minute rămase înainte să plec la muncă – adică tot ceea ce făceam în mod normal dimineața dar

vedeam acum, după expresia de pe chipul lui Mairead, că ceea ce făceam în mod normal n-avea să mai fie de ajuns fiindcă tocmai survenise o serie nouă de împrejurări și că trebuia să sap mai adânc în mine pentru a găsi ceva care să-i liniștească expresia uluită pe chipul palid de sub severa cărare pe mijloc care îi conferea lui Mairead acea înfăţişare ascetică ce i se potrivea așa de bine călătoarei care traversase atât de multe fusuri orare și granițe dar nu spunea nimic despre sufletul ei senin sau despre felul generos în care fața îi înflorea atât de amplu când râdea, dezvăluindu-i toate trăsăturile astfel încât uneori era imposibil să te gândești la femeia palidă care acum

stătea acolo cu crenguța albastră în mână în timp ce

clipa se prelungea într-o tăcere periculoasă în care amândurora ne devenea limpede că deși aveam în spate patru ani de relație, nu eram încă atât de pricepuți pe cât ne-am fi dorit să facem față unei asemenea vești, nu eram încă în stare să îi stabilim locul sau dimensiunile potrivite ori să o vedem în context, fiindcă atunci păream incapabili să depășim clipa sau s-o lăsăm să se odihnească o vreme în așa fel încât să ne putem continua ziua și-ar fi greu de zis de ce

stând aici

la masa asta din bucătărie

îmi revine în gând această întâmplare, poate doar ca să confirm că linia albastră din ferestruica aia era

Agnes

sau cum îi zicea uneori Darragh

Agnes Dei[6]

Agnes Agasata

Maica Abisului

Agnozia[7]

Anagnorisis[8]

Agnes, primul nostru copil și acel prag din viețile noastre care a adus cu el toate cerințele și responsabilitățile ce ne-au împins pe mine și pe Mairead să înaintăm în vârstă, un ghem de nevoi doar al nostru a cărui prezență în lume a fost promisă de acea linie albastră și confirmată nouă luni mai târziu când s-a prezentat la apel un pic după orele amiezii, înclinând cântarul până la trei kilograme și trei sute, cu un pic de icter, dar altfel bine cu toate degetele de la mâini și picioare la locul lor și întregi, lipită de sânul mamei ei la patruzeci de minute după ce-a văzut lumina zilei și complet autorizată peste câteva zile prin certificatul ei de naștere pe care

l-am văzut întocmit sub ochii mei într-un birou mic de pe holul secției de maternitate a spitalului comitatului un document de-o singură pagină care-mi spunea că de-acum copilul meu era complet înfăptuit și că

Agnes fusese pecetluită cu identitatea de cetățean irlandez care, deși avea mai puțin de patru zile, era totuși scopul acestei desfășurări masive a aparatului de stat în cadrul căruia își putea trăi viața ca individ liber și autodeterminat, structura protectoare a unei democrații pe care și ea la rândul ei o va susține ca votant, consumator, pacient, elev, client al băncilor, plătitor de taxe și așa mai departe în timp ce va acumula acele cărți de identitate și certificate care îi vor permite să tragă toate foloasele din faptul de-a se fi născut în chip de copil liber al unei republici, cu acces la educație, tratament medical, conturi bancare și cărți din bibliotecile publice, toate aceste drepturi decurgând din

certificatul ei de naștere, documentul original, care i-a fost întocmit într-un birou mic din capătul coridorului, spațiul înghesuit fiind plin până-n tavan cu teancuri de dosare și registre și luminat de un singur neon care arunca o lumină aspră pe capul doamnei zâmbitoare cu brațe mari care a notat datele mele și ale lui Mairead și apoi le-a introdus cu grijă într-un dosar proaspăt deschis înainte să se ducă la un dulap și să scoată un certificat gol pe care l-am semnat amândoi înainte ca

ea să treacă în el niște detalii finale și apoi, citindu-l pe tot încă o dată, pentru a se asigura că e desăvârșit și-o mulțumeşte, a luat o ștampilă și a aplicat sigiliul național înainte să mi-l înmâneze cu un zâmbet, la care eu, profund tulburat de solemnitatea ocaziei, m-am pomenit întinzându-mă ca să-i strâng mâna fiindcă sigur așa trebuia marcat momentul și

peste zece minute, stând în mașină cu Mairead pe bancheta din spate și cu Agnes în brațe, am continuat să mă holbez la acest document

document nu cu mult mai puțin miraculos decât copilul prin felul în care

o fixa într-o structură politică ce se angaja să cheltuiască un procentaj din PIB-ul său pe sănătatea, pe educația și pe apărarea ei asta printre altele și peste mai mult de douăzeci de ani încă mai simt ceva din acea mândrie încărcată de mister care m-a străbătut când stăteam acolo, la volan, senzația stranie că fiica mea era ridicată la un rang mai presus decât acela conferit de faptul că era fata mea sau carne din carnea mea – acum avea o realitate metafizică – pătrunsese în acel indice politic care îi păstra un loc în grija statului, un loc ce era doar al ei și nu putea fi ocupat de nimeni altcineva și nici profanat în vreun fel care să-i estompeze identitatea sau să-i păteze destinul, acest document care n-o eticheta sau enumera, ci o elibera oferindu-i propriul ei spațiu politic, fiica noastră cetățean care

mai plecăm și noi din parcarea asta sau ai de gând să stai toată ziua și să te holbezi la certificatul ăla

a strigat Mairead de pe bancheta din spate și

sigur că toate aceste gânduri mărețe s-au risipit foarte iute sau, mai exact, au fost înghițite de vârtejul complexei împrejurări pământești de-a avea un copil în viețile noastre, întreaga tevatură a hrănitului noaptea și-a schimbatului de scutece, teroarea vaccinărilor și toți acei indicatori de dezvoltare pe care trebuie să-i atingă bebelușii, felul cum stăteam cu sufletul la gură de fiecare dată când sora medicală din cartier parca în fața casei și toate astea au fost, e greu de crezut

în mileniul trecut

istorie foarte veche

și bineînțeles că

nu mă gândeam la nimic din toate astea douăzeci și doi de ani mai târziu, în prima săptămână din martie, când am participat împreună cu Mairead la prima expoziție individuală a lui Agnes în Galeria de pe Dominic Street din Galway, acea expoziție cu care fusese premiată pentru că absolvise în fruntea clasei cursul de pictură cu doi ani înainte, o artistă înzestrată m-a asigurat Mairead ale cărei lucrări în ulei au fost apreciate de profesorii ei ca fiind

o tentativă susținută de-a îmbina privirea inspirată a unei tradiții sacre cu o tehnică ce se străduia să găsească o cale de scăpare din redundanța de care era atât de adesea acuzată într-o lume sufocată de imagistica electronică

sau cel puțin așa mi-a zis Mairead când mergeam cu mașina

și ne aminteam reacțiile esențiale de care avusese parte Agnes pentru proiectul de diplomă care-i asigurase acea expoziție în timp ce Mairead îmi sublinia și că e un eveniment important pentru Agnes nu doar fiindcă este prima ei expoziție personală dar și pentru că este prima ei lucrare de după absolvire și prin urmare e interesant să vezi cum progresaseră temele și tehnicile ei în acea perioadă de experimente independente, ce căi noi explorase iar în acest punct ceva din mine ar fi trebuit să intre în alertă din cauza tonului de avertisment din vocea ei dar eu l-am ignorat luându-l drept un strigăt codificat care-mi zicea că în seara asta ar trebui să fac un efort special pentru Agnes, că ar trebui să fiu deosebit de sociabil sau măcar să mă lepăd de o parte din stângăcia mea socială ca să fie mândră de mine și să o sprijin dar sigur că nici unul dintre noi n-ar fi trebuit să-și facă griji pentru ea fiindcă atunci când am intrat în galerie am văzut imediat că e o ocazie în care

Agnes n-a mai fost niciodată atât de fundamental ea însăși sau atât de independentă ca în seara aia și că acesta e încă unul dintre momentele când m-am uitat la ea și m-am gândit că dacă Mairead și cu mine n-am fi devenit soț și soție Agnes tot ar fi izbutit cumva să existe și să fie exact cine e fiindcă nu părea condiționată de nimic și de nimeni și în vreme ce noi eram

părinții ei ea era esențialmente ireductibilă în sensul că era în completă armonie cu sine când am intrat în galerie și am văzut cum reușea, chiar și într-o grămadă elegantă de admiratori și prieteni, să stea singură în mijlocul încăperii având în același timp și aerul unei respinse și pe cel al frumoasei balului, să stea acolo, în centrul galeriei, planând pe deasupra pământului într-o rochiță neagră, fiind cu întreaga ei ființă, cum avea să mă lămurească mai târziu Darragh, un amalgam de martor și acuzator palid, de suferind exemplar și Cruella de Vil, un studiu deosebit de iscusit asupra goticului vestic, stăpânindu-și spațiul cu o aură de tăcere disprețuitoare atât de impresionată încât pentru o clipă am devenit precaut și m-am ținut departe de ea temându-mă să nu spulber ceva din expoziția în sine, o ezitare de care n-a dat dovadă și Mairead căci ea a traversat sala îndreptându-se cu pași mari către ea și a rămas o clipă la o distanță de-un pas înainte să se cuprindă una pe alta într-o îmbrățișare din care în cele din urmă Agnes s-a desprins pentru a mă întâmpina și săruta și-a mă trage în cercul ei de prieteni și admiratori, bărbați și femei de douăzeci și-un pic de ani, toate tinerele numindu-se Emma sau Emily și toți băieții Naoise sau Oisin sau ceva de genul ăsta și sigur că mi-a luat o vreme să mă dezmeticesc când m-am pomenit prins într-un hățiș de strângeri de mâini și prezentări cu diferite frânturi de conversații și observații vâjâind de jur împrejur și la care am recunoscut, printre altele, că

da, e o seară importantă și

nu, stăm doar peste noapte și

da, sunt mândru de ea și

nu, nu-i rău deloc, am pierdut ce-a fost mai rău și

tot așa și

așa mai departe

până când cineva mi-a dat un pahar de vin roșu și eu l-am luat cu speranța că poate o să-mi crească în mână până o să devină ceva după care să pot să mă ascund în timp ce vedeam deja că Mairead se simțea tare bine, se mișca cu ușurință printre prietenii lui Agnes, intrând în atmosfera serii fără a trebui să recurgă la nici un fel de retuș al propriei persoane așa că am profitat de ocazie pentru a face un pas înapoi, la propriu,

pentru a mă pomeni la marginea adunării unde era mai puțină aglomerație și ce ușurare să am la dispoziție un spațiu și un timp în care să mă reculeg înainte de-a mă pune să văd expoziția propriu-zisă, ochii mei au avut nevoie de o clipă lungă pentru a se adapta la lumina din încăperea ce părea scăldată într-un fel de abur ocru, ceva granular și în cădere, un efect al razelor joase ale serii ce se reflectau pe pereți sau mai exact pe scrisul roșu care acoperea pe toată lungimea întreaga galerie din tavan până în podea, un scris de mână de diferite feluri și mărimi, un bandaj continuu de text care la o examinare mai atentă s-a dovedit a fi alcătuit din niște frânturi de știri decupate din ziarele regionale – *The Telegraph*, *The Sentinel*, *The Herald*, *Western People* – toate de dată recentă și toate tratând cazuri judiciare ce cuprindeau toată gama de la furturi și violență domestică până la abuzuri asupra copiilor, tulburarea liniștii publice, pășunat ilegal în arii protejate, furturi mărunte, plăcuțe de înmatriculare false, scandaluri publice, tâlhării, atacuri și conducere sub influența alcoolului – pe scurt, toate acele cazuri care sunt de competența tribunalelor locale și regionale, detaliate în pasaje descriptive combinate cu puneri în context și citate preluate direct din transcrierile de la tribunal în care vocile victimelor și-ale acuzaților, acuzând și apărându-se, reverberau din pereți

când l-am pus la pământ, onorată instanță, i-am administrat

noi am fost alături de el deși ne-a pricinuit nespusă durere

o serie de palme una după alta, onorată instanță

sper să putrezească în iad, un tată adevărat n-ar fi făcut ce i-a făcut el acestei familii

un miros puternic de funingine și petrol dinspre ea, onorată instanță

patru tipuri de droguri psihotrope în corp

m-am trezit peste trei săptămâni cu un sfert din craniu lipsă și-o plăcuță de titan acolo

n-ai tu norocul ăsta nenorocitule

și tot așa și așa mai departe un val imens de scris roșu curgând prin galerie, din tavan până-n podea, crescând și scăzând în bulboane și vârtejuri, cu litere de mărimi diferite și cu spațieri diferite, aglomerându-se în ritmurile strânse ale

anumitor exemple doar pentru a se umfla apoi în valurile tipografice gata să se spargă ale altora, o furtună de voci și culoare și era extraordinar să stai acolo și să-ți lași privirea captivată de pereți, purtată prin tot puhoiul acela al lucrării în vreme ce rezistai tentației de-a te opri și a descifra un caz după altul, dorindu-ți în schimb să trăiești întreaga curgere și desfășurare a poveștii, privirea mi-a fost acaparată de năvala necontenită a acuzației întregii tărășenii, de bulboanele și adâncimile sale, până când am fost trezit din reverie de Mairead care-a apărut lângă mine și mi-a împins în mâini catalogul expoziției cu o figură neliniștită, postându-se chiar lângă mine și părând agitată, o dispoziție în care nu mi-aș fi imaginat-o într-o asemenea ocazie dar pe care mi-am explicat-o când am răsucit catalogul în mâini și am citit titlul de pe copertă care era

Jurnalul 0 Negativ

O instalație de Agnes Conway

Tehnică: sângele artistei

și am rămas așa în mijlocul mulțimii, golit de absolut toate în afară de-un gând – acela că indiferent ce visuri ar avea un om pentru fiica sa se poate spune fără teama de a greși că nici unul nu implică gândul că ea o să stea în mijlocul unei galerii municipale cu pereții acoperiți de câțiva litri din propriul ei sânge căci asta, mi-am dat seama încet, era ceea ce priveam, aburul roșu care inunda lumina slabă a serii ce se prelingea prin vitrine într-un asemenea fel încât scrisul însuși părea proiectat de pe pereți în mijlocul încăperii, iar cuvintele livide și frazele înseşi suspendate într-o lumină ca o emulsie atât de fină încât ne-ar fi putut pătrunde în pori pentru a ne umple de ea, așa încât chiar dacă mulțimea spărgea continuitatea spațiului era clar că lumina avea scopul să-i facă pe toți părți dintr-un tot unitar care ocupa întreaga galerie, sângele lui Agnes fiind acum elementul nostru comun, materialul în care stăteam și respiram astfel că deși ea era martorul principal lansându-și acuzația care, oricât de amplă și extravagantă era în privința înfloriturilor retorice, oricât de îndepărtată geografic și temporal ar fi fost, întreaga poveste se reducea în

cele din urmă la o anumită sursă și la un anumit punct care, așa cum mi se părea mie atunci, eram

eu

nimic și nimeni altcineva decât

eu

simplu ca bună ziua acolo pe pereții aceia și-n vârtejul fiecărui cuvânt și rând, eu eram forța de dedesubtul lor, ce le purta în valuri până la tavan și îmi era limpede prin acea voce stranie care-mi răsuna acum în inimă, o voce cu atât mai limpede fiindcă era atât de gâtuită și îndepărtată, care-mi spunea că

eu am făcut asta

eu eram responsabil de asta

indiferent ce-ar fi

ceva evident rău și deloc în favoarea mea fiindcă doar vina adevărată putea fi cauza acelei senzații de spaimă scâncindă ce punea stăpânire pe mine în centrul acelei încăperi, iar ceva din ea revine în mine și acum

când stau aici la masa asta

aceeași străfulgerare ca un cârcel dinăuntrul meu care a sucit o parte din mine cu atâta teamă subită încât înainte să fi luat vreo hotărâre indiferent ce rugăciune aș fi zis sau mai degrabă

eu eram rugat când

o rugăciune

a ieșit răsucindu-se din mine cu o urgență implacabilă, desăvârșindu-se în cuvinte rostite înainte ca vorbele să mă fi străbătut cu adevărat

Doamne Isuse Cristoase

dă să fie o închipuire dinaintea ei

și nu vreun chin din urmă

responsabil de asta

tocmai când Mairead m-a apucat de cot cu o privire speriată care, pentru o clipă feroce, m-a făcut să cred că s-ar putea să-mi fi zis ruga cu voce tare ca un nebun și acum mă pomeneam bâjbâind pe o muchie de cuțit a panicii, un moment oribil de amețitor pe care l-am depășit doar cu un efort de voință sălbatic ce m-a împins s-o pornesc într-o goană subită și

jenantă, traversând sala și ieșind pe ușă în amurgul de martie unde ploaia și traficul aglomerat al acelei ore blocau strada îngustă unde se afla galeria și puținii oameni care stătuseră afară în ceață ca să fumeze și să pălăvrăgească pe trotuar se holbau acum la mine așa de panicați în timp ce eu încercam să mă adun și să-mi liniștesc respirația încât am văzut clar cum trebuie să fi arătat când goneam prin galerie și ieșeam în stradă, țăranul cu un cap mare de fermier pe umeri înțolit la cămașă și cravată, împingându-se prin mulțime ca să iasă, cu amândoi pumnii strânși pe lângă corp

agresiv

agresiv futu-i

sfântă măiculiţă

și cam atât a ținut promisiunea de-a mă purta cât pot eu de frumos de dragul lui Agnes în seara ei cea mare, cu dorința de-a face o impresie bună de dragul ei mi-am zis plin de amărăciune în timp ce stăteam acolo cu ploaia curgând pe mine și cu o jenă dezagreabilă clocotind în mine când

un tânăr cu o barbă rară a făcut un pas spre mine cu îngrijorarea întipărită pe chip și nu-mi amintesc ce i-am zis sau cum am răspuns dar mâinile i s-au ridicat deodată în dreptul feței de parcă cineva ar fi avut de gând să se repeadă la el și să-l lovească – și indiferent cum îi voi fi răspuns eu pe loc se pare că l-am convins destul de repede că nu vrea să aibă de-a face cu mine așa că a dat înapoi, m-a lăsat singur pe trotuarul din fața galeriei unde am mai rămas încă o jumătate de oră, încercând să mă calmez, udându-mă fleașcă în timp ce mulțimea se aduna în susul și-n josul străzii, fuma și bea vin înainte ca în cele din urmă oamenii să se despartă și să se răspândească în noapte moment în care eu deja mă calmasem un pic

doar un pic

îmi recăpătasem oarecum controlul, ajutat și de faptul că înțelesesem din frânturile de conversație din jur că expoziția era o realizare uluitoare și că, doar cu puțin noroc, va fi un adevărat succes, așa că m-am simțit ușurat în privința lui Agnes – se părea că nu îi provocasem vreun prejudiciu – și puteam lăsa deocamdată deoparte grijile astea în timp ce analizam încă o dată ce văzusem din instalația în sine și mai precis încercam

să pricep șocul avut în prezența ei, de ce mă afectase așa de profund, de ce o luasem atât de personal și, cel mai năucitor lucru din toate, cum de un bărbat de vârsta mea putea fi atât de copleșit de propriile sentimente, atât de distrus încât să se simtă extrem de stupid căci tot ce știam cert, cum stăteam acolo în ploaie, era că treaba asta e una ce nu-mi place absolut deloc, îmi analizam sentimentele care mă râcâiau și se zvârcoleau în mine, încercam să le găsesc locul și măsura potrivite pe când stăteam cu spinarea lipită de zidul de piatră al galeriei și nu era nevoie să ies din pielea mea ca să-mi dau seama că probabil fusesem o apariție ciudată pentru toți cei care se deranjaseră să se uite la mine, omul ăla solid cu costum și cravată și cu fața ca mușcată de ger cum o au fermierii stând acolo de parcă ar fi ieșit din biserică la a doua liturghie de duminică, și oricum ar fi arătat omul ăsta în ochii acelor ultimi rătăciți care mai stăteau pe trotuar, se putea spune cu certitudine că nici unul n-ar fi ghicit cât de tare mă chinuiau neliniştea şi iritarea interioară căci

consecințele faptului de-a fi tată cu tot ce presupunea asta nu mă mai împovăraseră niciodată atât de complet ca în acel moment odată cu

îngrijorarea temătoare că aș putea fi responsabil în vreun fel pentru ceea ce se afla pe pereții galeriei din spatele meu, o teamă care mă strângea pe dinăuntru și care cumula în miezul ei două decenii importante, astfel încât acum mi-era limpede că toată seara asta s-ar putea să nu fi fost altceva decât o reevaluare integrală a mea ca bărbat și ca tată, un lucru la care nu mă gândisem în seara aceea când mă suisem în mașină și condusesem o sută sau o sută zece kilometri până la galerie și anume că mă îndreptam spre acest moment al reevaluării mele fiindcă, asemenea multor alți oameni, trecusem prin viață fără să mă autoexaminez prea mult, luasem de bun dreptul meu la o viață liniștită și lipsită de asemenea persecuții, ceva ce-aș fi putut considera că reprezintă responsabilitatea altora și nicidecum genul de zbucium interior la care să mă fi așteptat cumva de la mine dar la care totuși mă pomeneam supus acum într-un fel ce izvora dintr-un nerv central care zvâcnea în mine și tot întreba

oare mi-am dezamăgit fiica

oare eu am împins-o spre treaba asta – indiferent ce-o fi ea – de pe pereții galeriei, iată întrebarea care nu-și găsea nicidecum răspuns sub ploaia cernută care umbrea strada în ambele direcții, și mi se întărea tot mai mult convingerea că s-ar putea să nu fie de ajuns să duci o viață decentă – sau o viață pe care până acum o considerasem cu adevărat decentă – de vreme ce de-acum plutea în aer o acuzație sau un reproș limpede din care reieșea că a nu face nimic rău nu era suficient și am mai remarcat și că

ploaia cădea cu acea constanță care însemna că avea s-o țină așa tot restul serii și mașinile treceau printr-o lumină difuză rece și udă și atunci mi-am dat seama că eram ud fleașcă, mai ales pe umeri și pe spate, dar și că nu mă puteam mișca, nu mă puteam întoarce înăuntru de rușine și jenă așa c-am mai petrecut cincisprezece minute stând acolo singur cu zidul lipit de spinare până când în sfârșit au apărut Mairead și Agnes pe trotuar lângă mine amândouă cu un aer de ușurare iritată pe chip, exclamând

deci aici erai

ne întrebam unde te-ai dus și

am încercat să evit privirea lui Mairead, privirea aia care îmi zicea că deocamdată o să lase deoparte furia și dezamăgirea dar c-o să mă confrunt eu cu ele mai târziu, așa că am jucat un teatru prostesc întâmpinându-le pe amândouă și scoțând fără speranță la înaintare scuza că

am fost tot timpul aici, am simțit nevoia să ies un pic la aer, ceea ce

era o minciună pe care nici una din ele n-a crezut-o dar pe moment au acceptat-o căci își doreau să plece cât mai repede din ploaie, Agnes s-a strâmbat și a executat un mic dans al nerăbdării bătând din picioare pe trotuar, paltonul ei pe gât închis până sub bărbie o transforma din totemul palid de la începutul serii aproape într-o corporatistă, iar întreaga ei înfățișare din acest moment era a unei tinere cu înaltă calificare ce tocmai se oprise la expoziție pe când se întorcea acasă de la muncă și mi-am amintit că paltonul ăsta era un dar recent de la Mairead făcut în numele amândurora pentru a

marca ocazia, premiul la capătul unei lungi zile petrecute de ele împreună la cumpărături, o zi după care Mairead venise acasă strălucitoare fiindcă redescoperise bunul-gust al fiicei sale în privința unor lucruri precum paltoanele căci chiar dacă, după cum a recunoscut ea atunci, paltonul n-ar fi fost tocmai cel pe care i l-ar fi ales ea – atât de conservator, chiar banal – și chiar dacă fusese ușor uluită de alegerea fetei, era și încântată căci cu tot sprijinul ei pentru cariera artistică a lui Agnes existau perioade când Mairead își făcea griji fățiș pentru ea și se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să nu-și aleagă o carieră guvernată într-o asemenea măsură de noroc și nesiguranță, o carieră care probabil că avea să-i aducă mai multe dezamăgiri și frustrări decât era firesc și

oare știam eu cât de puțini artiști practicanți reușeau să trăiască din munca lor, știam eu

și desigur că nu știam asta

dar uneori asta mă făcea să cred atunci când o ascultam pe Mairead continuând în aceeași manieră că de fapt toată îngrijorarea ei nu era legată de Agnes ci de ea însăși, ceva ce scotea în evidență o anumită nesiguranță din propria fire, probabil evoca un moment din propriul trecut când ar fi putut face ceva similar cu viața ei însă alesese varianta mai sigură, aceea de a fi profesoară, descoperind la un moment dat pe parcurs că, în ciuda călătoriilor și aventurilor prin străinătate, îi lipsea curajul care s-o facă să se dedice unui lucru așa de riscant cum este o carieră artistică astfel că acum ori de câte ori Agnes făcea o alegere conservatoare în vreo privință cum ar fi un palton era de parcă Mairead nu-și mai aducea toate reproșurile acelea sieși și

iat-o acum, fiica noastră artistă în paltonul ei cuminte, cu un aer atât de modern încât dacă ar fi fost vorba de altcineva nu m-ar fi surprins să aflu că lucrează în domeniul serviciilor financiare, în asigurări sau așa ceva, o profesie unde se paria pe valoarea clipei prezente în defavoarea unui viitor imposibil de cunoscut și cum stăteam acolo în ploaie, uitându-mă la ea, m-am pomenit purtat așa de tare de gândul acesta, de această viață alternativă pentru care s-ar fi putut naște fiica mea, încât mi-a luat o clipă până mi-am dat seama că mi se vorbea, Agnes

propunea să mergem să mâncăm pentru că mai târziu se ducea cu prietenii să bea ceva dar ar fi fost frumos să stăm o vreme împreună, doar noi trei, și-n plus

sunt lihnită, a zis, absolut lihnită

pentru că n-avusese timp toată ziua de o masă ca lumea și nu mai mâncase de dinainte de amiază, fusese tare agitată și neliniștită, ceea ce putea explica bine roșeața febrilă care îi colora acum tenul palid în felul acela care le face pe mame să vrea să-și așeze palmele pe frunțile copiilor și să-i determine să scoată limba în timp ce ea termina să-și pună mănușile de piele care îi completau ținuta, acel detaliu final care îi definitiva așa de bine întreaga înfăţişare transformând-o dintr-una uşor elegantă în ceva mult mai practic și la vederea căreia m-a cutremurat un soi de dorință gălăgioasă de a muta întreaga seară în alt loc și în altă atmosferă așa că

da, să mâncăm ceva, unde putem merge la ora asta, oare n-o să fie deja rezervat peste tot, ar fi trebuit să ne gândim mai devreme și să fi sunat înainte și

Mairead m-a privit cu subînțeles, scuturând tristă din cap și m-am oprit în toiul răbufnirii

calmează-te ce naiba, mi-am zis, calmează-te

așa c-am tăcut și m-am retras timp în care cele două femei s-au consultat și în cele din urmă am pornit toți trei, urmând-o pe Agnes pe strada îngustă și peste pod, printr-un pasaj mic din centrul comercial ce dădea pe o stradă paralelă unde era un restaurant înghesuit între o biserică pe-o parte și un teatru pe cealaltă, un loc liniștit unde ne-am bucurat de întreaga atenție a unui chelner care-a apărut și s-a agitat pe lângă noi când am intrat, ne-a luat hainele și gențile și ne-a condus la o masă, una din cele șapte sau opt dintr-o încăpere mică și aproape goală și m-am bucurat să văd ce încântată a cercetat Mairead mesele cu șervetele lor de pânză și tacâmuri grele iar apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, s-a întors cu un zâmbet larg și m-a strâns de mână ca o fetiță zicând

nu-i așa că-i tare drăguț, Marcus, foarte șic și

încântarea ei plină de bucurie a umplut spațiul din jurul nostru cu strălucirea sa în timp ce următoarele câteva minute au fost folosite pentru a ne așeza la locurile noastre și-a ne

alege ceva din meniu, primind cu dragă inimă recomandări de la Agnes care părea familiarizată cu locul și cu ce avea el de oferit așa că nu peste mult timp ni s-a luat comanda și am fost eliberați de meniurile mari, putând să ne relaxăm și să rememorăm întreaga seară care, din câte-mi dădeam eu seama, fusese un succes absolut, iar Agnes și Mairead aveau multe de discutat despre asta, mai ales despre felul în care expoziția urma să fie prezentată în săptămânile următoare – era posibil să fie mutată și în alte galerii, poate la Dublin, lucrarea avea nevoie de genul acela de expunere pentru a primi recenzii în ziarele naționale – și m-am strecurat și eu cu câteva întrebări ca să le asigur că nu sunt morocănos sau supărat și că, asemenea unui școlar cuminte, fusesem atent iar Agnes mi-a răspuns la ele cu acea doză grijulie de atenție și considerație care m-a asigurat că nimic din ce făcusem în timpul serii, nimic din spaima și panica mea nu o deconcertase și nici nu îi știrbise încrederea și-am fost ușurat și mândru de ea și fiindcă

încrederea ei în propriile forțe era unul dintre acele repere la care țineam, o dovadă că mă descurcasem decent ca tată, un veritabil indicator că ea crescuse puternică și independentă și n-avea să fie doborâtă prea ușor indiferent ce îi rezerva viața și nici n-avea să dea înapoi în momentele când trebuia să se țină tare pe poziție, momente precum cel de acum când s-a întors cu toată fața spre mine și a început brusc

ai fost surprins de lucrare, supărat

deschizând astfel subiectul

am văzut pe fața ta, te-a luat prin surprindere

da, am admis, un pic șocat, n-a fost ce mă așteptam să fie, e foarte diferită de lucrările tale dinainte și

deși uimirea din glasul meu era autentică n-am făcut nimic ca să ascund rana care mă temeam că se va inflama în acea izbucnire de autocompătimire ce fierbea în mine și era zgândărită de tonul răbdător și conciliant cu care Agnes a început să-mi spună că

da, așa e, e cu totul altceva, nu cred c-o să renunț niciodată complet la uleiuri – nici nu mi-aș dori – dar în ultimele câteva luni am vrut să încerc altceva, să fac un experiment – să ies din conceptul de pictură în ulei și să mă îndrept spre ceva nou și

asta a ieșit

da, a zis ea, încruntându-se, și oricât succes ar avea expoziția asta, următoarea mea lucrare o să fie probabil o revenire la ulei, ulei cu sânge pe pânză, vreun fel nou de amestec posibil, încă nu știu

a zis ea zâmbind și aplecându-se în față cum stătea pe scaun pentru a-mi oferi vederii întreg chipul ei, cu umerii împungându-i pliurile rochiei de parcă ar fi fost nerăbdători să-mi ofere o dovadă clară a devotamentului ei față de idee și a dorinței de-a mă liniști și toate acestea m-au tulburat așa de tare încât m-am pomenit explicând ezitant și înghițind în sec că

ceea ce mi s-a părut problematic în privința lucrării nu a fost doar sângele

ar fi trebuit să te previn

nu era chiar orice sânge, era sângele tău

e-n regulă, mi-am luat toate precauțiile

e o mutilare

nu, tată, nu-i, a fost doar o împunsătură ce naiba și a înălțat mâinile și-a zâmbit astfel că

acum mă simțeam liniștit, pregătit să mă agăț de momentul ăsta și să îmi înșir mai departe gândurile fiindcă

ce mi s-a părut problematic a fost amestecul de acuză și prefăcută cucernicie din toată lucrarea, punctul tău de vedere imparțial asupra materialului, nu-s prea sigur de asta

ți se pare o fază ieftină, că stau pe-un fel de scenă urbană și fac mișto de țărani cu

vocea ei își croia drum cu acel tăiș dur care m-a încântat întotdeauna – o reacție specifică doar ei și atât de diferită în asemenea momente de bufoneria evazivă a fratelui ei – Agnes se lua la trântă mereu în orice chestiune în care se simțea destul de puternică așa că

nu-s sigur că te acuz de-o fază ieftină sau

poate că fac pe unchiul Tom și satisfac publicul urban cu poante pe seama verilor de la țară

cam așa ceva, glume ieftine, deși aș fi dezamăgit dacă nu te-ai fi gândit deja și tu la asta, ești mai deșteaptă de-atât

da, mi-a trecut prin cap, dar nu-i ca și cum aș fi scăldat-o și

alegerile pe care le-ai făcut au fost slabe, genul de chestii care să ne facă să părem ridicoli, condamnările alea pentru conducere sub influența alcoolului, agresiuni banale, tulburarea liniștii publice – ca infracțiuni aveau ceva aproape comic și astfel

da, de acord, unele dintre ele sunt mai degrabă comice decât periculoase – până și cele legate de agresiune – dar toate cazurile sunt scoase din dosarele tribunalelor locale și regionale și senzația aia de răfuială locală, aia e cea care m-a mișcat – sincer, nu pot spune de ce, dar simțeam că parcă era ceva ușor de rezolvat în toate contravențiile și păcatele care ajung să se judece acolo – nu știu, ca idee încă nu-i pe deplin formată, m-am gândit mult dar încă nu mi-e foarte clar și

acum părea serioasă și am avut la dispoziție o clipă ca să mă gândesc că poate mă pripisem în încercarea de-a înțelege toată povestea căci cuvintele astea nu erau din cele care mi se revărsau în mod normal de pe buze sau mai exact nu mă mai aflasem niciodată în situații în care asemenea cuvinte să fie necesare, dar acum ele curgeau din mine, amenințând să mă târască spre un soi de dezastru așa c-am tras tare de hățuri și-am dat înapoi dincotro mă duceam fiindcă n-avea cum să iasă nimic bun dacă mă lăsam târât așa la ora asta târzie când lupta era oricum aproape câștigată, mai ales acum când și Agnes era într-o dispoziție așa de împăciuitoare și a încheiat discuția recunoscând că

n-ai de ce să-ți faci griji, tată, da, s-ar putea să fie ceva învinovățire și acuză dar n-a fost ceva personal, oricum nimic nu-i îndreptat spre tine sau mama – sunteți absolviți de toate acuzațiile – e doar o idee în stadiu embrionar și

și-a întors toată fața spre mine cu o figură rugătoare atât de sinceră încât m-am înmuiat pe loc în timp ce tensiunea sârmoasă din burta mea începea să se descâlcească transformându-se în ceva mai cald care a liniștit momentul așa că acum ne permiteam să înălțăm paharele, ne permiteam să ne liniștim considerând că sondasem din greu momentul și-l puteam lăsa deoparte o vreme, concluzie confirmată și de expresia relaxată de pe fața lui Mairead care până atunci stătuse retrasă atentă în fundal însă acum, simțind că

momentul dificil trecuse, își umplea paharul din carafa cu apă din mijlocul mesei și înălțându-l toasta

în cinstea fiicei noastre în această zi importantă pentru ea, care să fie prima din multe altele și

așa că momentul a fost rezolvat iar noi am ridicat paharele și le-am ciocnit cu un clinchet ca o notă ce-a zăbovit suspendată deasupra mesei, luându-i mult timp până s-a stins

la fel ca și clopotul de *Angelus*

care încă îmi răsună în cap și acum, o singură notă sunând în lumina zilei de parcă lumea întreagă ar sta agățată de ea

munți, râuri și lacuri

trecut, prezent și viitor cu

întregul moment atât de epuizat și pus frumos deoparte de-acum încât puteam să ne așezăm confortabil unul în compania altuia și să ne orientăm spre subiecte mai sigure – adică Darragh și aventurile lui din lumea australiană, un subiect care stârnea în fiecare dintre noi diferite tipuri de neîncredere și frustrare fiindcă

ai văzut ce cap are

barba și părul

figura aia de Matusalem pe care și-o cultivă

o fi Matusalem sau Mad Max

abia de-i mai vezi fața când apare pe ecran, doar doi ochi într-un tufiș

îmi amintește de taică-tău, cu părul ăla

Doamne, nu spune asta

cred că nu s-a mai ras de când a traversat ecuatorul

arată mai a sperietoare de ciori decât a profet din Vechiul Testament, dacă asta vrea

zice că-i treabă grea, toată chestia asta cu Waltzing Matilda[9], n-are vreme să se aranjeze sau

treabă grea pe naiba, singurele poze pe care le postează sunt cu el și cu băieții în jurul unui foc de tabără cu căciulă de lână, deschizând doze de Four X așa că

a trebuit să se ducă la capătul lumii ca să facă asta și

dar cred că-n curând o să-și găsească altceva de lucru, au terminat de cules toate fructele în regiunea Brisbane și-acum se gândesc să petreacă o vreme la o fermă de lapte și

păi ce știe el despre fermele de lapte când

ca întotdeauna când era vorba de Darragh, ne intram fiecare în rol – Agnes, sora cea mare și arțăgoasă care privea acțiunile lui caraghioase cu un amestec de admirație și invidie, Mairead, mama prea iubitoare care găsea un motiv de mândrie în nonșalanţa cu care fiul renunțase la studii ca să plece pe drumuri și eu, tatăl a cărui răbdare era greu pusă la încercare și care se afla într-o stare continuă de iritare supărătoare din cauza lui – un subiect de conversație înviorător ce dădea naştere la atâtea teme și stări diferite încât atunci când mi-a reamintit

Mairead, ceva mai târziu, când mergeam spre casă, ce prăbușit fusesem la începutul serii, m-am simțit redus pe loc la o neajutorare rușinată, pe care ea a sondat-o în felul ăla al ei, avertizându-mă că-i foarte posibil să fi reacționat mai agresiv decât credeam așa că acum era cazul să iau seama și să evaluez mai limpede ce se întâmplase fiindcă

erai speriat

ce vrei să spui

erai, mi-am făcut griji să nu sari la careva

păi când am mai sărit eu la careva

știu, chiar de-aia mi-am făcut griji

a zis Mairead, bezna străbătea parbrizul într-o străfulgerare umedă în timp ce ne croiam drum pe îngustele drumuri secundare care legau satele somnoroase de pe drumul nostru spre casă, eu pe locul pasagerului, neobișnuit să văd pe altcineva la volanul mașinii mele și astfel fiindu-mi de două ori mai greu să fac față întrebărilor lui Mairead dar în cele din urmă recunoscând că

da, eram

sperând că subiectul o să fie îngropat repede odată pentru totdeauna

eram speriat, și pentru mine și pentru ea, vrei să zici c-am reacționat exagerat

nu, dar m-a surprins c-ai reacționat așa – de fapt ce anume te-a deranjat așa tare

era sânge

da, e altceva decât vopseaua de ulei, o schimbare radicală față de lucrările ei precedente, dar tot mi se pare ciudat că te-a putut șoca așa de tare

eu aș zice c-ar fi șocant să nu fii șocat – când am devenit noi așa de blazați în privința lucrurilor ăstora – iar ea era așa de prăpădită în copilărie

nu era prăpădită, ci un pic anemică, avea o lipsă de fier așa c-a trebuit să ia un supliment care îi păta dinții – ai văzut ce frumos și i-a curăţat în seara asta, îi dădeau acea strălucire –

nu m-am uitat la dinții ei – cu tot sângele ăla – aveam în cap o imagine cu ea stând pe-o margine de pat cu o seringă în braț, ăsta-i tabloul care-mi venea în minte

Doamne, Marcus, n-ai de ce să-ți faci griji pentru ea

sunt tatăl ei, e treaba mea să-mi fac griji, tu știi cum și l-a recoltat

recoltat – ai putea să juri că vorbești de unul dintre organele ei

ai tu un cuvânt mai bun

nu, dar dacă ea a zis c-a avut grijă eu o cred – fii atent, n-ai de ce să-ți faci griji pentru o femeie care poartă un palton ca ăla, genul ăsta de femei nu-și pun viața-n pericol

asta-i o prostie

nu, nu-i o prostie, așa că hai să

mă tem ca nu cumva să fi dezvoltat vreo sensibilitate nouă la șoc și frică, un defect sau o slăbiciune care m-ar putea expune la vreun moment rușinos imposibil de anticipat căruia să nu-i pot face față, ceva ce-ar trebui întâmpinat cu o respingere categorică dacă va trebui să împiedic chinul care mă macină acum să se transforme în ceva și mai coroziv și

n-ai de ce să-ți faci griji, a continuat Mairead, era doar sânge, putea să fie mult mai rău

cum putea să fie mai rău

ai fi putut să intri în galerie și s-o găsești stând goală acolo

de ce să fi fost goală

ah, știi, unii dintre artiștii de *performance* fac asemenea faze, ai fi putut s-o găsești îmbrățișând un porc

un porc

da, sau goală și urinând într-un

bine, Mairead, am prins ideea

am gemut eu în timp ce ea

conducea mai departe prin noaptea umedă, trecând prin orășele și satele acelea adormite cu străzile lor pustii sub giulgiul luminii de sodiu, și mai departe, pe drumurile înguste dintre mlaștini neluminate dar despre care aveai senzația

incertă că au fost construite peste oceane de iarbă-neagră și pir târâtor ce se întindeau pe ambele părți, conducea mai departe prin lumina zdrențuită a lunii în care noi păream să fim doar o mașină pe drum, Mairead înainta destinsă fiindcă

n-am mai condus niciodată noaptea pe drumurile astea

a zis ea, cu privirea ațintită în față în timp ce menținea viteza constantă în curbe și la cotiturile bruște care

nici nu-ți dai seama cât de înguste sunt până ajungi să conduci noaptea pe ele, așa-s de înguste și sucite

nu-i nici o grabă, condu liniștită

am crezut că voi inginerii ați îndreptat toate drumurile astea în anii de prosperitate

ni s-a spus că avem lucruri mai bune de făcut cu banii – majoritatea banilor din perioada de prosperitate s-au dus pe bretele ocolitoare sau pe legături între centrele urbane importante – nu s-a cheltuit mare lucru pentru drumurile din mlaștini și evident că nici pe câțiva kilometri de drum albastru ca ăsta

drum albastru

da

ce-nseamnă drum albastru

drum albastru înseamnă că nu-i un drum verde

drum albastru și drum verde

da

stai să ghicesc, politică albastră și verde

exact

și drumul ăsta a fost ignorat

a fost

fiindcă la putere erau verzii

da

fiindcă, stai să ghicesc din nou – urnele din zona asta scuipă întruna voturi albastre

corect

și câtă vreme vor face așa drumurile astea o să rămână înguste și bătute de vânt și gropile o să se tot adâncească

cu siguranță n-o să se cheltuiască mare lucru pe îndreptarea lor – aici încetinește, e o porțiune acoperită temporar, într-o curbă de-asta criblura poate aluneca de sub tine și

ea a condus mai departe, mergând cu viteză constantă pe mijlocul drumului, prin acele ținuturi mlăștinoase care se întindeau în beznă, cu luminile gospodăriilor răzlețe pâlpâind la nivelul privirii în depărtare precum niște corăbii pe mare, kilometri de mlaștină înainte ca ziduri de piatră și garduri de pământ și de iarbă să înceapă să se înalțe de ambele părți ale drumului tot mai aproape de mașină și

e ciudat, a zis ea

ce-i ciudat

tocmai am trecut de-un singur felinar stradal la colțul câmpului de colo, un singur felinar stradal pur și simplu așa, singur în pustiu și

știu, ai văzut ce era sub felinarul din colțul acelui câmp

câteva vaci

era o iesle semicirculară

așa

așa că de ce-ai avea nevoie de un felinar stradal lângă o iesle semicirculară

de unde să știu eu

gândește-te

e vorba de lumină

da, arde mereu

pentru hrănirea vitelor

exact

deci cineva a pus un felinar stradal la colțul câmpului ăluia ca să poată vedea pe unde merge când vine noaptea să le hrănească, așa-i, nu

da, lumina aia e acolo de ani de zile, un inginer a încercat să scape de ea dar i s-a transmis de sus că lumina rămâne unde e

deci nu putem scăpa de ea

nu putem

e ridicol

nu mai ridicol decât dacă ai încerca să o scoți acum, când a încercat inginerul nostru s-o facă i s-a spus foarte clar și apăsat că dacă o mută poate să-și ia gândul de la cererea de buget pe anul viitor

al naibii felinar, a șoptit Mairead, tocmai acolo, în pustiu

da, un felinar și

am ajuns în sfârșit acasă chiar înainte să se facă unu noaptea și după ce-am intrat în casă Mairead s-a dus direct la culcare pentru că trebuia să se scoale devreme, avea prima oră de curs la nouă, însă eu am mai stat patruzeci de minute, am scos o sticlă de bere din frigider și-am pornit televizorul ca să văd ultimul buletin de știri înainte să dau stingerea, inevitabilul Sky News, de unde am aflat că gripa aviară amenința să se transmită de la o specie la alta în Asia de Sud-Est și că trimiterea de trupe în Irak probabil că avea să continue tot restul anului, în timp ce într-un oraș se desfășura căutarea unui ucigaș în serie după ce pe un maidan fuseseră descoperite trupurile a două prostituate – aceleași povești vechi de la ora aceea din noapte și totuși cumva noi, după care am stins televizorul și-am lăsat deoparte impulsul de a-mi verifica e-mailul ca să văd dacă mi-a scris Darragh vreun rând, fiindcă știam că dacă mă așez la computer la ora asta târzie probabil o să fiu prins pentru încă vreun ceas pe alte site-uri de știri sau pe Amazon sau ceva, o să alunec dintr-o căutare în alta și deodată o să se facă trei dimineața și uite-așa mi-aș fi irosit două ore pe care le-aș fi folosit mai bine dormind, lucru pentru care ar fi trebuit să plătesc a doua zi prin moleșeală și oboseală, așa că am verificat dacă aveam cheile pe suportul din interiorul ușii de la intrare și am stins luminile din hol și din baie înainte să mă bag în pat în spatele lui Mairead cu un braț peste ea și cu fundul ei ghemuit în burta mea, lăsându-mă purtat de căldura trupului ei și adormind în câteva clipe, profund și netulburat și fără nici un fel de vise astfel că

în dimineața următoare am plecat la muncă un pic după ora opt simțindu-mă odihnit și-n formă, am ajuns la clădirea cu birourile consiliului chiar când cele două fete de la recepție, Miriam și Eimear sortau corespondența de dimineață și-și scoteau căștile din urechi ca să răspundă la telefon și în hol erau deja câțiva oameni care completau formulare pentru impozitul pe mașini, încercând să evite coada care avea să se formeze în jumătate de oră odată cu deschiderea ghișeului, așa că le-am făcut cu mâna fetelor și

am luat-o pe scări până la biroul meu din capătul coridorului, biroul mic îngust și cu tavanul la trei metri și

jumătate înălțime, unde am tras jaluzelele de la fereastra aflată foarte sus pe peretele din spatele biroului meu, astfel că lumina se revarsă asupra mea de la mare înălțime, dându-mi adesea senzația că sunt captiv pe fundul unei fântâni veșnic incapabil să văd cerul cu excepția acelui ciob luminos de deasupra, o impresie care nu ratează niciodată ocazia să-mi coloreze starea de spirit în fiecare dimineață când pășesc în încăperea asta așa că, cu

haina atârnată pe scaun în spatele meu și cu mânecile cămășii suflecate, am măturat cu privirea biroul cu computerul și cu talmeș-balmeșul de hârtii și de plicuri și-am selectat imediat cinci sarcini care necesitau atenție imediată – un stăvilar de lângă satul Kilasser care trebuia deschis de urgență pentru ca apa de la ploaia zdravănă căzută recent să nu se adune pe suprafața drumului – un ordin de aprovizionare pentru șase sute de tone de granit șlefuit de la Roadstone[10] ce trebuia rezolvat, două facturi de semnat și de trimis mai departe la departamentul de contabilitate și, în fine, un mesaj pe robotul telefonic de la Charlie Halloran pe care trebuia să-l sun cât mai repede posibil, un mesaj intrat la șapte și douăzeci și două de minute, adică devreme chiar și după standardele lui Halloran, și despre care am știut imediat că nu putea să aducă decât vești proaste și deși am cochetat o clipă cu ideea de a-l lăsa pe mai târziu în cursul dimineții, am zis la naiba, mai bine scap de el repede și nu-mi mai stă pe cap toată ziua, așa că l-am sunat și-am trecut la atac cu cel mai vesel ton posibil înainte să înceapă el, zicându-i

domnule consilier, ești pe fază devreme în dimineața asta

eu vin devreme în fiecare dimineață

a zis el sec

ceea ce m-a făcut să mă îndrept imediat în scaun fiindcă de-acum era clar că omul e pe picior de război timp în care el a zis

nu ești dumneata singurul care știe ce-i aia o zi de muncă –

ce pot să fac pentru dumneata, domnule consilier

o să-ți zic eu ce poți să faci pentru mine – podul Keeva, care-i treaba cu el, c-am trecut ieri pe-acolo – sau mai degrabă n-am trecut, că a trebuie să mă-ntorc, ce se-ntâmplă cu el

știi și dumneata ce se-ntâmplă cu el, două luni de ploaie au spălat totul, pilonii au slăbit și toată chestia s-a prăbușit sub propria greutate – avem o echipă la fața locului, o să fie reparat în mai puțin de trei săptămâni deci –

de la celălalt capăt al firului s-a auzis un râs posac

o să dureze mult mai mult de trei săptămâni dacă lucrurile se mișcă în ritmul pe care l-am văzut eu ieri

ce ai văzut

am văzut tot, ce naiba, asta am văzut, ceva ce numai a muncă nu seamănă, asta-i clar, o echipă întreagă de oameni care stau pe-acolo în jachete reflectorizante fumând și vorbind la mobil, asta am văzut ieri la trei după-amiază așa că

treaba asta m-a pus în gardă, frustrarea din vocea lui Halloran era mai mare decât în schimburile noastre normale de replici, era clar că omul e enervat așa c-am zis precaut

la mijlocul după-amiezii, probabil erau într-o pauză de ceai

pauză de ceai pe naiba, un tip dormea în dubă cu ghetele cocoțate pe bord – am coborât geamul și-am schimbat două vorbe cu alt tip care sprijinea un indicator cu Stop / Liber, s-a proptit cu cotul de capotă și-a stat proptit așa de parcă avea tot timpul din lume, vorbă lungă, a zis că e un fel de blocaj, ceva legat de livrarea plăcilor de beton, n-am priceput despre ce naiba vorbește așa că

nici eu n-aveam habar despre ce e vorba dar nu puteam să-l las pe Halloran să afle asta așa că a trebuit să-l ascult până când mi-am dat seama clar la ce anume se referea și am zis

a fost o mică întârziere dar oamenii o să recupereze într-o zi, două și

uite ce vreau eu să știu, există vreun fel de aranjament pentru un pod temporar – opt familii din regiunea Aughawill sunt complet rupte de civilizație

am hotărât să nu facem un pod temporar, timpul și cheltuiala

ce timp și cheltuială – n-ar trebui să-ți amintesc eu că vine vacanța bancară și prin partea aia de lume o să apară mașinile cu primii turiști din an și

podul nou o să fie gata în câteva săptămâni, la timp pentru turiști, e un pod cu un singur arc și nu-i pe lista de monumente

deci

să facă bine să fie gata în weekendul ăla, nu vreau să fiu nevoit să mă duc la Midwest Radio și să explic de ce sunt blocaje pe drumul ăla îngust sau să văd poze cu oamenii din Aughawill trecându-și copiii râul într-o ladă de transport ca să ajungă la școală și făcându-și alesul local să arate ca un tâmpit și

dacă-s așa de chitiți să te facă să ieși prost din povestea asta ai putea să le reamintești că ar mai avea și-acum podul dacă n-ar fi pășunat atâta oile pe dealurile de peste râu și

a da Marcus, mi-amintesc asta, a zis Halloran cu un sarcasm sec, știi ce, data viitoare când mă duc să cercetez toată zona aia mai bine vii și dumneata cu mine ca să le ții discursuri oamenilor de-acolo despre pășunatul pe dealuri și rotația culturilor și ce te mai sâcâie pe tine și vedem noi atunci cum te descurci, și încă ceva – te-a căutat cumva Legislatorul în legătură cu asta

Moylette

da

nu, deputatul Moylette nu m-a căutat deocamdată, cel puțin din câte știu eu

e doar o chestiune de timp, toată zona e chiar regiunea lui centrală, sunt surprins că n-ai primit un telefon plin de îngrijorare de la el – dar Lavelle, el te-a sunat, pun pariu c-a sunat

nu

nu-i stilul lui să se miște așa de încet, aș fi pus pariu că te-a căutat deja

ei bine, abia aștept să mă sune amândoi

da, bine, gata cu asta – fă ce poți cu podul ăla, rezolvă

o să mă ocup, mulțumesc de telefon

la revedere

la revedere

și legătura s-a întrerupt când a închis iar eu m-am lăsat pe spătarul scaunului și mi-am adunat gândurile, fiindcă nenorocitul ăla de Halloran îmi dăduse acum de gândit – ce naiba se întâmpla acolo la pod, despre ce întârziere vorbea și cum de Keville, dirigintele de șantier, nu mă căutase să-mi

spună – astea erau gândurile pe care le cerneam în minte după acea conversație, zăbovind înainte să dau un telefon fiindcă știam bine din experiențele precedente că lucrul cel mai rău pe care-l puteam face în clipa aia era să ridic receptorul și să încep să frec la cap pe careva de la capătul celălalt, nu există cale mai sigură să faci rahatul praf sau să faci din rău și mai rău, așa că am stat rezemat de spătarul scaunului am închis ochii și am analizat chestiunea din cât mai multe perspective posibile – mai întâi din perspectiva inginerească gândindu-mă ce era de fapt blocajul ăsta și apoi din cea politică, aspectul care îl îngrijora în mod deosebit pe Halloran cu nevoia lui mereu trează de a-și îngriji frumos ograda și de-a se poziționa în așa fel încât să i se atribuie tot meritul pentru repararea și refacerea podului fiindcă se știa bine că ambițiile lui Halloran de-a ocupa mai mult de un post de consilier îl făceau să reprezinte o adevărată amenințare pentru Moylette, deputatul în funcție, și abia când am alăturat în minte cele două nume mi-am dat seama că va trebui să sun

la șantier imediat fiindcă ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să mă caute alt politician și să discut cu el fără să știu întreaga poveste, așa că am format numărul lui Keville și l-am prins după ce am sunat de câteva ori

salut, da

vocea lui Keville se înălța peste barajul unui zgomot de fond, un huruit de motor ce se ambala prin preajmă în timp ce un ciocan pneumatic scotea o serie de bubuituri metalice scurte și Keville striga iarăși

salut, salut

salut, Andy, Marcus la telefon

Marcus, ce mai faci, stai o clipă să mă duc mai încolo și

acum puteam să văd tot șantierul fiindcă fusesem acolo cu doar câteva zile în urmă și încă îmi era clar în minte, podul împrejmuit cu plasă portocalie, utilajele și echipa în jachete reflectorizante și mirosul de piatră spartă, beton și motorină ajungând până la mine prin telefon și

Marcus

da

mă auzi

Keville urla, aflat acum la oarecare distanță de ciocanul pneumatic așa că

Andy, am zis, e vreo întârziere cu lucrarea, am auzit bine, la care

a urmat o poveste fragmentată care într-adevăr confirma esența spuselor lui Halloran, fusese o întârziere de o singură zi din cauza unei pene de curent pe șantierul Roadstone care blocase producția de beton pentru douăzeci și patru de ore – și nu, nu aveau generatoare de rezervă – dar primise asigurări că li se vor livra plăcile prefabricate în cursul zilei de azi ceva mai târziu și că automacaraua era deja pe poziții și gata de treabă așa că n-o să se mai piardă vremea și cu asta și e cât se poate de sigur, fusese deja azi-dimineață la Roadstone și ăia și-au dat cuvântul c-o să vină cel mai târziu în după-amiaza asta și

l-am lăsat să continue așa câteva minute, să se repete, să ajungă cu povestea în faza asigurărilor că poate rezolva singur toată situația, ceea ce și voiam să aud de la el, fiind una dintre primele lucrări la care era diriginte de șantier, însă îmi dădeam seama ascultându-l că e foarte posibil să se aleagă praful de orice speranță de-a duce la bun sfârșit proiectul în timpul și cu bugetul stabilite, frustrarea și senzația de nedreptate îmi sporeau cât el a mai turuit alte câteva minute și eu am stat așa și l-am ascultat, sperând că o să-mi audă în cele din urmă tăcerea prin toată frustrarea aia a lui și o să-și dea seama că nu sunt încântat de situație și bineînțeles că vocea lui a început să se destrame și să capete acea rugozitate a neliniștii care amenința să se transforme în victimizare în timp ce mi-a trântit

nu prea mai am ce să fac

nu te condamnă nimeni, Andy

dacă puteam să torn eu nenorocitele alea de plăci o făceam

liniștește-te

n-am decât două mâini, poți să mi le numeri și tu așa că

atunci l-am întrerupt de teamă ca izbucnirea asta nervoasă a lui să nu-l copleșească de tot căci atunci am fi avut alt soi de criză de rezolvat așa c-am zis

fii atent, rezolvă cât poți de repede și sună-mă când sunt descărcate plăcile alea, nu vreau să mă caute la telefon încă un

politician și să mă atace pe nepregătite cu chestii pe care-ar trebui să le știu și

a sunat careva

am primit azi-dimineață un telefon de la Halloran

consilierul

da, el mi-a zis de întârziere – n-ar fi trebuit să aflu de la el sau

dar el cum de știa

probabil c-ați vorbit ieri cu el

eu n-am vorbit cu nimeni

a fost unul dintre băieții de la indicatoarele cu Stop / Liber, ăla a vorbit cu un bărbat care-a coborât geamul mașinii și-a pus o grămadă de întrebări cândva după-amiază, pe la trei și

la celălalt capăt a urmat o tăcere lungă și tot mai apăsătoare și puteam simți furia lui Keville sfârâind în timp ce asculta fiindcă

eu așa am aflat – deci fii atent cu cine vorbești ține-mă la curent cu toată afacerea și

am închis și biroul s-a strâns în jurul meu, lumina cenușie s-a umflat până-n tavan și golul din burtă mi-a amintit că în dimineața aia plecasem fără să mănânc micul dejun, așa c-am verificat dacă am bani în buzunar – două de douăzeci și ceva mărunțiș – înainte să ies din clădire și să traversez zona comercială cu mult gazon până la micuța cafenea din colțul străzii de unde mi-am luat un sandvici cu carne de pui și-o ceașcă mare de cafea tare cu care m-am dus pe o bancă de sub un arțar uriaş, un loc cam rece pentru această perioadă a anului dar suportabil pentru cât îmi lua să mănânc sandviciul și să-mi beau cafeaua, așa că m-am așezat după ce-am șters locul, pomenindu-mă cu fața la soarele jos și palid care se înălța deasupra clădirii cu coloane de peste drum dinaintea căreia stăteau câțiva oameni cu peruci și robe și se consultau îndesați unii în alții, aplecați unii spre alții, pentru o clipă lungă înainte ca în cele din urmă să se despartă, doi dintre ei intrând înapoi în clădire și ceilalți doi pornind pe stradă și atunci mi-am amintit că la tribunal se judecau procese și că exact clădirea asta cu actorii săi costumați era sursa lucrării lui Agnes care mă răscolise atât de tare seara trecută și la care până atunci nu mă

gândisem, reușisem destul de bine să pun totul deoparte peste noapte, dar acum, stând aici, întreaga seară mi-a revenit în minte ca o revărsare roșie, toate acele senzații chinuitoare s-au întors în niște variante mai palide pentru a se răsuci înăuntrul meu acolo pe bancă astfel încât pentru o clipă vagă, clocotitoare

n-am știut cum să reacționez, dacă să stau și să fierb pe bancă sau să intru în tribunal cu gândul absurd de-a cere cuiva socoteală pentru ceea ce trăisem seara trecută, un gând care aproape că m-a făcut să mă ridic în picioare și să înaintez într-o izbucnire de furie, văzându-mă deja cum țâșnesc prin ușile batante ale tribunalului și intru în încăperile din interior unde smulg vreun inculpat din boxă sau vreun judecător de pe scaun – n-aveam să fiu mofturos – și-i trag o mamă de bătaie acolo pe podeaua tribunalului

și

și

mi-am omorât câteva minute cu această fantezie plăcută, șlefuindu-i punctele culminante până au dus la o scenă intensă, plină de haos și abjecție, care s-a revărsat în cameră și apoi în stradă, o scenă care, cu tot comicul ei ispititor, nu mi-a dat prea multe indicii despre felul cum s-ar putea încheia, ce însemna sau cum m-ar putea ajuta, doar că am mai stat acolo câteva minute în plus și am savurat plăcerea jalnică provocată de ea până când mi-a fost clar că imaginile din seara trecută aveau să mă irite tot restul zilei lăsându-mi foarte puține speranțe că aș putea să mă cufund complet în sarcinile care mă așteptau pe birou, și totuși atât de intensă era dorința de-a îngropa acele amintiri și spaimele aduse de ele încât am sorbit ultima picătură de cafea și m-am întors la birou pus pe treabă, iar acolo, în următoarele câteva ore, am înaintat cu ferocitate prin sarcinile care mă aşteptau – am rezolvat problema cu biroul de aprovizionare, am trimis o echipă de doi oameni să deschidă stăvilarul din Kilasser și am aprobat prețul granitului de la o carieră din Ardrahan, la o sută de kilometri distanță, trimițându-le prin fax un deviz cu un preț mai mic pentru aceeași piatră scoasă dintr-o carieră de la celălalt capăt al lumii din sudul Chinei și transportată apoi în Turcia pentru a fi

șlefuită înainte de-a sfârși în West Mayo la două treimi din preț – treburi cu care m-am chinuit până după-amiază târziu când

Casey, un inginer de drumuri și-a vârât capul pe ușă ca să-mi ceară un sfat legat de cum să procedeze cu o asociație de locuitori dificilă care nu voia să accepte termenii și

nu-i pot determina să cedeze, a zis, după trei întâlniri cu ei tot nu vor să fie rezonabili sau

care-i problema, mai exact

problema e kilometrul ăsta și jumătate de drum care trece prin satul lor, oamenii ăia vor o suprafață cu criblură fină ceea ce-i absolut nepotrivit pentru o zonă rezidențială în care se află și-o școală și-o crâșmă și

ai evidențiat motivele tehnice care se opun

sigur că da, motivele tehnice și motivele de siguranță – suprafața pe care o vor ei are o distanță de frânare aproape dublă față de suprafața cu criblură obișnuită și asta-i ceva periculos într-o zonă locuită, plus că n-o poți da cu sare când vine înghețul

ca să nu mai menționăm pelicula de apă de la suprafață

și pelicula de apă – la cea mai mică ploaie o să ai mașini acvaplanând peste tot

îi știu eu pe oamenii ăia – n-ar zice o vorbă bună unii despre alții dar când vine vorba de sat se aliază toți

bineînțeles că Halloran îi încurajează

pun pariu că da – satul ăla poate să aibă drumul acoperit și cu sticlă șlefuită dac-ar fi după el, de pe drumul ăla Halloran culege cincizeci sau șaizeci de voturi

asta explică multe, înțeleg că le cântă-n strună dar n-o să ghicești de ce vor oamenii exact genul ăsta de suprafață

de ce

din cauza nenorocitului ăluia de concurs cu orașele curate – suprafața de șosea netedă arată mult mai bine decât aia aspră cu criblură obișnuită care-ar trebui pusă acolo – când o să aibă toate benzile și liniile trasate și ochii de pisică înșirați pe margini și pe mijloc o să le-aducă zece puncte-n plus la concursul orașelor curate și

bun, am zis, încercând să duc discuția la o concluzie, uite ce-o să faci – mai convoacă o întâlnire cu asociația apoi

înmânează-i fiecărui membru al comisiei o scrisoare în care sunt repetate motivele pe care le-ai expus și spune-le că scrisoarea asta datată se depune la dosar și

o să fie nevoie de ceva mai mult decât o scrisoare pusă la dosar

dă-mi voie să termin, lasă-i să se gândească o clipă la asta și dacă nu se răzgândesc atunci spune-le care crezi tu că vor fi urmările – spune-le că la un moment dat în viitorul apropiat, anul ăsta sau la anul, o să primească un raport despre un accident, întocmit de Poliție sau de Autoritatea Rutieră, din care o să reiasă că de vină pentru ciocnire e cel care-a hotărât să pună suprafața aia pe un drum drept care trece printr-un sat unde limita de viteză-i de optzeci de kilometri la oră și

figura lui Casey a înflorit într-un zâmbet larg

să le pasăm responsabilitatea

exact, și-atunci n-o să ne mai frece atâta cu suprafața aia dacă o să creadă că există riscul să-și vadă numele târât în niște proceduri judiciare păgubitoare

o să le cam dea de gândit

iar scrisoarea te pune la adăpost în caz c-o să aibă loc vreun accident

ar trebui să meargă, a zis Casey, deschizând ușa și dând din cap de parcă vedea deja problema rezolvată, în tot cazul o să încerc, mulţumesc Marcus

nici o problemă, să mă ții la curent

o să te țin, stai liniștit

și a tras ușa după el și-a plecat, lăsându-mă să savurez senzația liniștitoare că făcusem treabă bună în rolul șefului mai vârstnic și mai înțelept, transmisesem mai departe ponturile meseriei, un sentiment plăcut care a durat până la sfârșitul zilei, când am lăsat o grămadă de facturi la departamentul de contabilitate de vizavi în drum spre mall unde

câțiva trecători traversau gazonul și doi puști în uniformă de școală își pasau o minge, întreaga seară fiind încărcată de acea senzație de sfârşit de iarnă când încă nu s-a făcut de-a binelea primăvară și cine știe de ce am hotărât să dau o tură rapidă până la Keeva ca să văd care-i treaba pe șantierul cu podul, era un drum plăcut și n-avea cum să strice dacă aruncam o privire,

mă puneam la curent cu situația, așa că m-am suit în mașină și-am pornit radioul, potrivindu-l pe

ce ascult și acum

Midwest Radio

ritmul însingurat al muzicii country purtat de unde, ceva ciudat și nelalocul său în melodiile și-n versurile lacrimogene care se rotesc prin bucătărie la ora asta din zi, atmosfera cântecului fiind mai potrivită serilor lungi când se lasă întunericul și acea răceală a însingurării tipică muzicii country dar sigur că

nu muzica, ci eu sunt cel nelalocul său, căci sunt atât de rar acasă într-o zi lucrătoare cum e acum și e greu de zis ce muzică se difuzează în mod normal la ora asta când

stau la masă și

las cântecul să mă străbată ca un șuvoi constant dintr-o lume a tristeților suportabile, o lume unde stările proaste vin însoțite de-o melodie și pot să fie transpuse în versuri, pod și cor, care se pot cânta după pofta inimii cu exact acea cantitate de regret care-ți permite să simți că, în ciuda singurătății, faci totuși parte dintr-o dramă umană mai amplă și că asta-i o relație de înrudire veritabilă, mai prețioasă și mai sinceră decât ascultatul știrilor sau cititul ziarului, să îi asculți pe

Hank sau Waylon sau George și

să știi că faceți parte cu toții din tristețea lumii, cu pierderea și dezmăgirile ei conturate în cântecele lui

Hank și Waylon și George deci

era puțin după patru și jumătate când m-am suit în mașină și-am pornit spre Keeva, se însera și dealurile din depărtare de sub nori se tot apropiau în ploaia care a început să cadă mai întâi monoton în primii trei kilometri, dar apoi răpăind în imense perdele albastre până când am ajuns la pod, ceasul de pe bord îmi spunea că e cinci fără zece, douăzeci de minute după terminarea programului și cu siguranță oamenii strânseseră și plecaseră acasă, ceea ce era bine căci preferam să inspectez șantierul de unul singur, așa că am tras pe o margine a șoselei, chiar dincoace de opritori și de banda de avertizare ce împrejmuia șantierul de la pod și-am coborât geamul ca să mă uit fiindcă acum totul era prea ud ca să mai ies și să mă plimb

pe-acolo, ploaia răpăia pe capotă și ștergătoarele măturau parbrizul, dar puteam vedea îndeajuns ca să-mi dau seama că lucrarea se reluase așa cum promisese Keville, plăcile de beton erau acum așezate la locul lor, așternute în spațiul dintre stâlpi, sprijinite de grinzile de oțel, cu toată structura de rezistență terminată, așa că dacă vremea se îmbuna avea să dureze mai puțin de două săptămâni până să încheie cu totul, să paveze, să finiseze și să asfalteze bucățile de drum din ambele capete, două săptămâni dacă totul mergea bine, toată treaba terminată până la vacanța bancară din acel weekend, ca Halloran și Lavelle să fie încântați și să nu mă mai sune și să mă futăla cap și tocmai când mă gândeam la asta

am văzut o formă venind spre mine prin ploaie, la început doar o umbră galbenă prin parbriz înainte să se contureze și să devină un om în pelerină de ploaie și cizme de cauciuc, cu stropii de apă ricoșând din el, ultimul lucru pe care voiam să-l văd la ora aia totuși am coborât geamul și el s-a sprijinit cu o mână de capotă și s-a aplecat cu figura aspră a unuia obișnuit să stea pe-afară pe orice fel de vreme, apoi ițindu-se prin geam și apropiindu-se ca să-mi zică

da’ rău plouă

da, rău mai plouă

trebuia să vină și-asta

ce cauți aici pe așa o vreme

am văzut mașina, mi-am dat seama că ești tu

nimic nu-ți scapă

nu, absolut nimic

nu-i grozavă prognoza, n-o să stea până la mijlocul săptămânii viitoare

ce porcărie a zis, cu ploaia șiroind pe el

de vreme ce îl facem acum și nu la vară

e-un pic prea devreme de zis

bănuiesc

și aici răbdarea mea s-a terminat așa că mi-am spus că-i vremea să trec la subiect și să-l confrunt cu situația

n-ai venit până aici pe ploaia asta ca să vorbești cu mine despre vreme

ai remarcat asta

aș remarca și chestii mai mărunte

te cred

care-i treaba

mă gândeam

la ce te gândeai

mă gândeam doar că aproape ai terminat cu podul, încă o săptămână sau două și-o să scapi de povestea asta și

ce-i drept merge bine, dar ce interes ai tu în toată afacerea

mă gândeam doar că toată piatra aia de la podul vechi, p-aia trebuie s-o aruncați undeva

probabil

păi, ai economisi timp și bani dacă ai vărsa-o la poalele dealului ăluia, e aici aproape și ai putea s-o tragi acolo și s-o lași după poartă și

m-am prins imediat la ce se gândea, granit tăiat la unu cincizeci tona, câteva mașini basculate pe terenul lui ar fi o achiziție frumușică și

te-ai asigura tu că nu se aruncă

eu mă gândeam doar că

te gândeai

și acum rânjea la mine, știind prea bine că oferta lui era într-adevăr avantajoasă pentru amândoi dar că pentru el va fi o lovitură grasă, între cincizeci și șaizeci de tone de granit tăiat basculat pe terenul lui astfel încât să poată lucra cu el ce poftește sau să-l vândă cu un profit frumos, știind amândoi că ar fi mult mai ieftin să-l răsturnăm pe pământul lui la mai puțin de cincizeci de metri de unde zăcea acum, în loc să-l încărcăm și să-l transportăm treizeci de kilometri până la groapa de gunoi din capătul îndepărtat de la Castlebar, totuși nu eram dispus să cedez, ceva din oportunismul lui fățiș mă enervase, o parte din mine se zbârlise așa că mi-am dat seama pe loc că n-aveam să accept azi, în tot cazul nu în seara asta, ceea ce nu însemna că n-aveam s-o fac cândva în viitor căci știam că avea dreptate în ce spusese, dar chiar și așa, ăsta era unul dintre lucrurile care mă îngrețoșau la munca mea – fiecare bou vrea câte ceva – și chiar dacă puteam să-i îngreunez toată treaba în mod legal, amintind de tot felul de clauze de asigurare ale mașinilor aflate sub contracte publice care pătrund pe terenuri private și de

toate hotărârile alea locale privind aruncarea ilegală a deșeurilor, m-am mărginit să închei zicând

lasă pe mine, o să văd ce pot face

super, a zis el și a plesnit capota mașinii ca și cum treaba era aranjată

ce mai face vecinul tău, nu l-am zărit când am oprit

Thomas

Thomas, erau trase perdelele

n-ai de unde să știi cu omul ăla, poate că încă n-a ieșit din bârlog, are el orele lui

mai dansează

da, diseară o să fie la Digger Jay's

nu pare să-și fi adus o femeie în casă

nu

n-o să facă vreo prostie bătrânul Thomas

poți să fii sigur de asta, bine te las

mai vorbim

super

ai grijă

și a plecat fără nici o apăsare, ploaia cădea în continuare în timp ce el se estompa în oglinda retrovizoare, cu pelerina de ploaie galbenă devenind o pată de lumină când am întors mașina și-am pornit înapoi pe unde venisem, drumul m-a dus pe lângă casa lui, în jurul căreia era un talmeș-balmeș de nisip și blocuri de piatră și-un mixer de ciment cu o cazma sprijinită de el și-am văzut că omul își ridica o extensie în partea stângă, o adăugire considerabilă deja tencuită și cu țiglele puse, schela era încă acolo ca și banda albastră de pe ramele ferestrelor în timp ce mai încolo undeva într-o parte se vedea o grămadă mare de pământ unde săpase în coasta din spatele casei să facă loc pentru extensie așa încât acolo rămăsese o terasă joasă, abruptă, unde coasta se termina brusc și era ușor de văzut ce intenționa să facă cu piatra – voia s-o folosească pentru a zidi terasa aceea în așa fel încât pământul să nu-i alunece peste casă dacă se umplea de apă, piatra grea avea să susțină coasta pe toată porțiunea din spatele casei și dacă mai rămânea ceva putea fi folosită pentru decorarea grădinii care se întindea din fața casei până la șosea și acum pricepeam la ce se gândea, cum

avea să intre pe terenul lui cu încărcătorul și să aducă piatra până în spatele casei unde o să trudească la ea în lunile secetoase de vară, bătând, aranjând și îndreptând, zidind strat cu strat în așa fel încât totul să fie în avantajul lui, avea să termine toată treaba înainte să se strice vremea, cu zidul definitivat și arcuit și câteva mii economisite în afacere, întregul proiect mi-era atât de limpede în cap încât

chiar dacă admiram într-o oarecare măsură genul de oportunism ce-l făcuse să vină pe ploaie și să vorbească cu mine înțelegeam că aici era și ceva zgârcenie, mentalitatea aia meschină care le permitea minților meschine să prospere de pe urma unor astfel de oportunități sau mai ales să le repereze imediat, ceva ce mă irita în toată povestea așa că acum

eram enervat de toată tărășenia asta blestemată

de el și de extensia lui și de granit și de toată porcăria, tot rahatul ăsta care mi se învârtea în cap, de parcă n-aș fi avut deja destule și

la asta mă gândeam

când conduceam spre casă în seara aceea, fără să mă deranjez să pornesc radioul, ascultând pur și simplu cum îmi fuge drumul sub roți în timp ce ploaia rămânea în urmă și seara se deschidea într-un cer senin și strălucitor în ora de lumină care mai rămăsese, așa că atunci când am ajuns în curba de la Belclare drumul a cotit-o direct în lumina orbitoare a soarelui ce apunea în Clew Bay, o fâșie argintie la orizont deasupra mării, aproape orbindu-mă la volan așa că a trebuit să cobor parasolarul și cum mergeam pe lângă Deerpark versantul muntelui Croagh Patrick[11] se înfățișa atât de clar, atât de aproape, încât mi se părea că dacă aș scoate mâna pe geam l-aș putea atinge, și toate aceste imagini îmbucurătoare ale primăverii mi-au dat ideea să ies cu Mairead la o plimbare după ce mâncăm ceva, ceea ce

am și făcut, am tras pe noi niște geci subțiri și-am pornit când începea să se înnopteze, am luat-o pe șoseaua principală și apoi am dat ocol orășelului pe lângă mare peste Black Hill, cu briza înviorându-ne fețele și în timp ce ne plimbam Mairead

mi-a povestit despre un documentar pe care-l văzuse de curând, spunându-mi că

existǎ un trib de nomazi în Mongolia care traversează deșertul Gobi mânându-și caprele, oile și caii și ridicându-și iurtele la periferia orașelor mai mici și mai mari pentru a face comerț cu locuitorii de-acolo, nimic ciudat în toate astea însă cu adevărat interesant era faptul că în centrul tribului se afla o femeie-vraci sau tămăduitoare care avea sarcinile obișnuite de-a vindeca și de-a invoca zeii, toate îndatoririle alea șamanice și medicinale, o vocație transmisă în familie, o ramură a succesiunii apostolice, ceea ce însemna că ea avea și rolul de a menține lumea tribului în echilibru și armonie trăindu-și viața de-a-ndăratelea și

cum adică de-a-ndăratelea

adică merge de-a-ndăratelea și vorbește de-a-ndăratelea și călărește pe cal de-a-ndăratelea, se scoală în toiul nopții ca să ia masa de prânz și se duce la culcare când toată lumea își începe ziua și

de ce-ar face așa ceva

asta e fascinant – e credința lor, că dacă toată lumea merge, vorbește și face lucrurile în aceeași direcție, atunci există un mare pericol ca lumea să se răstoarne, așa că un om trebuie să acționeze în sens invers ca să mențină lumea în echilibru și

da, are logică, ține de regulile de bază ale ingineriei, orice structură ce suportă o greutate se va răsturna dacă nu există o contragreutate care să o compenseze, macaralele se răstoarnă dacă nu sunt echilibrate corect

nu cred că ei vedeau toată treaba în termeni inginerești

probabil că nu, dar așa stau lucrurile, unele mecanisme trebuie să fie contrabalansate ca să rămână pe poziție

eu nu m-am gândit decât că doar o femeie putea primi o asemenea însărcinare

probabil că numai o femeie poate primi o asemenea însărcinare, un suflet cu greutate și îndărătnic care să mențină lumea în echilibru

m-am gândit la Darragh când am văzut asta, e exact genul de lucru la care ar fi el bun

da, s-ar descurca de minune, poate că deja se vede în rolul ăla, la cum se poartă

eşti prea dur cu el

şi el e dur cu mine când

ne-am întors pe Westport Road pe sub lumina felinarelor stradale, vreo şapte kilometri cu totul aşa că până am ajuns acasă se întunecase bine şi eram încântat că nu simt nici un junghi în călcâi, durerea aia care vine şi pleacă de capul ei, aşa că am luat o cană de ceai în birou unde o verificare rapidă mi-a arătat că Darragh era online l-am sunat şi el a apărut într-o clipă, umplând ecranul cu capul lui ca un tufiş şi zicându-mi după ce m-a salutat că

am văzut pozele

ce poze

pozele de la expoziţie, le-a pus pe pagina ei de Facebook

a cui pagină de Facebook

a lui Agnes Agasata, Maica Abisului, Anagnorisis

Darragh, e foarte enervant să-i zici aşa –

a ridicat o palmă, scuzându-se

n-am vrut să fiu nepoliticos, tată, doar o mică hârjoneală ca-ntre fraţi, nu zic decât că mi se pare c-a fost o seară destul de interesantă, cu Agnes stând acolo ca un acuzator palid care critică lumea întreagă, trebuie să fi fost o chestie foarte tare

a fost ceva deosebit, asta-i clar

nu mă suprinde c-ai fost supărat

de unde ştii c-am fost supărat

mi-a povestit Agnes într-un e-mail toată treaba în detaliu, se pare c-a fost un adevărat eveniment

da a fost, erau mulţi oameni şi păreau încântaţi de lucrarea ei

care e la ani-lumină distanţă de obişnuitele lucrări în ulei pe pânză

da

cam şocant

poţi spune şi-aşa

descrierea ei era foarte vie, extraordinar de colorată – dacă nu-i iese povestea cu artele vizuale o aşteaptă un viitor strălucit ca scriitoare

adică exact genul de amenințare cu care Agnes îl intimida pe Darragh, probabilitatea ca abilitățile și perseverența ei să eclipseze talentele lui veritabile însă fragile și ca într-o zi el să se pomenească în mod vădit rușinat de disponibilitatea ei de a se dedica și de-a stoarce tot ce se poate din înzestrările ei inferioare, fiindcă deși propria lui dăruire sporadică pentru studiu avea să-i permită mereu să se descurce fără să realizeze pe deplin lucrurile de care era cu adevărat capabil, se ascundea de prea multe ori de amenințarea reprezentată de Agnes în spatele unui personaj comic care râdea înfundat și lua totul în zeflemea, lăsându-se extrem de frecvent pradă unui limbaj care mă depășea complet, încât putea să ți se pară că-ți vorbește de pe un tărâm al înțelegerii complet diferit, o idee destul de credibilă în împrejurările actuale de vreme ce acum îmi vorbea de la celălalt capăt al lumii cu o voce zgrunțuroasă, de parcă cuvintele ar fi călătorit între noi prin eter printr-o urzeală de distorsiuni ce le deforma, nu că asta ar fi stat în calea lucrurilor pe care le discutam, căci conversația noastră a trecut prin sport, politică și bârfe locale, prin lucrurile de care eram siguri – Hatton n-o să reziste mult cu Pacquiao[12], nu la șaizeci și trei de kilograme, și o să fie greu ca Mayo să câștige la vară pe Pearse Stadium[13] – și lucrurile de care nu eram siguri – dacă Kenny o să reziste în fruntea opoziției până la următoarele alegeri generale, de vreme ce părea probabil să i se bage bețe-n roate cu moțiuni de cenzură în lunile care urmau, douăzeci de minute în care am vorbit ca doi bărbați ce puneau lumea la cale înainte ca el să întrebe

te mai uiți la *Battlestar Galactica*[14]

da, al treilea sezon e la jumătate, te uiți și tu

nu, aici e un pic mai complicat să ai televizor și n-am reușit să-l descarc de pe undeva – tu îl înregistrezi

așa cred, e memorat pe undeva dacă nu l-a șters careva

mișto, abia aștept să-l văd când mă întorc și ce mai face mama, ea s-a simțit bine la expoziție

mama face bine și s-au simțit minunat, ea și Agnes, am fi putut sta toată noaptea dar mergeam amândoi la muncă a doua zi dimineață așa c-am fost toți trei la masă după vernisaj și apoi

noi doi am venit acasă, era trecut de miezul nopții când ne-am întors – acum s-a întins, se odihnește după toate emoțiile și

dar n-are ceva

nu, e doar un pic obosită după toată povestea, a fost foarte stresant

să-i zici c-o pup

bine, îi zic, ai grijă de tine

pa

pa

și am privit cum ecranul se tulbură într-o perdea efervescentă de paraziți în timp ce se închidea, lăsând în cameră o tăcere întunecată și în mine o senzație de arsură în dosul ochilor de parcă lumina monitorului mi-i pârjolise până-n miez, genul de senzație pe care îți imaginezi că ai putea s-o ai în clipa dinainte ca lumea să fie cuprinsă de flăcări, un soi de coroziune fină ce îți devorează celulele cu bastonașe și conuri, le distruge structura internă înainte ca ochii să alunece din orbită și să-ți curgă pe pomeți, lăsându-te să stai așa cu găuri în loc de ochi în mijlocului unui pustiu cu vântul șuierându-ți prin craniu chiar înainte ca lumea să se prăbușească

munți, râuri și lacuri

acri, prăjini și stânjeni

în uitare, târâtă în acea fisură a creației unde totul e consumat de valurile și bulboanele furioase ale neființei, lumea materială înghițită de flăcări

munți, râuri și lacuri

și trăgând după ea și toate acele ritmuri umane care ne leagă pe toți laolaltă și fac lumea să fie o comunitate acele

rituri, ritmuri și ritualuri

zilnice care susțin lumea ca niște oase solare, acel amalgam rarefiat de timp și lumină a cărui extindere prin fiecare minut al zilei e vizibilă din clipa în care mă scol dimineața și stau la fereastra bucătăriei cu o cană de ceai în mână, privind cum trec pe șosea primele mașini ale zilei, și fiecare dintre ele îmi e cunoscută

nume, număr de înmatriculare și destinație

una după alta, începând de la șapte și jumătate cu

Frances Dugan în Mégane-ul verde, care merge la slujba ei de recepționeră de la hotelul Clew Bay – am fost coleg de școală cu soțul ei Philip care-i pe cale să înceapă chimioterapia – și

Sarah Moran care pleacă în direcția opusă ca să intre în tură la opt la Allergan[15] și

Mark Ruddy într-un Pajero din 2007 care vine acasă din tura de noapte de la Baxter[16] și

autobuzul școlar care se întoarce să ia copiii de la marginile mai îndepărtate ale zonei și

Máirtín Dubh în duba verde a poștei, urmat de

Shamie Moran în furgoneta cu lapte, șapte mii de litri de lapte bolborosind în rezervorul din spatele capului său cu

Jimmy Lyons pe urmele lui în Passatul albastru – peste o jumătate de oră o să deschidă larg porțile depozitului de materiale de construcții de pe Kilgeever Road, așa că

cinci dimineți pe săptămână îi urmăresc de la fereastra bucătăriei cu o cană de ceai în mână pe acești oameni care pornesc devreme și când văd Passatul lui Jimmy cotind la stânga pe strada principală știu că e aproape șapte și jumătate și că aș face bine să mă urnesc dacă vreau să ajung la timp la serviciu, știind și că Mairead mai are cel puțin patruzeci de minute de stat în pat, un gând care mă încântă mereu, de parcă minutele acelea ar fi darul pe care i-l fac în fiecare dimineață, un gând care îmi amintește adesea de

primii noștri ani de căsnicie când Darragh și Agnes erau foarte mici și eu mă trezeam și mă pregăteam să plec la muncă în timp ce ei trei încă mai dormeau buștean într-o casă în care nu se auzea nimic în afară de mine ocupându-mă de primele treburi ale zilei – spălat, bărbierit, îmbrăcat, aranjatul mesei pentru micul lor dejun, căni și boluri, încălțatul ghetelor și îmbrăcatul hainei – iar liniștea și tihna de dimineața devreme făceau ca asta să fie partea mea preferată din zi, cu Mairead și copiii dormind, respirând în camerele lor separate, un curent ce curgea blând și aducea casa la viață chiar și-n cele mai întunecate dimineți de iarnă când

uneori eram copleșit de senzația minunată dată de importanța rolului de tată și soț treaz și pus pe treabă atât de devreme, cu un serviciu la care să te duci și o familie pe care s-o

întreții, să ai asemenea responsabilități, îmi luam cheile și haina și ieșeam pe ușă cât Mairead și copiii dormeau încă în paturile lor, plecam la muncă pentru a le asigura viitorul, o îndatorire glorioasă pe care pe atunci o luam foarte în serios, simțind uneori că doar eu, singurul din lume, aveam o asemenea însărcinare, ceea ce într-un fel era adevărat fiindcă doar eu aveam sarcina de-a avea grijă de familia asta a mea, dar era totodată și cel mai banal lucru de pe pământ căci peste tot în lume existau milioane de oameni care, în exact același moment, făceau același lucru ca și mine, se trezeau și plecau la muncă, aceste ritmuri ale dimineții care încep ziua și țin strâns în îmbrățișarea lor toate ritualurile noastre mai mici, ca acum când, copiii fiind plecați iar eu și Mairead rămași singuri aici în casa asta noi

ne întoarcem de la muncă și stăm împreună la masa asta ca să mâncăm în timp ce ascultăm știrile la Midwest Radio, știrile locale urmate de anunțurile deceselor din zonă, care ne spun că moartea s-a ivit

în casa familiei

sau după o lungă suferință

sau după o scurtă suferință

sau subit

sau în Anglia

sau în liniște la ei acasă în

toate felurile și locurile posibile în care se poate muri

nici unul mai puțin fatal decât altul

bărbat, femeie sau copil

pleacă din lumea asta indiferent cum, un fel de a muri nefiind mai puțin eficient decât următorul, numele decedaților curg și prezentatorul ne spune că toate donațiile trebuie trimise la azilul de bolnavi în fază terminală Our Lady’s Hospice din Ballina și priveghiul se face în familie, indiciu care îi sugerează lui Mairead să închidă radioul înainte să urmeze vreo reclamă la o

vânzare de mobilă în Swinford sau

un club de noapte din Crossmolina

sau Peter Duffy, Închirieri Unelte și Schele și

ăsta e unul dintre ritualurile noastre

Mairead și cu mine stăm la masă și ascultăm aceste anunțuri de deces, alăturându-ne comunității de ascultători care fac același lucru, jumătate din comitat așezați cu toții la mesele lor din bucătărie cu căni de ceai în mână și cu urechile ciulite ca să afle cine a murit sau s-a dat de partea majorității cum zicea tata, și ne întrebăm dacă de pe lista cu nume o să răsară cineva pe care-l cunoaștem, un nume care să ne ia prin surprindere, un nume care să ne șocheze sau care să ne întristeze, cineva tânăr sau cineva bătrân, cineva care a murit subit sau cineva care în sfârșit a răposat după o lungă suferință, cineva pe care abia ce l-am întâlnit săptămâna trecută, cineva pe care nu l-am mai întâlnit de mult timp

cineva

care a trecut prin viețile noastre într-unul din nenumăratele feluri în care ne întâlnim din când în când fără să bănuim vreodată că asta s-ar putea să fie și ultima oară când ne întâlnim sau vorbim sau ne facem vreo favoare unul altuia și

cu siguranță ceva de felul ăsta făcea cu solemnitate tata ori de câte ori se așeza să asculte exact aceste anunțuri de deces, un obicei care m-a iritat foarte tare ani de zile fiindcă părea să n-aibă nici un sens când, la ora cinci, el se oprea din indiferent ce făcea și dădea mai tare radioul ca să asculte lista cu numele morților, nume după nume în ordine alfabetică până când răsuna ultimul și anunțul se încheia cu asigurarea că

Midwest Radio dorește să le transmită condoleanțe familiilor și apropiaților decedaților și

abia apoi revenea la indiferent ce o fi făcut înainte, cu misiunea îndeplinită, cinstind și onorând fiecare menționare a vieții stinse pentru totdeauna și dacă la început eram iritat de ceea ce părea să fie o întrerupere fără sens și muream de nerăbdare să se termine cât mai repede, odată cu trecerea anilor și fără să-mi dau seama exact cum s-a întâmplat, am început să mă opresc și eu din indiferent ce făceam ca să ascult la fel de atent ca tata și abia după o vreme mi-am dat seama că nu făceam doar să cinstesc morții ci îmi ocupasem de bunăvoie locul printre toți acei oameni din comunitate care făceau exact același lucru, stăteau în bucătăriile lor și ascultau acea litanie de nume ce se stingea spre infinit căci

moartea și înmormântările fuseseră una dintre temele pe care tata și mama obișnuiau să se ciorovăiască în ultimii lor ani, cu atât mai mult cu cât li se părea că își pot scandaliza nepoții cu o doză de ireverență și umor negru, traiul lor împreună fiind de-acum o piesă complexă cu două personaje, în care erau multe de negociat și

o dată tata o tachina pe Onnie în legătură cu moartea ei, zicându-i că dacă o fi ca ea să moară înaintea lui, el speră să se întâmple în lunile de iarnă fiindcă în orice alt anotimp el n-ar avea timp s-o îngroape, e un om ocupat – vitele, fânul, pășunea și toate celelalte – n-o să aibă timp să-i organizeze înmormântarea, cel mult o să-i aprindă un foc într-un butoi de smoală, asta e tot ce-ar putea face, s-o vâre acolo într-o parte a casei și Onnie asculta toate astea și îi zâmbea, zicându-i

nu mă deranjează ce faci cu mine, dacă-s moartă sunt moartă și morților nu le pasă așa că

acum aș vrea să îți cauți rozariile și să-ți spui rugăciunile fiindcă s-a făcut vremea să

nu mi-e frică de moarte, i-a răspuns ea, m-am împăcat cu Domnul așa că nu mă tem să mă întâlnesc cu el și

Darragh s-a încruntat, pe chipul lui s-a țesut o surprindere încurcată, dar s-a abținut de la orice comentarii până în acea seară în mașină în drum spre casă, când a scuturat din cap ca să-și sublinieze uimirea și s-a întrebat cu voce tare

ce fel de viață trebuie să fi trăit ca să poți spune așa ceva fără să pari prost sau arogant

mă îndoiesc că Onnie s-a gândit prea mult la felul de viață pe care-o trăiește, a trăit-o pur și simplu, și-a văzut de ea și acum

Darragh a izbucnit într-un râs sec

parc-o și văd stând în fața lui Dumnezeu pe podeaua raiului și zicând, atâta poți frate, doar de-atâta ești în stare

crezi că pe tonul ăsta ar vorbi

poate să vorbească pe ce ton are chef, cam asta-i esența a ce-o să spună, o să-i facă praf, o să-și râdă și de judecător și de jurații la curtea Lui

sper că întâlnirea lor n-o să fie una chiar așa de dură

așa speră și Dumnezeu dar El nici n-o să-și dea seama ce L-a lovit, o să-L lase lat și-apoi o să iasă de-acolo cu mersul înapoi al

lui Michael Jackson și cu cheile împărăției în buzunarul capotului ei albastru

ar merita văzută treaba asta, buni dansând ca Michael Jackson cu bastonul ăla al ei

nu, în ziua învierii Onnie își va recăpăta sănătatea, renunțarea la baston o să facă parte din târg, probabil o să renască în pielea unei eroine dintr-un film de acțiune, o să-I spună poți să mă pupi în fund, astea o să fie cuvintele ei la despărțire și

chiar dacă admirația lui Darragh era exprimată în cuvinte pe care abia le puteam înțelege, speram ca faptul că el pricepea umilința mândră a mamei mele și felul neînfricat în care ea își evalua viața să fie un soi de lecție pentru el, căci cu siguranță îl impresionase cumva fiindcă atunci când a ajuns acasă avea în continuare chipul încremenit într-o expresie de uluire așa că Mairead l-a privit când el a trecut prin bucătărie și-a întrebat

ce s-a-ntâmplat cu băiatul ăsta și

abia când am deschis gura să-i explic mi-am făcut și eu o idee clară despre cele întâmplate și i-am spus că

lui Darragh i s-a arătat că mai multe-s pe pământ și-n cer decât își închipuie el[17], Onnie i-a lărgit orizonturile, ca și pe-ale mele asta a făcut

era într-una din dispozițiile ei filosofice

era și mai directă de-atât, i-a dat ceva la care să mediteze tot restul zilelor lui

Doamne, și toate astea într-o singură vizită scurtă

toate astea în două propoziții cu

clopotul de *Angelus* încă răsunându-mi în ureche

ultimul său ecou vibrând în mine încă douăzeci de minute după ce a bătut și

de ce răsar astăzi aceste gânduri sumbre, lumea întreagă în umbră, totul subminat și suspendat în propriu-i delir, lumina suprapusă pe ea însăși astfel că toate lucrurile sunt desincronizate și dezechilibrate, lucrurile sunt ele înseşi dar și ușor diferite de ele înseşi, fiecare margine și contur fiind încețoșate sau deformate și fiecare clipă ce trece întârziată, cu o singură bătaie în urmă față de măsura sa potrivită, timpul prezent fiind paralel cu el însuși, ușor decalat cu un grad ca

într-un fel de vis treaz în care toate lucrurile plutesc în derivă cuprinse de propria anxietate astfel că acum stând aici sunt cuprins de

o senzație nemaipomenită de singurătate față de familia mea – Mairead, Darragh și Agnes – absența lor mă străbate precum cenușa

cum stau aici la masă și

ceva în mine ar găsi acum alinare dacă în clipa asta Mairead sau unul dintre copii ar fi aici și-ar intra pe ușă și mi-ar zâmbi sau mi-ar spune bună, ceva în mine s-ar liniști astfel, la un cuvânt sau un zâmbet sau o privire aruncată în treacăt de soția mea sau de copii, să mă descopăr în privirea lor și atunci să știu c-am fost văzut, asta ar fi ceva în care să cred, încă unul dintre acele fundamente ale credinței care astăzi par atât de importante, o privire sau un cuvânt, îndeajuns cât să-ți agăți în ele toată viața, ceva în care să crezi în timpul

acestor zile cenușii de după Samhain[18] când sufletele morților sunt scoase pentru o vreme din purgatoriu de rugăciunile credincioșilor ca să se poată întoarce la casele lor și

lumina este înțesată de strigoi și duhuri iar hotarul dintre lumea asta și lumea cealaltă e atât de neclar încât ne putem pomeni cu ușurință stând umăr în umăr cu morții, lumea e mai plină ca în orice altă perioadă din an, de parcă un fel de sediment spiritual ar fi fost răscolit și lucrurile care de obicei se odihnesc ar fi fost puse în mișcare, lumina colcăie de sufletele neliniștite a căror trecere chinuită prin aceste ore luminate de soare am putea s-o vedem cu coada ochiului sau cu marginea conștiinței noastre unde

trebuie să ai credință în astfel de lucruri, o dorință de a le crede și de-a le discuta pe larg astfel încât

m-a bucurat întotdeauna să descopăr că partea din mine care a fost mereu credincioasă nu a murit, partea aceea din mine pe care Mairead o numește băiat de altar și care, după toți acești ani, e încă vie în mine și-și ține strâns în mâini catehismul, încă se agață de adevărurile înscrise în paginile sale

cine a făcut lumea

Dumnezeu a făcut lumea

și cine este Dumnezeu

Dumnezeu este tatăl nostru din ceruri

și așa mai departe și așa mai departe

la infinit

cu întreaga lume construită de la principiile cele dintâi, impozantă și stabilă cum și-ar dori orice inginer structurist, cu fiecare rând decurgând inevitabil din cel precedent pentru a lega cerul și pământul pas cu pas, de la primul grăunte al primului moment până la ultima sclipire de lumină scăpătată în care totul e înghițit de beznă, visul inginerului de înălțare și stabilitate structurală prins în fiecare rând din cele cincizeci de pagini, atât de migălos așternute încât orice lectură atentă ar trebui să ajute omul să-și găsească locul cu o oarecare certitudine în cele mai vaste întinderi ale lumii, un turn de rugăciune ca un pod care să lege cerul și pământul și ceva din care o parte din mine n-a reușit să crească sau să se dezvolte lăsând în urmă

băiatul de altar cu catehismul lui

în loc de

bărbatul credincios care am încercat să devin la un moment dat

acel interludiu dificil și comic din viața mea, despre care am vorbit

acum patru sau cinci ani – mi-e greu să-mi amintesc contextul precis în care a apărut subiectul sau de ce am decis să-l aduc în discuție, dar probabil ceva ce-a zis Darragh m-a speriat și m-a determinat să-l mărturisesc, subiectul s-a umflat în mine înainte să țâșnească într-o seară când eram singuri în living, cu cei doi ani ai mei de seminar sunând incredibil în intimitatea discuției tată-fiu din clipa aceea – incredibil în orice circumstanță – și am fost cuprins de un spasm categoric de teamă când am văzut cum șocul îi încremenește o clipă fața lui Darragh timp în care între noi s-a scurs un lung moment împietrit înainte ca el să pălească și mai tare și să se răstoarne într-o parte pe canapea ca o păpușă mare, chiuind și izbucnind în hohote veritabile de râs vreme de un minut întreg înainte să reușească să-și revină și să trateze informația cu o reacție mai chibzuită, zicând în cele din urmă

și totuși e logic, asta explică multe

chiar așa

da, tu ești inginer, mate, fizică și altele asemenea, dar a fost întotdeauna oarecum un mister de unde vin toate referințele tale, toată poezia și filosofia care pun stăpânire pe tine din când în când, dar acum știu, ți se trag din anii de educație bisericească, am dreptate

da, scrierile clasice făceau parte din programă

și tu ai făcut doi ani întregi de așa ceva

da

și ce te-a făcut să renunți, noaptea întunecată a sufletului, Cristos pierise din vedere și –

ar fi frumos să cred c-a fost ceva atât de măreț, că sufletul mi-a fost pus la încercare, dar n-a fost așa, a fost mai degrabă o dispariție treptată a convingerii

poate a fost vorba de-o chemare de-a mamei, de-aia n-a prins

nu, n-a fost vorba de nici o chemare de-a mamei, a fost exclusiv voința mea

și ai fost un copil evlavios, cu fețișoara mereu întoarsă spre cer

am fost băiat de altar

fiecare puști de la țară a fost băiat de altar, cu stihar și sutană și legănând din cădelniță, dar asta nu se transformă întotdeauna într-o chemare

adevărat – dar la mine a existat elementul uimirii, senzația de participare la ceva măreț și misterios și voiam să ating o parte mai profundă din toate astea și așa am ajuns la Maynooth[19]

unde în sfârșit Dumnezeu ți s-a arătat doar că ți-a întins două degete în loc să-ți ofere o mână călăuzitoare

a fost mai degrabă o voce care mi-a spus să mă înțelepțesc

nu făceai altceva decât să te amăgești

cam așa ceva

el a avut multă răbdare, Agnes – tu știai asta

ce să știu

Agnes a trecut prin cameră și s-a trântit obosită într-un fotoliu, apoi a luat o revistă și a început să o răsfoiască

păi că tata era să ajungă preot

ce

tata – părintele Marcus Conway, om în sutană, călăuză la ceruri

nu se poate

ba se poate – și în care ordin te-ai înscris, la predicatori sau la cei care predau

nici colo, nici dincolo, urma să fiu doar un preot de parohie obișnuit

ce păcat, te-aș vedea cu ușurință într-unul dintre ordinele predicatorilor, un om care trasează liniile directoare – poate la dominicani, ai fi bun să pocnești cu *Malleus maleficarum*[20] și

deși pe atunci erau mai mici, erau amândoi gata să-și etaleze în orice clipă cu dragă inimă istețimea și lecturile, titlul de deșteptăciunea casei era încă scos la mezat și

totuși asta explică multe, a zis Agnes

mi s-a mai spus

ceva ce n-am putut să înțeleg niciodată – cum de-a ajuns un băiat de fermier ca tine cu cineva ca mama, mai exact cum a câștigat un inginer mâna unei fete cultivate ca mama

mda, a zis Darragh, cum de un pic de seminar te poate dota cu cele necesare pentru a curta o fată îmbibată de existențialism francez –

exact asta vreau să zic, a continuat Agnes, ok, teoria mea e că lui Dumnezeu i s-a făcut milă de tata – El a întrezărit c-o să-și încerce norocul cu ea, dar a știut și că după cum stăteau lucrurile n-avea nici o șansă – ea nu era deloc de nasul lui – așa că l-a ademenit la seminar să-l utileze cu poezie, teologie și filosofie ca să nu fie făcut afiș când în sfârșit o va întâlni

nu ține, a răspuns Darragh, vădit iritat de felul în care Agnes furase prim-planul pe tema asta, enervat de cât de repede alesese ea una dintre variantele posibile și

cum să te-ajute s-o cucerești pe mama faptul că-i citești pe d'Aquino și părinții Bisericii

chiar și dacă ar fi fost tot ce-a citit el vreodată – ceea ce-s sigură că nu-i cazul – tot era suficient să-l ajute în arenă atunci când a întâlnit o tânără care putea cita din Sartre și din de Beauvoir, cuvânt cu cuvânt, în original în franceză

nu-mi amintesc ca perioada în care ne-am curtat să fi semănat atât de mult cu o luptă între gladiatori

păi sigur că nu, asta din cauză că te-a luat Dumnezeu sub aripa Lui și te-a înzestrat cu *Cântarea Cântărilor* înainte să te elibereze – după tot timpul ăla în care ai crezut că erai la seminar ca să te apropii de Domnul, dar de fapt nu făceai decât să te antrenezi pentru ziua când aveai s-o întâlnești pe ea –

Agnes are dreptate, tată, trebuia să ajungi demn de ea și așa s-a rezolvat treaba, doi ani de instruire în științele umaniste ca să fii în formă pentru ea când vă întâlneați, iar când antrenamentul tău s-a încheiat, Dumnezeu a dispărut din scenă, ți-a întins mâna la pupat ți-a dat un șut în fund și

așa s-a întâmplat, și-a încheiat Darragh intuiția de-acum foarte deplasată de vreme ce Agnes interpretase mult mai bine întreaga situație

eu așa bănuiesc, i s-a alăturat ea

iar la doi ani după ce te-ai înscris acolo, Dumnezeu ți-a arătat ușa sub deghizarea unei crize religioase ca să sari gardul înapoi în lumea ta, cu capul plin de toate chestiile alea utile pentru când urma s-o întâlnești pe fata aia educată care-a umblat prin lume și care, dacă n-aveai să-ți joci cărțile bine, avea să-ți spună să te duci naibii în trei limbi romanice diferite și

eram ușurat că mărturisirea mea nu îi derutase sau jenase, iar felul abil în care clarificau întreaga situație mă făcea să sper că era ceva în acea experiență de care își vor aminti în viitor dar

mi se părea și ciudat că toată conversația nu a scos la iveală nimic din deruta și disperarea pe care le trăisem la vremea respectivă, ca să nu mai zic de zădărnicia simțită când am înțeles că evlavia și înfrigurarea unui copil nu vor evolua niciodată până la faza de credință și că făcusem o greșeală care avea să mă coste doi ani, o perioadă de timp care pe atunci mi se păruse cât o epocă dar acum, de la distanța vârstei de mijloc, pare doar un pic mai mare decât un scurt dar sumbru interludiu petrecut în încăperile și pe coridoarele acelui seminar cu pereții săi ca de grotă și cu podele parchetate, unul din acea turmă cuprinzătoare de tineri palizi veniți din toată

țara, unii puși cu adevărat pe treabă dar cei mai mulți, la fel ca mine, nimeriți acolo într-o stare de buimăceală încrezătoare, pentru a mă îngropa într-o căutare împiedicată a unui Dumnezeu a cărui prezență pălea pe măsură ce mă străduiam eu mai tare să ajung la el și care nu dădea nici un semn că mi-ar valida căutarea, astfel că și credința mi s-a stins încetul cu încetul zi după zi

în zilele obișnuite, în perioadele festive, la sărbătorile importante

o dispariție treptată a întregii convingeri care acum pare să se fi petrecut cu o rapiditate milostivă dar care la acea vreme s-a manifestat de-a lungul și de-a latul ca un fel de deșert cenușiu ce m-a lăsat cu sufletul pârjolit, dar cu destulă îndurare cât să-mi lase teafără partea din mine care vedea ceva comic în acea căutare a mea așa că am rămas distrus și rănit dar râzând de mine însumi într-un pustiu ce se întindea peste coridoarele parchetate ale seminarului, unde pereții răsunau de ecourile propriului meu râs –

ce naiba am avut în cap

și de-a lungul cărora nu exista nici măcar un singur cotlon sau colț în care să mă fi putut ascunde de mine și chiar dacă Agnes ar fi avut dreptate – avea – și într-adevăr citisem atâta ca să am o șansă la Mairead – o doză țeapănă de poezie, straniile comparații geometrice ale metafizicii i-au sensibilizat mereu simțul simetriei și al echilibrului – avea să dureze ceva vreme până când valoarea lecturilor să devină evidentă, ascunsă cum era sub o pieliță fierbinte de jenă așa că atunci când m-am întors în locurile natale după doi ani fără guler alb preoțesc și fără diplomă – preotul ratat întorcându-se acasă pe furiș – mă apăsa îngrozitor gândul că s-ar putea să fi atras o rușine uriașă asupra mea sau a familiei mele, dar neavând unde altundeva să mă duc și ce altceva să fac m-am întors într-adevăr acasă, unde peste câteva săptămâni

s-a ivit un post de grădinar la o companie farmaceutică, o firmă care tocmai își deschisese o fabrică în Westport – producea solvent pentru curățarea lentilelor de contact – și mi-am petrecut acolo un an întreg împreună cu alți trei grădinari greblând pietrișul și îngrijind bordurile prin jurul depozitelor și

laboratoarelor, modelând acele ronduri de flori și de pietre care erau mândria și bucuria corporației și pentru care aveau să câștige câteva premii după ce eu

am plecat în anul următor la facultatea de construcții civile din simplul motiv că pe atunci tata îmi tot spunea că țara e într-o situație atât de proastă încât aș putea să-mi mai văd de școală câțiva ani de vreme ce lucrurile stau așa cum stau sau dacă nu, să mă duc la Londra sau în America, ceea ce el nu m-ar fi sfătuit, subliniind că de vreme ce n-aveam nici o meserie sau calificare

probabil aveam să sfârșesc dând la cazma și lopată și el nu voia una ca asta pentru mine, nu, nu voia, așa că era mai bine să lucrez tot restul anului ca grădinar pentru că era o muncă cinstită unde stăteam destul la aer curat ca să-mi limpezesc mințile și să-mi dau seama ce vreau așa încât să mă pot întoarce toamna la studii fiindcă, după cum mi-a zis

n-are rost să stai în locul ăsta, câteva vite și puțin pământ, e prea mic ca să poți trăi dar e suficient de mare pentru ca omul să se prefacă mereu obosit și cu treabă, să tândălească pe-acolo cu gălețile, viței și hrănitul, dar până la urmă asta-i tot ce-o să faci, să te prefaci, așa că sfatul meu e să te duci la școală, să vezi un pic lumea, locul ăsta o să rămână aici și

vocea tatălui meu cu felul său frumos de-a cânta lumea ca pe un loc bine ordonat și coerent în care omul își poate găsi calea sau se poate orienta după anumite semne și indicii dacă nu acceptă ca perspectiva să-i fie întunecată de aiureli sau ca lucrurile să capete o importanță exagerată în viața lui, felul lui de a

stabili o scară corectă și de a se plasa în lumea asta așa cum

îmi arăta mie în mod repetat, cu un moment absolut memorabil, când mai îmbătrânise și renunțase de mult la munca de fermier și pescar, în acea duminică după-amiază când ne-am dus într-o excursie în golf, noi și Joe Needham, doar noi trei, luând traulerul ca să facem un drum rapid până pe insula Clare unde Joe pusese capcane pentru crabi și homari și

când am pornit era o după-amiază frumoasă de vară, cu un cer senin și înalt deasupra noastră de puteai vedea întreg golful în toate direcțiile, de la Westport Quay în est până la orizontul

de dincolo de insulele Turk și Clare când treceam înapoi spre Louisburgh prin dreptul coastei, ținându-ne aproape de țărm astfel că marea ne-a apărut dintr-odată în față în toată măreția și-am putut vedea până peste ape la Mulranny care, în arșița după-amiezii, era o umbră îndepărtată și neclară pe-un mal unde se uneau cerul și marea și întinderea acelei zile albastre mi-a amintit iarăși de convingerea mea din copilărie că nu există nimic mai măreț decât marea, nici o lărgime sau lățime care s-o poată întrece sau cuprinde fiindcă cu cât am îmbătrânit și cu cât am avansat în munca mea ca inginer cu-atât mai sigur am devenit că

acolo, în golful albastru

mi s-a format în timpul copilăriei simțul pentru scară și proporții, mai ales în timpul acelor luni de vară când plecam cu tata de pe cheiul Carramore cu bărcuța lui de lemn[21] să punem capcane pentru crabi și homari de-a lungul țărmului, o duzină de capcane îngrămădite la prora bărcii pe care le înșiram dincolo de baliza pentru apă joasă, geamanduri roz și albastre ce călăreau hula în urma noastră când înaintam către ape mai adânci, și se prea poate ca în timpul acelor perioade de calm când stăteam în partea din spate a bărcuței întinzând fire de undiță pentru macrou și cod negru și privind cum pământul se retrage în depărtare să fi ajuns să simt cu adevărat imensa anvergură a lumii, cu cerul deasupra capului și suprafața liniștită a mării întinzându-se de jur împrejurul nostru în timp ce tata stătea și fuma în mijlocul bărcii cu ghetele în picioarele întinse în față, lăsând barca să fie purtată de curent, mai fericit decât îmi imaginam că ar putea fi un om

în imensitatea vălurită a golfului, cu firele tăind suprafața apei în urma noastră și pesemne că dintr-o astfel de stare trebuie să se fi trezit el într-o zi pentru a-mi povesti cum, pe când era el însuși copil

în Clew Bay a intrat un vapor mare, o navă de cine știe unde, fără steaguri sau însemne recognoscibile pe ea, o navă imensă mai lungă de-un kilometru și jumătate de la pupa la prora, avea pe ea patru coșuri zdravene ce scuipau gheme mari de fum negru și era înzestrată cu un tun și alte piese de artilerie pe

ambele laturi când a ancorat în mijlocul golfului pentru o zi întreagă înainte să tragă două obuze spre uscat, nu se știe dacă în chip de avertisment sau de salut, dar unul dintre ele a distrus un șopron de căruțe din Durless și nu s-a aflat niciodată unde a căzut al doilea sau dacă a mai căzut undeva, fiindcă din câte știa el era posibil ca încă să se mai rotească pe orbita pământului sau să mai zboare prin spațiu cincizeci de ani mai târziu, după care nava a descărcat pe bărcile din Westport Quay destulă cherestea brută cât să se construiască acoperișuri pentru șaptezeci de case, dar numai după ce-a fost tăiată la lungimi prelucrabile – o treabă grea în sine fiindcă lemnul ăsta era așa de dur și dens încât distrugea fiecare lamă de fierăstrău care-l atingea, rupându-i dinții și îndoind așa de multe lame, unele după altele, încât fabrica de cherestea a lui Kelly a trebuit să trimită la Sheffield după lame special călite pentru ca treaba să poată fi dusă la bun sfârșit, grinzile grele de lemn au trecut acum ușor prin fierăstrăul cu panglică, dar nici unul dintre bărbații care au lucrat la tăierea acelui lemn n-a mai fost după aceea complet sănătos fiindcă din el n-a ieșit altceva decât un praf albastru care li s-a depus pe plămâni și pe câțiva dintre ei i-a băgat în mormânt prea devreme, cinci sau șase bărbați care-au lăsat în urma lor familii tinere au dispărut în uitare la fel cum nava însăşi a părăsit golful, rotindu-se pe propria axă centrală cu motoarele ei diesel masive duduind și împingând-o în Atlantic dincotro venise și unde s-a întors și

tata mi-a spus povestea asta într-o zi în unul dintre acele momente liniștite când pluteam departe de țărm duși de o maree slabă iar cutia de pe fundul bărcii era plină cu macrou și evident că erau doar aiureli

pur și simplu niște aiureli cât casa

însă de-atunci, ori de câte ori am avut un cer senin deasupra capului, nu mi s-a mai întâmplat absolut niciodată să privesc din golf în depărtare fără ca imaginea acelei nave fantomatice cu toată cheresteaua și artileria ei să-mi plutească prin fața ochilor și o parte din mine se întreba în ce scop îmi spusese tata povestea aceea, ce considera el că aș avea de câștigat din ea, cum mi se îmbogățea lumea dacă o știam și dacă nu cumva, odată cu trecerea anilor, n-aveam să aflu că nu fusese decât una

dintre nenumăratele povești de felul ăsta pe care trebuia să le spună când îl copleșea acea stare, fiind totodată parte integrantă din bărbatul care era, căci încă de când aveam zece ani știam că-i el însuși o sursă de povești ca atunci când

la vârsta de șaisprezece ani, câștigase o cursă cu barca de șapte kilometri și jumătate exact de-a lungul acestui țărm, învingând vâslași mai în vârstă și mai hârșiți cu un avans ce a devenit legendă locală într-o întrecere care a dovedit că nu era doar un vâslaș mai bun ci și un navigator mai bun, cu destulă înțelepciune și curaj la cei șaisprezece ani ai lui ca să ignore concepția tradițională că e mai bine să iei un viraj larg de-a lungul liniei țărmului ca să eviți curenții de coastă care ar trage barca și ar împinge-o peste stânci, alegând în schimb un curs mai apropiat de uscat, care era mai periculos dar mai ferit de vânturile din larg pe sub care a navigat el, a stat pe scândura din mijloc și a vâslit din umeri așa cum îl sfătuise tatăl său până când, la cincizeci de minute după ce-a plecat din Roonagh a fost de văzut de pe Old Head Pier dând ocol la Priest's Lep cu cele două palme arzându-i pe vâsle și sângele prelingându-i-se printre degete când a tras barca la țărm și aproape că i-a rupt fundul, de-acum pierdut într-un delir de durere și epuizare, dar aflat atât de mult în fața bărcilor următoare încât a avut timp să bea o cană cu lapte și să-și clătească în valuri cămașa înainte ca a doua barcă să tragă la mal și

dacă la vârsta de zece ani nu înțelegeam cu adevărat ce dificilă fusese cursa aceea, să fii singur în larg fără nimic altceva decât cele două brațe ale tale și hotărârea oarbă de-a ține prora bărcii îndreptată în direcția potrivită, era ușor de imaginat ușurarea enormă care l-a inundat când în sfârșit a încetat acel înfiorător efort prelungit cu care a încheiat cursa cu cinci minute bune înainte să se ivească altcineva la orizont și asta spune ceva despre relația mea cu el, faptul că pe mine mă impresiona mai degrabă felul detașat în care vedea el toate astea decât izbânda în sine, fiindcă n-a menționat-o nici măcar o singură dată în tot timpul petrecut de noi împreună, astfel că nici după ce-am aflat de ispravă de la niște oameni care chiar și la bătrânețe și-o aminteau cu uimire, nu l-am întrebat niciodată despre ea, căci mi se părea că tăcerea pe care o păstra asupra

subiectului nu făcea decât să-i sporească măreția iar eu nu voiam să i-o știrbesc sub nici o formă cu întrebări așa că

peste mulți ani, când zilele lui de vâslaș apuseseră dar încă nu se vedea nici un semn al nebuniei ce avea să pună stăpânire pe el către final, am mers în acea excursie de duminică după-amiază cu traulerul spre insula Clare și el stătea la timonerie cu Joe Needham care îi arăta toate instrumentele și echipamentul de navigație și nu era de mirare că s-a arătat deosebit de interesat de echerul electronic de navigație și de felul în care acesta cartografia suișurile și coborâșurile fundului de mare sub chilă și-mi dădeam seama doar după felul în care îl cerceta că nu putea s-o lase baltă

cum dracu' să poată

fiindcă el vedea în instrumentul ăsta nou o provocare la adresa sistemului de triangulație pe care îl folosise el la navigare, vechea metodă prin care aliniai trei puncte de reper când te aflai pe mare pentru a poziționa barca deasupra acelor zone mai înalte ale fundului mării unde se hrăneau crabii și homarii și mă întrebam de ce, la vârsta aia a lui, când era bătrân și o terminase cu pescuitul, nu putea ignora o asemenea provocare, nu putea s-o lase baltă, fiindcă știam amândoi că în joc era mult mai mult decât acuratețea unei mostre de înțelepciune populară sau un sistem antic de navigație dar îmi dădeam seama doar privindu-l că nu putea s-o lase baltă

nu putea fir-ar a dracului de treabă așa că

la douăzeci de minute după ce ne desprinseserăm de uscat, când o apucaserăm drept spre insula Clare, el a calculat că în curând aveam să ajungem deasupra „Fecioarelor“, o lespede submarină izolată care se întrezărea doar la o maree foarte joasă, o zonă unde crabii și homarii veneau să se hrănească în număr mare, iar el stătea la pupa bărcii uitându-se înapoi spre țărm fiindcă vechea metodă de a găsi acel reper anume era să mergi drept înainte dinspre marginea pământului lui Kerrigan și să ai mereu clopotnița bisericii protestante la nord până când îți apărea la sud fânarul lui Matthew Ryan pe după capătul promontoriului iar dacă aveai aceste trei puncte de reper aliniate astfel trebuia să fii deasupra „Fecioarelor“, așa cum știam și eu și încă mai știu, pentru că auzisem de treaba asta

încă de când eram mic, însă până acum, când era verificată, nu mă întrebasem niciodată câtă încredere poți avea în această veche metodă de a găsi locul căci în timp ce o parte din mine aprecia cu adevărat asemenea cunoștințe transmise de la o generație la alta o altă parte nu fusese niciodată prea sigură în ce măsură era înțelept să te bazezi foarte tare pe ele numai că acum

neliniștea mea în această privință nu era decât un pariu neînsemnat – tehnica asta veche nu reprezentase ceva din care să fiu nevoit să trăiesc, spre deosebire de tata căruia acum, într-un moment din viață când ar fi putut ignora provocarea cu fruntea sus, tot i se mai părea necesar să verifice ceea ce știa și folosise toată viața așa că în clipa asta, când el stătea în picioare în partea din spate a bărcii și scruta coasta, eu așteptam cu sufletul la gură fiindcă nu puteai ști cum avea să reacționeze dacă vechiul lui sistem urma să intre în contradicție cu sonarul și simțeam clar până în străfundul sufletului ce anume era în joc aici, fiindcă ceea ce se punea cu adevărat în balanță era posibilitatea ca un om bun, fără ca el să aibă vreo vină, ci doar din pricina unor cunoștințe transmise de la o generație la alta și a unei încrederi imemoriale, să fi trăit o parte importantă a

vieții sale învăluit în greșeală și nerozie, greșit îndrumat pe mare, iar dacă avea să se dovedească că așa stăteau lucrurile atunci oare nu mi se transmisese și mie într-un fel sau altul aceeași nerozie – ce naște din pisică șoareci mănâncă – și nu fusese oare ea responsabilă de unele orientări greșite din viața mea așa că

acum

a strigat el de la pupa

acum ar trebui să fim deasupra lor

și atunci, cum stăteam la timonerie, am văzut clar linia graficului înălțându-se de-a lungul ecranului, cu fundul oceanului ridicându-se pentru a întâlni chila într-o creastă formată din vârfuri mai mici, și sufletul meu s-a înălțat odată cu el într-o bucurie care trebuie să fi fost contagioasă căci Joe Needham chicotea și mă plesnea peste spinare de parcă eu aș fi fost responsabil pentru deznodământul fericit, amândoi ușurați – futu-i mama ei de viață, ce bine – și-atunci m-am dus la bătrân

și i-am confirmat că da, ajunseserăm la punctul de reper și el a încuviinţat din cap mulțumit, mi-a arătat pozițiile corespunzătoare ale bisericii și fânarului, repere aflate la șaisprezece kilometri unul de altul pe o linie dreaptă ce tăia parohia de la vest la est, un meridian cunoscut doar câtorva pescari de pe țărmul ăsta și

în acea duminică de vară, cu cerul albastru boltit deasupra orizontului dincolo de insula Clare tata mi-a arătat cum își determinase poziția și se localizase pe sine cu atâta precizie între cele mai largi țărmuri ale lumii, o întâmplare pe care aveam să mi-o reamintesc adesea nu din cauza a ceea ce-mi arătase el mie ci fiindcă eu, cu toată școala și toate instrumentele mele, nu mă putusem revendica niciodată cu atâta precizie în absolut nici o privință nici măcar ca

inginer a cărui viață și-ale cărui lucrări

aveau de-a face cu scala și precizia, cu releveele și ridicările topografice astfel încât rețeaua rațiunii și-a progresului să poată fi trasată pe pământ, domesticindu-i sălbăticia cu orașele și satele sale prin intermediul podurilor, al drumurilor, al rețelelor de apă și electricitate – toate utilitățile orizontale care organizează lumea în așezări și comunități – asta era viața mea, o viață de inginer care, deși guvernată de calcule, n-a fost niciodată una în cadrul căreia eu să fiu plasat cu o precizie la fel de mare ca tatăl meu, nici atunci și nici acum căci aș fi crezut că până în momentul de față o să mă comport cu ceva mai multă siguranță – o anumită parte din mine credea că odată cu soția, serviciul și familia în mod sigur o să apară și-un soi de înțelepciune ce va aduce cu ea și o anumită siguranță de sine sau limpezime dar când colo pare-se că toate detaliile care mă alcătuiesc s-au adunat într-un punct unde nu vor să se dezvăluie cu claritate, ci se așază într-o serie amețitoare de îndoieli, o rețea instabilă de întrebări care până acum au blocat orice perspective voi fi moștenit

priceperea tatălui meu de-a cuprinde cu privirea imaginea de ansamblu cu toate contururile și ciclurile în care erau prinse viețile noastre – familie, agricultură, pescuit și, cel mai memorabil din toate, politică, așa cum avea să-mi arate el în campania electorală de la alegerile generale din 1977, acea

răsturnare istorică ce n-a reprezentat doar o răscruce în soarta națiunii ci a marcat și dezvirginarea mea politică

acum mai mult de treizeci de ani, nici nu-mi vine să cred și cu siguranță n-a fost nimic previzibil în acea dimineață când m-am dus să încep mulsul un pic după ora șapte, o frumoasă dimineață de mai cu o ceață rece ridicându-se de pe pământ pentru a întâlni un soare jos când am dat colțul șopronului cu o găleată de tablă în mână și am văzut stâlpii de telegraf înșirați de-a lungul drumului și decorați cu afișe electorale apărute peste noapte, figura unui candidat nou holbându-se la mine dintr-un chenar cu verde și auriu, cocoțată pe fiecare stâlp, chipul ăla ce se repeta până ce pierea ca un ecou în ceață undeva la răscruce și

eu, stând acolo în ușa staulului de vite cu găleata în mână, n-aveam cum să știu că felul în care chipul acelui candidat pălea în depărtare în lumina zorilor era felul acelei clipe de a-mi spune că la un moment dat în viitor voi putea să privesc în urmă și să aleg dimineața respectivă ca fiind momentul din viața mea când am ajuns să am o conștiință politică, fiindcă în acel an, ceva mai devreme, împlinisem optsprezece ani și tata avusese grijă să-l contacteze pe împuternicitul de la Evidența Populației ca să-mi treacă numele în registrul electoral, adăugându-mă în acel șir lung de tineri care urmau să voteze pentru prima oară la acele alegeri și pe care comentatorii îi categoriseau drept un element imprevizibil în jocul rezultatelor așa că

eu, profund pătruns de importanța implicării mele în acest moment istoric și cuprins de marea dorință de a-mi măsura inteligența politică în aceste împrejurări tensionate, mi-am convins tatăl să ne așezăm în fața unei hărți cu circumscripțiile electorale din țară și, ținând seama de cât mai multe variabile posibile – toate pendulările și scindările probabile din sistemul electoral –, să încercăm fiecare separat să profețim rezultatul, trecând prin fiecare circumscripție una câte una și marcându-le cum credem noi că vor ieși la numărarea voturilor, cu toate câștigurile și pierderile unei campanii electorale, iar când am terminat cu cele patruzeci și două de circumscripții, am descoperit că previziunea mea se deosebea foarte puțin de

opiniile politice actuale, care prevedeau revenirea coaliției guvernamentale, cu pierderea a maximum două sau trei locuri în toată țara, un rezultat solid în urma căruia poporul avea să revină sub conducerea sumbră a partidului legii și ordinii[22], un rezultat care într-o privință m-a satisfăcut, fiindcă m-am bucurat să văd că rezultatul meu rezona cu majoritatea analizelor politice din presă dar era în același timp dezamăgitor de lipsit de dramatism, o calitate în totală concordanță cu personalitatea guvernării – calmă, perseverentă și axată pe probleme de securitate – dar un rezultat complet diferit de analiza tatălui meu care

când a împins hârtia pe masă spre mine, arăta că el înzestrase opoziția cu o majoritate relativă de douăzeci și două de locuri, un rezultat și o diferență atât de ciudate încât pentru o clipă am crezut că nu luase exercițiul în serios și nu făcuse altceva decât să bifeze neglijent circumscripțiile ca să termine cât mai repede și să vină cu rezultatul ăsta pe care am avut grijă să-l verific din nou de nu mai puțin de trei ori dar care, oricum l-aș fi evaluat, tot se încăpățâna să-și păstreze diferențele sale ridicole, pierzând doar unul sau două locuri indiferent ce făceam, fără nici o ajustare serioasă oricum aș fi luat-o, douăzeci de locuri sau cam pe-acolo, o diferență colosală care, în eventualitatea puțin probabilă că s-ar fi realizat, ar fi reconfigurat întreg orizontul politic din viitorul pe termen lung, dar una atât de fantastică și de improbabilă încât n-a putut deveni mai credibilă nici în urma gestului tatălui meu care s-a ridicat de la masă și fără nici un fel de explicație a bătut cu degetul în centrul hărții zicând

schimbări mari, ascultă la mine

ceva la care s-ar putea să se fi referit peste câteva zile când o mașină a parcat în fața porții și trei bărbați în costume și cu cocarde electorale la rever au venit spre noi pe aleea acoperită cu pietriș, doi tipi din zonă a căror afiliere politică o cunoșteam bine și care acum însoțeau noua speranță a partidului – același candidat a cărui figură o văzusem în ceața dimineții și care acum, în carne și oase, se dovedea a fi un bărbat înalt de peste un metru optzeci îmbrăcat într-un costum cu dungi fine, un bărbat cu aer arogant și gât neobișnuit de lung, un bărbat care,

chiar dacă încă nu dobândise celebrul obicei de a vorbi despre sine la persoana a treia, avea deja acel aer de siguranță providențială, acea atitudine și abilitate înnăscută de a coborî privirea spre lume de la înălțime când

cei doi bărbați l-au prezentat și el a dat mâna cu noi doi și m-a întrebat cum mă cheamă, presupunând corect că acum urma să votez prima oară în timp ce mi-a întins un pliant electoral, acest bărbat cu cărare pe-o parte, ce asculta în timp ce agenții săi electorali făceau un scurt rezumat al carierei lui strălucite de consilier al comitatului, bifând toate acele realizări locale ce îi puteau fi atribuite – asfaltări de drumuri, noul dispensar, extinderea școlii naționale din zonă și uzina de filtrare a apei – unele dintre utilitățile pentru care se zbătuse și la a căror inaugurare fusese prezent – un pomelnic lung de realizări în administrația locală care după părerea lor era una întru totul acceptabilă, doar că acum venise vremea ca el să avanseze la nivel național unde se aflau cu adevărat puterea și influența, ceva ce bineînțeles că nu putea fi decât în interesul acestei părți vestice a circumscripției fiindcă, așa cum se știa foarte bine, se împliniseră zece ani sau poate chiar mai mult, doisprezece, de când partea asta de comitat avea un reprezentant în Dáil[23] și venise de mult vremea ca zona noastră să beneficieze de o voce puternică pentru a spune răspicat care sunt problemele locale așa încât orice bifare a numelui său pe buletinul de vot ar fi bine-venită și

eu stăteam cu tata sub frontonul casei, analizând aceste chestiuni hotărâtoare și savurând plăcuta senzație de importanță dată de faptul că procesul politic național venise să ne curteze pe mine și votul meu, că își făcuse timp să străbată țara, să-mi strângă mâna și să pledeze în fața mea ca în fața oricărui alt om al cărui nume se afla în registrul electoral și care deținea votul unic și transferabil iar gândul că eram un cetățean cu o miză care conta în astfel de chestiuni a avut asupra mea un efect atât de durabil, încât de atunci și până astăzi am votat la toate alegerile și deși poate că n-am rămas fidel unei singure doctrine politice și-am votat de-a lungul anilor cu stânga, cu dreapta și cu centrul, de fiecare dată ceva

din umbra acelei întâlniri solemne de sub frontonul casei a reînviat și mi-a dat un imbold, iar senzația de importanță ce însoțește gestul de-a bifa un nume pe un buletin de vot[24] mi-a revenit de fiecare dată în intimitatea cabinei de vot așa cum s-a întâmplat când

ziua votului a venit pe 16 iunie și școala noastră a fost transformată în secție de votare cu toate porțile și zidurile de beton care înconjurau terenul de joacă acoperite de bannere și afișe ale ambelor partide, albastre și verzi, înghesuindu-se și suprapunându-se unele peste altele pe stâlpi și coloane, unde oameni pe care-i cunoșteam din copilărie stăteau cu cocardele la rever și întindeau fluturași electorali, mi-i împingeau în palmă cu speranța că poate-poate încă nu m-am hotărât și votul mi s-ar putea îndrepta într-o parte sau alta grație unui fluturaș în acea ultimă clipă când am intrat în încăperea din mijlocul școlii și l-am urmărit atent pe funcționarul electoral, l-am privit cum întoarce paginile registrului pentru a-mi găsi numele trecut acolo cu cerneală albastră înainte să folosească un stilou și o riglă pentru a-l tăia cu o singură linie parcă pentru a-l șterge pe veșnicie înainte să-mi întindă buletinul de vot tipărit cu lista de candidați, pe care l-am dus în cabina cu perdea din celălalt capăt al clasei și mi-am bifat favoriții, unu, doi și trei în căsuțele din dreptul numelor candidaților înainte de a-l împături în două la jumătate și a-i da drumul prin fantă în urna neagră

votul unic și transferabil

amin

instrumentul electoral atât de înrădăcinat în spiritul politic încât acum cu siguranță poate fi identificat și corespondentul său neural, un mănunchi de sinapse care zvâcnesc și pe care le putem indica drept dovadă că democrația în toate nuanțele și tentele sale sălășluiește chiar în sufletele noastre, majorități zdrobitoare de voturi și domnia partidului unic, guverne minoritare și coaliții, camere inferioare dizolvate și toate celelalte parte din însăși țesătura ființei noastre, după care

am pășit afară, cu votul exprimat, prima mea luare de poziție în soarta sau destinul țării mele și deși încercam să nu iau foarte în serios această responsabilitate se simțea în aer

oarecare tensiune ce depășea rezultatul unor alegeri generale, ceva ce mai târziu în acea seară n-a fost potolit de buletinul de știri de la ora nouă care a confirmat că în secțiile de votare din toată țara se raporta o participare neobișnuit de masivă, mult peste șaptezeci la sută ceea ce era impresionant chiar și pentru o țară al cărei electorat a fost mereu dornic să-și exerseze dreptul de vot așa cum

a devenit totul limpede în dimineața următoare când, la câteva ore după deschiderea primelor urne, corespondenții de la birourile electorale din toată țara au început să raporteze o deplasare masivă a votului în favoarea opoziției, o creștere bruscă, de două cifre, care părea verosimil să o propulseze într-un guvern monocolor cu o majoritate fără precedent, de aproape douăzeci de locuri, o majoritate al naibii de apropiată de profeția tatălui meu, care m-a făcut să ascult cu gura căscată transmisiunile de-a lungul întregii zile, când foarte mulți deputați din Dáil ai Coaliției Naționale au început procesul inexorabil de pierdere a locurilor deținute în toată țara, în nord, în sud, în est și în vest, înlăturați atât în circumscripțiile urbane cât și în cele rurale de-un val de respingere electorală care se răzbuna acum din plin pe administrație pentru cei patru ani de cifre tot mai mari ale șomajului și-ale inflației și pentru o grămadă de alte neajunsuri astfel că

până la orele prânzului s-a pornit o acțiune de eliminare susținută care a măturat toată țara, doborând o droaie de deputați din circumscripțiile mărginașe care obținuseră procente mici, membri simpli ai parlamentului și miniștri plini au căzut la rândul lor într-un ritm constant, iar toată gașca de funcționari guvernamentali a fost complet decimată până când liderul Coaliției Naționale a apărut la televizor mai târziu în acea seară pentru a-și recunoaște înfrângerea cu chipul încremenit într-un cadru interminabil de lung și tăcut înainte de-a vorbi în sfârșit, cu vocea răgușită de șoc, spunându-i națiunii ceea ce aceasta știa deja, că poporul a vorbit atât de răspicat încât el n-avea altă soluție decât să demisioneze și să predea opoziției hățurile guvernării urându-i numai bine în viitor, o demisie plină de grație dar care nu sonda cu adevărat adâncurile dezastrului electoral pe care îl suferise coaliția lui,

astfel că a trebuit să așteptăm până la începutul dimineții următoare

ca să avem toate cifrele, rezultatele acelor numărători târzii care continuaseră după încetarea transmisiunii, cu natura decisivă a victoriei limpede și impresionantă acum după măcel, când comentatorii scormoneau printre oasele carnajului și nici unul dintre reportajele lor nu reușea să surprindă cu adevărat sensul schimbării epocale care bântuia țara în acea dimineață, ceva mai important decât o schimbare a religiei, ceva cu o forță ascunsă ce pândea răbdător în acele cifre uluitoare și care încă nu voia să se dezvăluie astfel că pentru o vreme comentatorii s-au mulțumit să vorbească în termenii unei mișcări asemănătoare mareei care împinsese partidul opoziției la putere și deși imaginea era clară, folosirea ei generalizată se rostogolea peste acel strop de stânjeneală care te sâcâia făcându-te să te întrebi ce se întâmplase de fapt și în jurul căruia aveau să se limpezească niște neliniști coerente în zilele următoare când drama partidului de opoziție împins atât de triumfal spre putere a lăsat loc

unei întregi serii noi de considerații – ce avea să facă acum această majoritate parlamentară, această adunare cu toate chipurile sale proaspete – nu mai puțin de șaptesprezece deputați noi – cum se vor manifesta ei în privința alcătuirii unui guvern, cum va îndeplini ea promisiunile extravagante din programul electoral și în ce măsură va eșua cu tot ce-a promis în dezbateri, toate acestea fiind, în capul meu, chestiuni destul de îndepărtate și nu tocmai de interes fiindcă în acel moment atenția mea era îndreptată asupra faptului că la primul meu vot mă poziționasem în tabăra câștigătoare nu doar în ceea ce privea partidul, ci și candidatul cu care votasem – bărbatul înalt care-mi strânsese mâna și îmi curtase votul în campanie sub frontonul casei ieșise pe primul loc înaintea altui candidat al opoziției pe care la începutul după-amiezii îl învinsese la a treia numărătoare, preluându-și funcția cu un avans decisiv de peste o mie de voturi și fiind ulterior purtat pe umerii membrilor de partid și ai voluntarilor care ridicau pumnii în aer și cântau

Take me Back to Mayo

simpatizanți gălăgioși prinși într-un moment amețitor al victoriei care aveau să repete sărbătorirea peste alte două săptămâni când s-a reunit a douăzeci și una Dáil iar el, cu un costum alb și cravată cu buline ca un cântăreț de blues, avea să fie purtat pe umeri peste pragul de la Leinster House[25] de aceeași grămadă de membri de partid, simpatizanți și voluntari, dar nu înainte să se oprească o clipă pentru a reaminti presei adunate acolo de profetul care a spus

Mesia va veni de la apus

incident care, după ce și-a croit drum prin țară până în circumscripția noastră avea să-l facă pe tata să bombăne

o să mai vedem noi

ceea ce era adevărat fiindcă de-a lungul timpului urma să se iasă la iveală faptul că o întreagă nouă generație de deputați avea să deducă din spectaculozitatea acestei victorii, cu nimicitorul ei val biblic, că rezultatul a fost cu siguranță o prelungire lumească a voinței Domnului, cu siguranță doar un asemenea gir transcendental putea explica orgoliul și lăcomia care au intrat în arena politică după acele alegeri, lucruri ce pe-atunci erau încă

de domeniul viitorului și încă nu puteau umbri sub nici o formă victoria epocală în sine și nici bucuria mea de-a fi în tabăra câștigătoare astfel că peste două săptămâni, atunci când candidatul victorios a condus un miting în aer liber în orașul nostru cu scopul de a le mulțumi oamenilor pentru munca și sprijinul lor, mă aflam și eu în mulțimea numeroasă adunată în piață în acea seară de vară, stăteam cu spatele la vitrina farmaciei și ascultam cum bărbatul înalt ne spune cu o voce încrezătoare că el se duce la Leinster House cu misiunea de-a îndrepta toate deceniile de neglijență care transformaseră regiunea noastră într-un pustiu dominat de șomaj și emigrare forțată și cu atâtea familii dezbinate de lipsa unui venit din care să poată trăi, și prin urmare asta era misiunea lui acolo, în Dáil Éireann, să corecteze toate treburile astea începând cu o campanie pentru o infrastructură mai bună în întreaga zonă, cu drumuri și alte servicii care aveau nevoie de o modernizare completă pentru ca locul să se dovedească atractiv pentru orice fel de investiții interne – drumuri, canalizare și linii telefonice –

pe acestea se va concentra el la început și nimeni n-o să-i egaleze eforturile de a-și vedea această misiune dusă la îndeplinire fiindcă știa prea bine că oamenii din West Mayo vor judeca dacă s-a ținut sau nu de cuvânt căci după alți cinci ani el va trebui să stea din nou în fața lor și dacă nu va fi respectat vreun punct din acest legământ pe care-l făcea aici în seara asta în fața oamenilor buni din Louisburgh atunci știa foarte bine la ce să se aștepte când mai venea după voturi în partea asta a circumscripției, lumea n-o să aibă milă de el și-o să-i spună să se dea la o parte și să-l lase pe altul mai bun, așa că asta era promisiunea pe care ne-o făcea aici în seara asta și

tot așa și așa mai departe

și

deși am auzit discursul acela repetându-se din cinci în cinci ani – cuvântarea standard a fiecărui ciclu electoral – sau o variantă apropiată de-a sa de pe aceeași scenă din centrul orașului, nici repetarea sa butucănoasă și nici vreun alt aspect al acelor alegeri dramatice n-a șters vreodată în ochii mei strălucirea isprăvii tatălui meu de-a prevedea cu atâta precizie rezultatele, inteligența lui sclipitoare ce o luase înaintea istoriei pentru a întrevedea ceva din mersul lumii înainte ca acel ceva să fie dezvăluit de-a dreptul, unul dintre acele momente când era ușor să-l bănuiești că-și cunoaște calea și are o siguranță a pasului pe care eu n-aveam să o posed niciodată, un fel sănătos de-a judeca oamenii, printre altele, așa cum suspiciunile lui față de bărbatul înalt aveau să se dovedească întemeiate peste niște ani, când câteva tribunale multipartinice aveau să facă diverse descoperiri acuzatoare în privința lui, probleme legate de proiectele de dezvoltare și de finanțarea partidului, făcuse o avere dar sfârșise cu reputația distrusă, scandalul și suspiciunile crescând treptat atât de mult în jurul lui încât harul său politic absolut autentic și sensibilitatea i-au fost complet eclipsate, nu că l-ar fi durut pe el în cur de asta, pentru că la acea vreme era deja pensionat de mult, făcuse bani și-și petrecea timpul pictând peisaje, o vocație descoperită târziu, niște acuarele sentimentale înfățișând un Mayo cu morene line și poduri cu un singur arc, garduri vii și alei, aceeași topografie

în care el dăduse autorizații pentru atât de multe cariere de piatră și uzine de ciment și

acum abia mai pot respira, e atâta umiditate

mă sâcâie ceva în piept de când am intrat în bucătăria asta, ceva care are de-a face cu cerul ăla înnorat de afară, mă apasă de parcă norii înșiși mi-ar fi coborât în piept, s-au înțepenit acolo și-mi îngreunează respirația, plămânii se chinuiesc să tragă ceva aer, în piept am doar un loc pustiu de parcă mi-ar fi fost jupuit până la os și bineînțeles că

e ora aia cumplită din zi, ora asta liniștită cuprinsă ca între paranteze între clopotul de *Angelus* și semnalul sonor al știrilor de la ora unu, cele mai bune energii ale dimineții sunt irosite dar e încă devreme pentru masa de prânz, nu poți lucra nimic ca lumea și la radio nu-s decât cântece în trei sferturi din timp de parcă lumea întreagă ar fi sleită sau extenuată la fel cum

era Mairead în vinerea când am venit acasă și am aflat că-i era rău încă de dimineață, greață și febră în primele două ore și apoi mai rău, cu niște crampe și vărsături după-amiază care au ținut-o la pat cu draperiile trase, cu o îmbujorare vineție în obraji și fruntea strălucindu-i acoperită de sudoare, cu vocea doar un firicel răgușit, șoptind

așa a fost toată ziua, dau totul afară și

a fost un șoc s-o văd așa, zăcând acolo cu toată energia stoarsă din ea, femeia asta care nu zăcea în pat orice-ar fi fost și

vrei să chem doctorul, arzi când

i-am pus palma pe fruntea care, în ciuda aparențelor, era rece sub pelicula lucioasă de transpirație și

nu, e doar o răceală, până dimineață o să-mi treacă, n-am nevoie decât să dorm puțin și

în afară de asta ești bine cu

fața ei s-a îngustat într-o grimasă când

am crampele astea în burtă, apar și dispar, le-am avut toată după-amiaza și văd că nu trec – de-aș putea să dorm un pic înainte ca

suferința ei să atingă apogeul mai târziu în seara aceea când eram în bucătărie și i-am auzit vocea strigându-mă slab din dormitor unde-am găsit-o aplecată peste marginea patului vomitând o zeamă verde într-un lighean, trupul i s-a golit într-

un spasm, un val de mizerie amară a năvălit din ea de parcă ar fi fost pompat din adânc cu o asemenea forță de torsiune încât acum ea aproape căzuse din pat, sprijinindu-se cu mâna de podea și aplecată deasupra ligheanului în timp ce continua să vomite, acum stând aproape cu capul în jos și, după încă un acces de vomă, am tras-o în sfârșit în sus și am așezat-o la loc între perne, unde a rămas tremurând și pufnind umed așa că

gata, am zis, chem doctorul

nu, a spus ea răgușit, nu încă și

expresia dureroasă întipărită pe chipul ei s-a ascuns sub una de rușine și panică iar ea a înălțat bărbia și a zis slăbită

trebuie să mă duc la baie și vreau să schimbi așternuturile astea

bine, le arunc în mașina de spălat

nu, nu în mașina de spălat, aruncă-le afară cu tot cu învelitoarea pilotei a zis ea

și dincolo de faptul că rămăsese cu respirația tăiată acum avea în voce și-un ton grav care mă implora ceva ce n-am priceput până când s-a uitat scurt și cu subînțeles către mijlocul patului, rușinea ei arzând acum sub valuri de furie ce-au împins-o să se ridice strângând din dinți pentru a spune

ieși din cameră

dar nu poți să te ridici singură

ieși din cameră ce dumnezeu sau o să-ți pară rău a

urlat ea, într-o izbucnire care pe moment a sleit-o de toate puterile, făcând-o să cadă iar între perne cu un oftat puternic când am ieșit din cameră și am tras ușa după mine, întorcându-mă doar când am auzit apa de la duș curgând în baie pentru a lua cearșafurile, învelitoarea pilotei și cămașa de noapte care erau strânse ghem în mijlocul podelei unde aerul era încărcat de mirosul vomei și al celeilalte mizerii ce i se scursese din trup, acum legată în acele cearșafuri pe care le-am înghesuit în tomberonul pe rotile de lângă ușa din spate și-apoi am așteptat cu o cămașă de noapte de schimb să iasă din duș, ceea ce ea a făcut după câteva minute și a rămas în picioare legănându-se pe podeaua de gresie, îmbujorată de la căldură și amețită, cu abur înălțându-i-se din umerii palizi de parcă ar fi fost o chestie nou-născută, așa că am luat un prosop și am uscat-o înainte să îi

trec cămașa de noapte peste cap iar apoi am făcut ceva ce nu mai făcusem de nu știu cât timp – am luat-o în brațe și-am dus-o pe hol până în camera lui Agnes care era deja pregătită, așezând-o pe marginea patului unde a stat așa căutând să-și țină echilibrul, cu răsuflarea tăiată și tremurând, s-a lăsat într-o parte când i-am înfășurat un prosop în jurul capului și i-am uscat părul cât de blând am putut și-apoi i l-am periat un pic așa încât atunci când s-a lăsat iar pe pernă chipul ei era deschis de-o fierbințeală ce ieșea din ea în valuri înmiresmate, și mi-a gâfâit

mulțumesc

cu ochii închizându-i-se când a vorbit, având nevoie de toate puterile pentru a smulge aceste două cuvinte din ea și

acum îl sun pe doctor, trebuie să vadă ce ai

da și

epuizarea a adormit-o imediat în timp ce eu sunam la clinică unde recepționera mi-a spus că medicul de familie al lui Mairead era în concediu dar mi-a făcut legătura cu o femeie care vorbea foarte calm la telefon și care mi-a cerut să îi descriu în detaliu toate simptomele și de când se manifestau ele – vomitatul, crampele, diareea, febra, totul – după care a zis c-o să vină la noi în douăzeci de minute, ceea ce a și făcut și era o diferență plăcută între vocea calmă de la telefon și femeia cu păr rebel care stătea lângă patul lui Mairead luându-i temperatura și pulsul, o femeie tânără într-un impermeabil larg cu manșetele suflecate până deasupra încheieturilor de la mâini și al cărei chip mi-a luat mult până l-am recunoscut, dar până la urmă mi-a picat fisa, era fiica unui vecin, unul dintre copiii familiei Cosgrave din Derreen care acum

stătea lângă Mairead, parcurgând pașii examinării medicale – puls, inimă, tensiune, temperatură și două eprubete de sânge extras din braț – cu mâna pe fruntea ei în timp ce Mairead ținea un termometru digital între buzele umflate, plutind în fluxul și refluxul febrei, cu marele huruit pulsatil al disconfortului ce părea s-o învăluie și în care această tânără doctoriță și-a pus acum palma și și-a plecat capul pentru a întreba

când spuneați că ați fost la vernisajul lui Agnes

acum două zile

și după aceea ați fost la restaurant
da
când s-a ridicat în picioare, scoțându-și stetoscopul de la gât și dându-și părul peste umeri

deci a fost o seară frumoasă, v-ați distrat

da, ne-am distrat, a fost un pic surprinzător și

a trecut ceva vreme de când am văzut-o pe Agnes, era cu vreo doi ani mai mică decât mine la școală și

ești una din fiicele lui Padraig

da, cea mare

am recunoscut fața, dar nu știam care dintre fetele Cosgrave ești

e drept că suntem câteva

ce mai face tata, îl văd din când în când mergând pe bicicletă și

e bine, în formă și suplu, încă se mai duce în oraș pe bicicletă, mama își face griji din cauza lui, a cam surzit de-o ureche și ea se teme că n-aude ce vine din spate, dar în afară de asta e bine… deci asta face Agnes acum, pictează, și fratele ei

Darragh

da Darragh,

ah, nu știm ce-are de gând băiatul ăsta, nu știm decât că e-n Australia, călătorește și și-a lăsat barbă, asta-i tot ce știm despre el

Darragh era mai mic decât mine, pe Agnes mi-o amintesc mai bine, transmiteți-i salutări din partea mea timp în care

s-a întors spre Mairead care acum stătea întinsă în pat cu ochii închiși, complet indiferentă la ce vorbeam noi iar tânăra doctoriță și-a pus palma pentru ultima oară pe umărul ei înainte să se ridice și să iasă din cameră cu mine conducând-o până la mașina parcată pe marginea drumului unde ea și-a aruncat geanta pe bancheta din spate cu o mișcare incredibil de agilă, zicând

din câte-mi dau seama, este un caz de toxiinfecție alimentară – toate simptomele, febra, vomitatul și crampele, toate sunt simptome clasice și dacă-i pe-așa atunci chiar n-aveți ce să faceți decât să așteptați să-i treacă, dați-i multă apă ca să o mențineți hidratată numai că asta-i cam tot ce se poate face pentru ea și-o să trimit probele alea la laborator luni la prima oră așa că

toxiinfecție alimentară după două zile

da, se poate întâmpla

dar diareea, sigur nu-i e bine așa și

ea a scuturat din cap fiindcă

nu, i-aș putea prescrie ceva pentru ea dar nu vreau în faza asta, nu atât de devreme, s-ar putea s-o deshidrateze și mai rău și nu de asta are nevoie acum, vreau să o lăsăm câteva zile fiindcă simptomele s-ar putea reduce și într-o zi sau două ar trebui să înceapă să se simtă mai bine, așa că dați-i mereu băuturi reci și lăsați-o să se odihnească, zău că nu se poate face mai mult, vă mai sun mâine și

mi-a întins cartea de vizită cu numărul de telefon și mi-a zâmbit înțelegătoare încă o dată înainte să se urce în mașină și să pornească la drum și

asta a fost tot pentru weekend

acum eram îngrijitorul lui Mairead, bântuiam prin casă cu băuturi și așternuturi curate, îi tamponam fruntea și încercam să mă port cât mai grijuliu și atent lângă patul ei astfel încât ea să-mi poată simți prezența cu toată febra, cum planam pe-acolo dorindu-mi să-mi simtă atenția chiar dacă în general era indiferentă la prezența mea, tremura în ceața aceea umedă, uneori picotea cu orele astfel că pentru lungi perioade de timp n-aveam mare lucru de făcut doar să stau lângă patul ei privindu-i contururile trupului sub așternuturi în vreme ce în timpul scurtelor momente de luciditate, când era în stare să șadă proptită cu spatele de perne nu putea decât să zacă așa buimăcită, cu toată ființa chinuită de încercările prin care trecea, femeia asta care în toți anii petrecuți împreună nu fusese niciodată bolnavă nici măcar o vreme

zăcea acum în pat cu pulsul scăzându-i până când i-a devenit un firicel îndepărtat în acele clipe dinainte de-a fi trasă peste marginea patului, torturată de niște accese de vomă atât de zguduitoare încât mă temeam să nu se verse cu totul din însuși trupul ei, cu oasele și sufletul laolaltă, lăsând sub așternuturi doar o coajă uscată și lipsită de viață ce-avea să folosească la aprins focul, așa că în cele două zile de la sfârșitul săptămânii

am stat lângă patul ei, adesea neștiind prea bine ce să fac, fața ei lucea de sudoare, pielea îi dogorea în lumina slabă din dormitor și era ceva ce aducea a moarte în felul în care boala

asta îi închidea ochii, lăsându-i fața atât de lipsită de apărare încât îmi permitea să mă holbez la ea și să remarc pentru prima oară cum trăsăturile ei aviare – linia nasului și a pomeților intersectându-se într-un punct de fugă undeva în fața ei – se regăseau și mai rafinate în finețea fiicei ei, cum își păstrase silueta și înfățișarea atrăgătoare și la vârsta mijlocie astfel încât contururile trupului ei erau încă foarte asemănătoare cu silueta fetei serioase pe care o cunoscusem cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, fata alcătuită din limbi străine și călătorii prin lume, cu trupul lipsit de orice grăsime care să-l stânjenească sau să-l îngreuneze și atât de delicat construit pentru sarcina de-a oscila mereu la primul pas dintr-o nouă călătorie, trăgând-o mereu înainte, numai că acum exact același trup era locul îngust pe care pusese stăpânire febra cu arșița ei purgativă care îl biciuia pe dinăuntru și care

avea să se dovedească responsabilă de tot ce era mai mizerabil în întreaga poveste, de sudoarea în care era scăldată permanent, de fierea care i se revărsa din mațe și de diareea care îi tortura burta și intestinele cu spasme subite, lăsând-o copleșită de jena că toată ființa îi puțea, indiferent cât de atent se spăla după fiecare drum la baie, uneori abia ce se întorcea în pat, proaspăt dușată și în pijamale curate, că și începea să transpire din nou prin toți porii și prin toate crevasele trupului, iar patul și hainele i se umezeau și-și pierdeau de îndată prospețimea, părul îi stătea lipit de o parte a capului, camera se umplea de o duhoare neomenească, de parcă însuși sufletul îi era tras afară din corp, eliminat prin porii pielii așa că

era un veritabil chin s-o privești înjosită astfel, cu acea neputință mânioasă în privința căreia nu puteam face nimic căci boala asta părea să fi pus stăpânire pe toate ritmurile și pulsațiile trupului ei, ținându-se strâns de toți curenții și toate faliile în timp ce

suferința ei se răspândea acum prin casă asemenea microclimatului unui tărâm diferit și mai rarefiat, de-a lungul holului și prin toate camerele, acea latitudine distinctă în care prosperă cei bolnavi așa că ori de câte ori

mergeam pe hol spre oricare dintre dormitoarele unde zăcea ea simțeam uneori acei puțini pași ca pe o lungă călătorie

spre nord ce traversa frontiere și zone orare, străbătea deșerturi și lanțuri muntoase până în locul în care o găseam în sfârșit, prada mea, distrusă sub un soare necruțător, gâfâind și pârjolită în cine știe ce jurisdicție întunecată care a suferit o schimbare rapidă a administrației, cu o rată a inflației copleșitoare și rapoarte dezgustătoare despre drepturile omului – numai o schimbare atât de radicală a topografiei și a împrejurărilor putea explica acea depărtare ca o falie în care a locuit ea în primele câteva zile

vineri, sâmbătă și duminică

cu trecerea lor răbdătoare, corozivă, ce părea să o chinuiască până la cea mai mică fărâmă a ființei, purtând-o departe de ea însăși pe norii propriei respirații, fiecare expirație chinuită jupuind încă un strat din ea și risipindu-l în eter, această boală care se oploșise în cele mai dosnice nișe ale organismului ei de unde putea realiza cea mai migăloasă și atentă nimicire astfel că

duminică după-amiază, când stătea sprijinită cu ochii închiși și gura întredeschisă, încercând să nu verse puținele înghițituri de apă care deja îi fierbeau în burtă transformându-se în fiere în timp ce în jur încăperea se deforma în ceața fierbințelii ei, cu ușile și ferestrele plutind în temperatura ei ambientală, cu toate disproporționate și deformate, cu capul lăsat pe spate pentru a-mi arăta clar cum boala asta îi sugea carnea de pe față, evidențiind structura osoasă de dedesubt, cum maxilarul și pomeții i se ițeau ascuțiți în vreme ce modelul ca niște raze al degetelor începea să i se vadă prin dosul palmelor ce se odihneau pe pilotă, cu degetele întinse în evantai de la falange la încheieturile mâinlor înălțate peste câmpia antebrațului ei îngust, cu toate oasele împungându-i acum prin carne până când

un telefon primit duminică seara de la Agnes mi-a limpezit lucrurile după ce

ea a ascultat atentă ce i-am povestit despre boala lui Mairead și mi-a spus că

la postul de radio local s-a zis că se descoperise o problemă de sănătate cu caracter urgent la nivelul întregului oraș fiindcă o mulțime de oameni începuseră să se prezinte la cabinetele

medicilor de familie și la unitățile de urgență ale spitalelor cu exact aceleași simptome ca și Mairead, atât de multe cazuri încât cifrele nu puteau fi ignorate și prin urmare autoritățile locale, într-o ședință extraordinară a consiliului din ziua precedentă, transmiseseră în toată zona municipală un avertisment despre necesitatea fierberii apei până când se depista cu precizie și se eradica sursa a ceea ce ei numeau o contaminare virală și în același timp – cu o viteză admirabilă, a trebuit ea să recunoască – se publicau deja liste cu măsuri de precauție în ziarele locale și pe fluturași distribuiți în cutiile poștale ori erau disponibile pe pagina de internet a primăriei și în biserici, supermarketuri, biblioteci și centre de asistență socială sau erau difuzate din oră în oră la buletinele de știri de pe postul de radio local – fiecare canal de comunicare fiind folosit pentru a transmite mesajul în casele oamenilor și la locurile lor de muncă, peste tot unde se putea aduna populația orașului ca să lucreze sau să se roage sau să se distreze, toate variantele fiind acoperite așa că

bănuiala mea e că și mama suferă de chestia asta cu virusul, ți-amintești că ea a fost singura care a băut apă la masă în seara aia

da, a insistat să beau eu alcool, că ea o să bea doar apă, voia să conducă dar

aș putea să vin mâine acasă, poate o să-i facă bine să mă vadă

nu

cuvântul a țâșnit din mine înainte să-l pot opri fiindcă

n-ai cu ce s-o ajuți și nu-s sigur c-ar vrea să fii aici acum, e un moment important pentru tine și nu m-ar ierta niciodată dacă ar ști că te-am smuls de la treaba ta așa că

dar poate că ar înveseli-o să mă vadă

cel mai bun lucru pe care poți să-l faci pentru ea e să-ți vezi mai departe de treabă și să vorbești cu ea peste câteva zile când o să se simtă mai bine și

mă simt groaznic, uite ce-a ieșit din seara mea cea mare

pentru numele lui dumnezeu, Agnes, lucrurile astea se-ntâmplă și nu-s din vina nimănui, ținem legătura și nu-ți face griji, o să se termine în câteva zile dar

simţeam că într-adevăr nu știe încotro s-o apuce și că deși pe de-o parte vrea din tot sufletul să fie cu mama ei, pe de alta își dă și ea seama că exact acum trebuie să îşi susţină lucrarea și să fie disponibilă pentru orice oportunități s-ar putea ivi, ceea ce mie îmi convenea fiindcă perspectiva de a fi singur în casă cu Agnes în timp ce Mairead bolea într-o cameră din capătul holului mi se părea întru câtva o încălcare a nu știu cărui tabu al intimității, o complicitate care mă stânjenea un pic, așa că mi-a fost ușor s-o refuz când și-a oferit ajutorul și

am schimbat subiectul întrebând-o dacă mai e și altceva ce-ar trebui să știu despre contaminarea asta și ea a zis

că în oraș se zvoneşte că sunt peste trei sau patru sute de oameni internați în spital cu crampe, febră și diaree, transpirând și căcându-se până nu mai știu de ei așa cum a descris ea foarte colorat, suferind de criptosporidioză, din cauza unui virus provenit din dejecțiile umane care se localizează în tractul digestiv astfel că, a continuat ea, în situația de-acum cetățenii își consumă propriul rahat, sursa îmbolnăvirii lor, și povestea asta are ceva fatal de concentric în felul cum se autoîntreține, de parcă virusul dăduse roată și revenise la propria sursă pentru a-și găsi acolo casa potrivită unde se oploșise ca să-și desăvârșească ciclul de evoluție, trecând prin tot felul de faze de rafinare de fiecare dată când străbătea cotul de canalizare, perfecționându-se treptat – forță rezistență și așa mai departe – cu dumnezeu știe ce urmări, probabil atingând un asemenea grad de rafinament încât avea să devină complet rezistent la orice antidot și noi urma să devenim gazda acestei noi forme de viață, iar în momentul acela m-am întrebat

dacă Agnes o să se oprească vreodată

sfântă măiculiță

să se oprească

fiindcă

puteam înțelege genul ăsta de lucruri când veneau de la Darragh, soiul ăsta de miștocării apocaliptice era exact chestia la care excela, se lăsa purtat de asemenea viziuni ale distrugerii pe care eu le-am considerat întotdeauna rezervate în mod special tinerilor, cu toate argumentele exagerate și figurile de

stil colorate la care sunt ei predispuși dar care acum, venind de la Agnes, mi se păreau enervante, același gen de istericale raționale în care, la fel ca Darragh, și ea credea pe jumătate în vreme ce urmărea cu bucurie să se împlinească și cealaltă jumătate, un soi de extaz care mă obosea pe când

ea își extindea acum scenariul la un oraș în criză, vorbind dezlănțuită despre toate imaginile posibile ale unui colaps civil și-ale distrugerii, vocea ei a luat tonul solemn al celui care îți livrează un reportaj de la fața locului din cine știe ce zonă urbană lovită de un dezastru și am lăsat-o să continue încă o vreme fiindcă n-o mai auzisem până acum făcând așa ceva, niciodată nu-și dăduse drumul astfel, nu se desfășurase în felul ăsta, cuvintele și ideile se revărsau din ea într-o izbucnire sinistră și în timp ce stăteam acolo sub frontonul casei m-am gândit, pentru prima oară după mulți ani

o țigară

Doamne, ce mi-ar plăcea să trag o țigară

acea veche dorință iscându-se-n mine din senin, acea poftă din fundul gâtului, nevoia de-a parcurge vechiul ritual al scoaterii pachetului și aprinderii unei țigări, nevoia de-a face ceva cu mâinile și vechea certitudine că situația se va îmbunătăți cumva dacă mi-aș aprinde-o și aș simți acea inflorescență liniștitoare de fum umplându-mi plămânii, toate mi-au revenit în minte cum stăteam acolo la adăpostul streșinilor, un obicei despre care crezusem că s-a stins cu totul căci renunțasem la fumat cu câțiva ani în urmă după ce Mairead se ținuse de capul meu o grămadă de vreme, îmi spusese că ar fi mai înțelept ținând cont de istoricul de boli cardiace al ambelor ramuri din familia mea mai ales când am împlinit patruzeci și cinci de ani și nu-mi mai puteam permite să fiu așa de nepăsător cu chestiile astea și cam venise vremea să-mi asum responsabilitatea și

tot așa și așa mai departe până când

chiar am făcut un efort, cine știe de ce, lăsându-mă de câteva ori și apucându-mă iar, bâlbâindu-mă și poticnindu-mă dar fără să reușesc vreodată să reduc obiceiul la mai puțin de zece țigări pe zi, fără să reușesc să trec pragul spre o viață fără fumat, cu hainele și mașina puțindu-mi permanent și cu diminețile alea

de după o noapte cu bere și fumat țigară de la țigară, când stăteam pe marginea patului cu hârâitul ăla în plămâni ca un ghem de blană pe care-l eliminam sub formă de flegmă, în toți anii ăia cât au fost copiii în casă, niciodată n-am fost în stare să mă las dar în clipa

în care au crescut și-au plecat la facultate a fost ca și cum ar fi luat și obiceiul cu ei fiindcă vechea poftă a dispărut brusc, îmi ajunsese, ceva ce nu mi-am putut explica și mi-am luat pur și simplu adio de la ţigări în noaptea de Anul Nou, am fumat-o pe ultima la două noaptea, stând în picioare pe trotuarul din fața unei crâșme din oraș, asta acum patru sau cinci ani, fără nici o recidivă sau poftă

până acum

când stăteam sub frontonul casei, privind în depărtare peste câmpurile dinspre Westport Road și la versantul muntelui Croagh Patrick pălind în lumina serii, cu Agnes încă turuind la celălalt capăt al firului în timp ce o ploaie ușoară cădea peste casă îngroșându-se într-o ceață groasă care se deplasa pentru a se aduna-n fuioare lipite de coastele muntelui Mweelrea, încă o seară ploioasă așa cum ni se promisese, nimic altceva decât ploaia zdravănă de la începutul lui martie fără pic de răgaz de nu puteai merge pe pământ fără să te temi c-o să te cufunzi până la glezne în el și mai erau încă trei săptămâni până să se treacă la ora de vară când nu se mai întunecă înainte de ora șapte și chiar dacă deocamdată nu exista nici o asigurare că vremea se va îmbunătăți foarte curând îmi făcea bine să mă gândesc că vara e doar la câteva săptămâni distanță cu soarele sus pe cer și primii porumbari vor înflori în jurul casei și mai târziu caprifoiul, pe care Mairead îl tunsese ca pe-un gard viu, avea să înmiresmeze întreaga grădină din spate de-aproape de casă, de pe partea asta a magaziei și pătulul de mai încolo înainte ca

glasul lui Agnes să se stingă, cu apocalipsa ei de-acum încheiată – planurile de apărare civilă a orașului depășite de situație, revolte de stradă, sala de ședință a consiliului invadată și devastată de protestatari – și Agnes epuizată, întocmai ca scenariul ei, așa că a încheiat zicându-mi c-o să mă anunțe dacă

mai află ceva și să-i transmit mamei toată dragostea ei înainte să

închidă, vocea ei a dispărut brusc de parcă s-ar fi încâlcit în ceață și-ar fi fost dusă departe în lumina care scădea, lăsându-mi telefonul mut în mână, un ciob cald cu ecranul pălind ca o așchie luminoasă din spațiul cosmic ce a străbătut distanțe stelare cu viteze uriașe pentru a ajunge aici în mâna mea unde dogoarea îi era tot mai slabă, pierind înainte să-l bag în buzunar şi să mă întorc în casă să văd ce face Mairead să-i spun că tocmai sunase Agnes dar îi zisesem să nu vină acasă fiindcă îmi închipuiam că are alte treburi mai urgente – cu lucrarea ei și toate celelalte – iar Mairead a dat ferm din cap, da, am făcut bine că i-am zis asta, și mi-a plăcut să mi se confirme că procedasem corect ca să mă pot liniști pentru restul serii, să pregătesc ceva de mâncare și

mai târziu în seara aceea am stat singur în living, simțind întreaga casă străină în jurul meu, Mairead se foia într-un somn febril printre jucării de pluș, afișe și CD-uri – toate rămășițele adolescenței lui Agnes – Mairead de-acum epuizată de febra tot mai mare și purtată în derivă prin curenții umezi ai somnului de parcă ar fi locuit într-un mediu diferit unde totul era menit să fie purtat în derivă și să pălească, cu spațiul și timpul deformate astfel că orele care mi se așterneau în față mi se păreau imposibil de cartografiat și complet imprevizibile chiar dacă probabil aveau să se scurgă în aceeași plictiseală inevitabilă ca și cele două zile precedente, o perspectivă care mă posomora fiindcă nu părea să existe vreo scăpare – Mairead era prea bolnavă ca să pot fugi să beau niște beri – așa că atunci când mi-a venit ideea să-l sun pe Darragh pe Skype mi-a luat ceva timp să renunț la ea, fiindcă deși o discuție relaxată cu el era o perspectivă plăcută – știam foarte bine că orice conversație implica acum riscul de-a trebui să-i spun despre boala mamei și, din câte vedeam, n-aveam nici un motiv serios să i-o menționez fiindcă probabil n-ar fi făcut decât să-l neliniștească în legătură cu ceva ce-avea să se rezolve în câteva zile, ceva în privința căruia nici unul dintre noi nu putea face mare lucru, așa că am lăsat-o baltă și

mi-am scos o bere din frigider și m-am apucat să butonez telecomanda, parcurgând toate cele treizeci de canale – sport, teatru, documentare, desene animate, de toate – doar pentru a mă bloca inevitabil pe Sky News unde am aflat că actorul Paul Scofield[26] murise de leucemie în timpul desfășurării invaziei trupelor în Irak și că săptămâna viitoare vremea avea să fie dominată în continuare de ploaia asta adusă de un ciclon din mijlocul Atlanticului de trei săptămâni încoace fără încetare până cel mai devreme joi când putea urma o perioadă fără precipitații dar cu o scădere abruptă a temperaturii, moment în care m-am săturat și-am mai parcurs o dată toate canalele, filme, comedii, SF, alte știri, până când am nimerit peste un documentar care prezenta

un bărbat în toată firea întins pe o podea acoperită cu bucăți mari de hârtie, foi de format A2 pe care erau niște desene foarte complexe și detaliate, pagini întregi acoperite, iar omul ăsta cu umeri înguști îmbrăcat în cămașă albă era trântit în mijlocul lor și desena cu creionul și rigla adăugând mereu încă o foaie desenată în detaliu celor dimprejurul său și probabil c-am recunoscut ce fel de desene erau fiindcă m-am pomenit stând aplecat în față în fotoliu, apăsând pe telecomanda din mână pentru a da volumul mai tare ca să pot auzi comentariul naratorului care spunea că acel bărbat – un francez al cărui nume nu mi-l pot aminti – suferea de o formă gravă de autism ce îl izolase în plan social și din cauza căreia era complet lipsit de simțul umorului și al ironiei însă cu toate astea desena ca din senin cele mai complete și complexe planuri urbanistice posibile, un proiect despre care se aflase atunci când câteva desene fuseseră folosite pentru ilustrarea unui articol din *Sunday Times Magazine* despre autism, ceea ce îl adusese în atenția unui urbanist de la Consiliul Municipal al Londrei care s-a minunat de frumusețea meticuloasă a străzilor și bulevardelor dar a fost și mai intrigat de armonia extinsă sugerată dincolo de marginile acelor fragmente decupate și s-a dus în Franța ca să vadă cine era acel proiectant talentat de care nici unul dintre membrii comunității de urbaniști nu

auzise vreodată, găsindu-l în cele din urmă într-un sătuc din munții Vosgi unde acesta locuia împreună cu partenera lui, o matematiciană, și ea autistă, iar după câteva zile petrecute acolo bărbatul l-a convins pe arhitect că întâlnise un geniu în toată regula – un vizionar care nu doar că avea o imagine coerentă a megalopolisului enorm ce, după cincisprezece ani, încă se metastaza zi după zi în pagini peste pagini, o realizare uluitoare în sine, însă chiar mai impresionantă din perspectiva unui urbanist era abilitatea acestui om de a cuprinde în mintea sa o imagine a orașului ca un organism enorm și dinamic ce se metamorfoza încontinuu în valurile uriașe ale acelor ritmuri circadiene ce îi guvernau toate străzile și infrastructura și pe care acest clarvăzător le contura cu gesturi ample pe foile așternute pe podeaua livingului, vorbind cu un glas neutru ce străbătea orașul într-un comentariu fluent despre felul cum funcționa în orice oră din zi, cum și unde circulau mulțimile de oameni și mașinile și ce rute urmau către ce puncte de intersecție la ora de vârf a dimineții și cum anume vor fi plasate conductele pentru utilități – cum funcționa întregul circuit vertical și orizontal când apa și electricitatea veneau în siajul mulțimilor ce se duceau deodată la muncă sau la distracție în oraș în zone diferite și la ore diferite și când din aceleași puncte se revărsau ape în canalizare și emisii de hidrocarburi și de CO_2, această savantă viziune mentală cuprinzătoare a tuturor curgerilor și deplasărilor de pe străzile și conductele orașului, ritmuri vaste pe care el le putea estima la orice oră din zi, în orice zi din săptămână sau în orice zi de sărbătoare, o performanță fantastică pentru care urbanistul nostru n-a putut găsi nici un fel de imagine sau comparație echivalentă – a vorbit despre un joc de șah tridimensional și despre o simfonie multietajată alcătuită din oameni și mediu înconjurător – toate vii și sugestive însă fiecare întru câtva insuficientă în privința întinderii maiestuoase și multiarmonice a orașului – și în tot timpul cât el vorbea în fața aparatului de filmat clarvăzătorul însuși se afla pe podea în spatele lui cu creionul și echerul, extinzând orașul cu încă o zonă – o enclavă muncitorească

suburbană cu locuințele grupate în jurul școlilor și magazinelor, cu parcări și locuri de distracție, temelia de beton a unei comunități închegate pe deplin – în vreme ce orașul reprezenta acum, după cincisprezece ani de muncă serioasă însă deocamdată fără un final care să se întrezărească la orizont, cel mai mare și mai complex plan urbanistic conceput vreodată de un om sau de vreo comisie și despre care nu mă puteam abține să mă întreb, sorbindu-mi berea și privindu-l, dacă n-ar ajunge să eclipseze cu totul lumea asta în cazul în care omul ăla s-ar ține de plan și-ar trăi suficient, o hartă a unui regat ce nu exista nicăieri pe pământul ăsta ci doar în capul lui, o capodoperă cu suveranul ei habarnamist, un rege nebun care nu știa nimic despre lumea reală și cu toate astea era într-o relație atât de intimă cu complexitățile infinite ale propriei minți încât n-avea nevoie decât de o riglă și un creion ca să le proiecteze și să le aștearnă pe hârtie, un oraș ca un fel de labirint neural, o hartă cognitivă ce avea să se extindă, stradă cu stradă, pentru a acoperi toată lumea și poate că din acest motiv sau din vreun altul pe care nu reușeam să-l disting, emisiunea m-a umplut de o senzație amară de ciudă al cărei punct central nu-l puteam discerne limpede dar care în curând m-a făcut să mă simt atât de prost încât mă jena să stau singur așa în living, simțind că o persoană invizibilă din afara mea mă judecă și mă pune la zid, arătându-mă cu degetul, zicând

n-ai altceva mai bun de făcut la ora asta târzie din noapte decât să te oftici la televizor

pe bune

așa c-am dat pe gât restul de bere și-am mai verificat o dată ce face Mairead care era întoarsă pe-o parte, cu ochii deschiși, cu albul lor în lumina slabă ca niște cioburi în formă de semilună, cu tot trupul tremurându-i greoi sub pilotă, cald când i-am pus mâna pe frunte ca să-i dau părul pe spate și să mă asigur că are un pahar cu apă pe noptieră, aceste mici gânduri desfășurându-se în lumina ce se revărsa dinspre hol prin ușa deschisă, i-am umezit fața încă o dată cu un șervețel umed și apoi am sărutat-o pe frunte pe când ea a zis

să lași lumina aprinsă pe hol și ușa un pic crăpată

ceea ce am și făcut, lăsând-o întinsă acolo în penumbră în timp ce eu m-am întors în dormitorul nostru unde am căzut într-un somn adânc ce n-a fost tulburat de nici un vis, șapte sau opt ore bune și

în zilele următoare

mi-am luat în serios misiunea de îngrijitor cu normă întreagă al lui Mairead, dar mai întâi a trebuit să sun la serviciu și să-mi iau un concediu medical de urgență, rezolvând treaba cu șeful meu direct, Fallon, care o vreme a tot dat-o cotită înainte să fie de acord, cum știam c-o să fie, după ce l-am asigurat încă o dată că putem redistribui toate proiectele de pe biroul meu care aveau termene presante – câteva măsurători cadastrale ale unor terenuri, reînnoirea unei hărți și normele dintr-un certificat privind siguranța la locul de muncă pe care

le-am discutat direct la telefon cu principalul antreprenor, un tip pe nume Hanley din North Mayo, din Pullathomas ca să fiu mai exact, un tip care avea conexiuni politice solide și era un bou necioplit care s-a zbârlit cuprins de frustrare când am vorbit cu el în dimineața aia, pufnind către mine ca o matahală prin linia telefonică, deloc încântat să afle că trebuie să aștepte cu proiectul câteva zile până îmi rezolv problemele de acasă și l-am ascultat câteva minute cum

s-a apucat să se vaite și să blesteme termenele de predare și bugetele și vânzătorii care stăteau înșirați la coadă lângă șantier așteptând faza următoare, s-a văicărit așa preț de zece minute înainte să i-o tai și să-i spun că acum tot proiectul trebuie revizuit din cauza unor norme de protecția muncii recent introduse în lege care se pare că se aplică retroactiv așa că toate contractele publice care așteptau să fie semnate în momentul de față trebuie să respecte aceste norme noi și pe moment totul e suspendat sau oricum toate contractele pentru lucrări publice și

asta l-a făcut pe bou să tacă

așa cum știam c-o să se întâmple fiindcă

nimic nu-i bagă morcovul mai tare unui constructor decât amenințarea cu noi reglementări legate de normele de sănătate și de siguranță la locul de muncă, cu alte hârtii și formulare de

completat, reguli de protecția muncii de discutat și clauze de asigurare de rezolvat și stând la

masa asta din bucătărie la nouă dimineața

stând acum aici

am auzit cu satisfacție cum pornirea aia agresivă îl părăsește, l-am simțit cum se prăbușește la celălalt capăt al firului când și-a tras o clipă răsuflarea și s-a întrebat dacă să se ia sau nu de piept cu un inginer de la comitat care, cel puțin pe moment, îl strângea de coaie, treabă pe care bineînțeles că a hotărât să n-o facă întrucât conversația telefonică s-a încheiat peste câteva clipe cu o tăcere morocănoasă din partea lui după ce eu am promis să rezolv cu proiectul cât de curând posibil, să îi acord întreaga mea atenție când mă întorc din concediul medical, asta-i tot ce pot face, dar când am lăsat telefonul din mână mi-am zis

nu faci altceva decât să te păcălești singur

fiindcă știam foarte bine că primul lucru pe care avea să-l facă Hanley acum era să-l sune pe unul dintre politicienii lui și să-l întrebe despre legislația asta de rahat cu protecția muncii care bloca un proiect public și punea în pericol munca a douăzeci de oameni cu familii, felul lui de a-l informa pe deputat că era

ofticat

exact cuvântul pe care avea să-l folosească

foarte tare și-al naibii de ofticat pentru că

dacă se mai fute mult treaba cu normele și condițiile el o să-și bage picioarele în întreg șantierul cu toți oamenii lui și cu tot cu utilaje o să pună lacătul pe poartă și-o să se judece-n pizda mă-sii cu toți la tribunal pentru încălcarea contractului în timp ce șantierul o să se umple de bălării și de papură de-o să trebuiască să fie curățat complet dacă va mai fi cumva redeschis și-n vremea asta costurile cu forța de muncă și cu materialele o să crească așa că estimarea inițială după care s-a stabilit prețul din contract o să se ducă dracului și toată afacerea o să depășească bugetul și-o să urmeze și alte întârzieri din cauză c-o să se caute surse de finanțare, se va încerca să se ia bani de la vreun alt proiect și-atunci o să-i călcăm pe alții pe bătături și

oare chiar voia să se întâmple așa ceva în ograda lui

asta avea să-l întrebe pe deputat

chiar voia

chiar voia să se întâmple așa ceva la șase kilometri distanță de biroul lui parlamentar din circumscripție, pe unde treceau oamenii cât era ziua de lungă, ca să vadă șantierul ăla oribil năpădit de bălării, să se uite la el oamenii care se duc la slujba de duminică dimineața – chiar voia el să se întâmple așa ceva în centrul circumscripției lui cu mai puțin de cincisprezece luni înainte ca oamenii să meargă să voteze la alegerile generale

chiar voia

exact cuvintele lui sau

ceva de genul ăsta fiindcă

furia posacă a lui Hanley plutea în tăcerea de după convorbirea telefonică și știam foarte bine că asta era una dintre acele confruntări pe care urma să le pierd, una dintre acele situații ce ilustrau limpede că lumea e construită de politicieni și nu de ingineri – lamentația inginerului – o descoperire care nu mă mai mira și nu-mi mai provoca insomnii, apuseseră de mult vremurile când, ca inginer, mă îngrijora perspectiva de-a fi presat dintr-o parte de politicieni și din alta de dezvoltatorii imobiliari, și unii și alții storcând până și cea mai mică urmă de argumente inginerești sau de mediu, ceea ce bănuiam că era foarte probabil să se întâmple până când aveam să mă întorc la lucru după ce Mairead își mai revenea, oricât va fi durat asta, dar în care

forța ei a tot scăzut retrăgându-se pe valuri pulsatile de fierbințeală și sudoare, cu ea palpitând în centrul propriului halo febril în timp ce eu îi aduceam apă și prosoape reci de parcă aș fi fost convocat de febra însăși cu singurul scop de a fi martorul ferocității sale calme și neîntrerupte timp în care începeam și să mă minunez că un lucru ce de-acum începea să apară în titlurile de pe prima pagină din ziar și în editoriale ca fiind o

știre

în felul în care înțelegeam eu un fenomen politic drept știre, se mutase sub acoperișul meu

în dormitorul îndepărtat din capătul holului, că ingineria și politica se intersectaseră în silueta firavă a soției mele care zăcea în pat, că trupul și sufletul ei îi ofereau acum un racord la arena politică într-un fel care, dacă ea ar fi fost conștientă de asta, ar fi speriat-o, căci Mairead era unul dintre acei oameni care considerau votul și alte asemenea sarcini ale unui cetățean responsabil o bătaie de cap necesară, ea intra în cabina de vot prea puțin sau deloc interesată de rezultat, o gașcă era la fel de rea ca și cealaltă, iar uneori mă întreba dinainte în mașină

cu cine să votez sau

oare chiar avem de ales

cu convingerea că toate alegerile, locale sau naționale, sunt de fapt niște reglări deosebit de banale ale unui sistem calcifiat, monolitic, deloc predispus la o reformă reală, un fel de proces mlăștinos și ireversibil în timp ce

în zilele următoare eu m-am ținut la curent cu povestea virusului fiindcă începuse să fie subiectul principal în toate organele de presă ale națiunii, ieșea la iveală treptat prin articolele publicate în ziare și emisiunile de la radio unde se vorbea cu precauție despre ea ca fiind o problemă de mediu și nu una de sănătate publică, își ocupa locul într-o lume alarmată de temele mai mari și mai importante care erau tratate detaliat în cele cinci sau șase buletine de știri pe care le priveam sau ascultam de-a lungul zilei, numai ochi și urechi în așteptarea celei mai mici noutăți legate de povestea asta, înțelegând deodată

că eu eram unul dintre acei oameni care își clădiseră mereu zilele în jurul buletinelor de știri de la radio încă din clipa când mă trezeam dimineața și stăteam cu cana de ceai în bucătărie ascultând prognoza meteo din zona maritimă cu litania cântată de nume de pe coastă

Belmullet, est, cinci noduri, senin, nouă mile, 1018 milibari, staționar

Roches Point Automatic, est-sud-est, unsprezece noduri, senin, zece mile, 1016 milibari, scade ușor

Valentia, est-sud-est, unsprezece noduri, înnorat, șapte mile, 1020 milibari, scade ușor

scade ușor

urmată de semnalul sonor al orei exacte după care se anunțau știrile, sunet ce mă asigura mereu că de-acum ziua începe cum se cuvine, lumea s-a trezit și s-a apucat de treabă cu toate poveștile sale despre conflicte și revolte de acasă și din străinătate intrând în viteză, cu relatările despre zbuciumul comercial și politic de peste hotare și fusuri orare cu valute și guverne ce urcă și se prăbușesc, întreaga comedie globală încheiată cu vremea care promitea invariabil ploaie sau o perioadă rece și atunci

îmi clăteam cana și o lăsam pe uscător, apoi plecam la muncă unde petreceam vreo două ore la birou până la unsprezece, moment în care băgam mâna în sertar și scoteam radioul cu tranzistori cu antena sa argintie – mi s-a părut mereu că acest mic receptor avea un aer plângăreț cum încerca el să prindă semnalul în inima acelui buncăr de beton – ca să ascult știrile zilei la o ceașcă de cafea și un sandvici după care mă întorceam la treabă doar ca să fiu din nou pe fază la buletinul de știri principal de la ora unu, reperul fix de la prânz, cu interviuri și analize ce mă purtau către buletinul de seară de la ora șase pe care-l urmăream la televizorul mic de aici din bucătărie moment în care majoritatea știrilor naționale ale zilei ajunseseră deja la apogeu și se bucurau de cele mai ample analize după care știrile de la ora nouă erau în general un rezumat al evenimentelor naționale de peste zi, de neratat pentru liniștea minții la sfârșitul zilei dar răsuflat în privința chestiunilor naționale recente care în general la ora asta intrau în adormire pe timpul nopții, așa că atenția mea se deschide acum spre acele drame globale ce se desfășoară în jurisdicțiile unde încă mai e zi până când, în sfârșit, după miezul nopții, în vreme ce Mairead dormea deja, îmi petreceam ultimele minute stând aici în bucătărie și uitându-mă cum Sky News rezumă cele mai importante știri ale zilei înainte să mă duc la culcare, una peste alta

din zori până-n noapte

șase sau șapte buletine de știri îmi solicitau atenția

amplasate la intervale regulate, cu ziua structurată ca după un regulament monastic al unui ordin veghetor sincronizat la ritmurile lumii și la toate tulburările sale în privința cărora,

asemenea amplei desfășurări a istoriei, ține de responsabilitatea mea de cetățean să fiu la curent, conectându-mă la zguduielile lor îndepărtate fiindcă, deși e puțin probabil ca aceste lucruri să mă atingă cu iminența violentă a bombelor sau a gloanțelor, cine poate garanta că nu-și vor pune degetele electrice pe mine într-un fel sau altul care mi-ar putea împinge viața în vreo nouă direcție sau pe vreo altă rută astfel că

în felul acesta buletinele de știri confereau un alt ritm zilei mele, un puls constant pe toată durata sa și abia când am privit astfel toată povestea am înțeles că era vorba de încă ceva

moștenit de la tata care era

și el un mare ascultător de știri și zilele lui erau plasate în aceeași cadență, se așeza la micul dejun și la cină exact când se auzea semnalul sonor al buletinelor de știri, scoțându-și șapca pentru a o atârna pe spătarul scaunului timp în care ciulea urechea la vechiul radio cu lămpi pus pe pervazul lat, și

până la acele zile de boală febrilă ale lui Mairead nu-mi considerasem propriul obicei de-a asculta știrile altceva decât asta – un obicei moștenit de la tata – dar acum, în condițiile bolii ei, totul venea la pachet cu un simț acut al implicării într-un proces mai amplu dincolo de persoana mea ceea ce la început m-a năucit fiindcă deși mă recunosc într-o oarecare și abstractă măsură drept cetățean – un membru al unei democrații cu toate actele în regulă și care a votat la toate alegerile din momentul când a împlinit vârsta necesară – n-am simțit niciodată că forțele imediate ale istoriei mi-ar afecta intim viața de zi cu zi, nici măcar, trebuie s-o recunosc, în timpul acelor întâlniri de lucru când se luau decizii legate de obiective importante cu destinație publică și de bugete, întâlniri la care stăteam împreună cu politicienii și dezvoltatorii imobiliari și polemizam în privința vreunui punct sau amendament sau a vreunei investiții știind tot timpul că, fiind inginer, sorții erau împotriva mea și că foarte probabil propunerea inginerească avea să piardă în fața vreunui argument politic, verdict care avea să deplaseze un obiectiv de interes public din locul său optim de amplasare către vreo altă parte a comitatului unde urma să-i aducă beneficii maxime politicianului care stătea la masă dinaintea mea și care avea să

se fălească la fața locului într-o ceremonie de tăiere a panglicii și cu o slugă făcând poze, nici măcar atunci nu mă simțeam cu adevărat un cetățean implicat într-un orizont politic, eram atât de nepăsător încât, dacă mi s-a fi subliniat asta, aș fi fost speriat sau măcar rușinat de ideea care

a început să mă apese în timpul acelor zile când soția mea zăcea și umplea de transpirație două schimburi de așternuturi și pijamale pe zi, calvarul ei arătându-mi că istoria și politica erau de-acum ceva personal, nu doar niște abstracțiuni voioase sau niște concepte palide, fiind prezente fizic în trupul de carne și oase al lui Mairead, al cărei chin mi-a inspirat transpunerea întregii împrejurări într-o formulă accesibilă –

istoria era personală și politica era personală sau

altfel spus

istoria și politica deveniseră acum o tulburare intestinală gravă, strâns îmbinate în trupul soției mele care transpira pe toată lungimea corpului ei palid cu strălucirea stilizată și beatifică a unei figuri alegorice dintr-un iconostas în timp ce

zi după zi, ascultând buletinele de știri, m-am văzut cuprins de o agitație tot mai mare în privința celorlalte probleme mondiale care acaparau principalele titluri ale zilei căci devenea evident că doar după ce tratau și analizau acele teme importante buletinele de știri își îndreptau atenția și spre problema de mediu și de sănătate din vest, o notiță prăpădită agățată în partea de jos a acelor povești mai importante unde urma să aibă parte de-o trecere în revistă superficială sau de-o actualizare grăbită, iar această așteptare îmi zgândărea răbdarea fiindcă interpretam totul ca pe-un semn sigur că povestea n-avea să pătrundă cu adevărat în conștiința națiunii deși criza se înrăutățea și paturile spitalului din oraș continuau să se umple, numărul cazurilor înregistrate ajungând la mijlocul săptămânii la trei sute astfel că

am început să resimt acut această insultă, furia clocotea în mine când mă ridicam în scaun ca să-l ascult atent pe corespondentul din vest – un bătrân cu barbișon care arăta mai degrabă a profesor de studii clasice decât a om care transmite o știre despre o problemă de mediu și de sănătate publică – cum oferă ultimele informații despre creșterea treptată și cifrele tot

mai mari, relatarea lui deplasându-se dinspre aceste informații generale înspre posibilitățile logistice și tehnice care erau luate în calcul de autoritățile municipale și

printre toate aceste relatări și comentariile însoțitoare mă pomeneam încercând să aud ceva care să reflecte cu adevărat realitatea a ceea ce însemna de fapt să fii în situația lui Mairead care avea cel mai mult de suferit în toată povestea, toată starea aia de rău și epuizarea, dar vocile zumzăitoare nu admiteau nicidecum că ar exista așa ceva pe măsură ce consilieri și ingineri se perindau unul după altul în fața microfonului și a camerei de filmat pentru a se apăra și a da asigurări ce se bazau în cea mai mare măsură pe repetarea unor mantre preprogramate și atent calibrate astfel încât să nu conțină nimic pentru care vorbitorul ar putea fi făcut răspunzător, purtători de cuvânt bârâiau la nesfârșit pe măsură ce zilele treceau, ducând povestea într-o zonă anemică unde nu se menționa nimic despre semnificația la scară umană, personală, anvergura individuală a situației rămânea nerostită așa că furia mea sporea cu fiecare interviu, un soi de neîncredere se umfla în mine și fermenta deja zdravăn în momentul când

oamenii din oraș au organizat primul protest public consistent care s-a desfășurat în fața birourilor primăriei, circa două sute de oameni adunați în grădină și-n parcare, unii dintre ei s-au cocoțat pe zidul de piatră pentru a-i vorbi mulțimii de oameni strânse acolo cu haine și șepci și umbrele, stând în ploaia care cădea întruna încă de la orele dimineții, pentru a da glas mai întâi uluirii că o asemenea criză a apei se putea produce într-un oraș de coastă unde cantitatea de apă de ploaie anuală era printre cele mai mari de pe tot continentul, un dezastru civil care îi redusese pe locuitori la condiția unor milogi din lumea a treia nevoiți acum să stea la coadă la apă în punctele de asistenţă de la periferii, o stare de lucruri rușinoasă de care câțiva vorbitori au recunoscut sincer că se simt jenați și

cât avea să mai dureze treaba asta

voiau ei să știe, când o să fie descoperită sursa contaminării pentru ca orașul să revină la mersul firesc al lucrurilor

cât mai dura

întrebarea fiind adresată unui purtător de cuvânt al primăriei care a ieșit să se adreseze mulțimii și a dat asigurări că investigația asupra alimentării cu apă a orașului era în desfășurare și se luaseră probe din diferite locuri care arătau că această contaminare era una generalizată în întreg lacul de alimentare așa că nu părea să fie vorba despre o singură sursă dintr-un anumit loc și că în următoarele câteva zile aviația o să înceapă să facă niște survoluri peste întreg lacul și râurile ce se varsă în el cu speranța că o monitorizare aeriană atentă va dezvălui zonele unde se aruncă gunoaie sau locurile unde conductele de canalizare se varsă în lacul propriu-zis ori într-o zonă mai largă din jur, toate astea urmând să fie făcute înainte să se monteze noul sistem de filtrare, noul sistem care chiar în clipa aceea era pe cale de-a fi expediat din Canada și avea să fie inclus în stația de epurare a orașului de îndată ce sosea, în luna următoare sau cam așa ceva, în cel mult șase săptămâni, un sistem de filtrare triplu – mecanic, chimic și cu raze ultraviolete – care o să întreacă lejer toate standardele de siguranță și sănătate publică ale UE astfel că populația putea fi sigură că odată ce se va rezolva această criză – ceea ce cu siguranță avea să se întâmple – rezerva de apă a orașului va depăși cele mai înalte standarde de puritate însă până atunci investigația era în derulare și asta era tot ce ne putea spune el în acel moment așa că nu, nu putea anunța cât se va mai prelungi perioada în care cei din oraș o să trebuiască să fiarbă apa, ar fi un gest iresponsabil să spună dacă o să dureze zile sau săptămâni sau luni, nu are de unde să știe, dacă ar menționa un termen ar face-o la nimereală, zile sau săptămâni sau cât o fi, dar multe depind de monitorizarea aeriană de săptămâna viitoare, asta putea spune și mai putea doar să adauge că le mulțumește cetățenilor pentru răbdarea și îngăduința lor și pentru că au dat dovadă de atâta spirit comunitar în clipe de restriște, un compliment care a stârnit un murmur ursuz dinspre mulțimea răspândită de-acum în parcare și în grădinile municipale și în spațiul verde de dincolo de ele, cu unii dintre oameni deja cocoțați pe zidurile împrejmuitoare cu pancarte și bannere înălțate în acea zi umedă de primăvară cu lumina ei cernută care se potrivea perfect cu dispoziția frustrată a adunării doar

că purtătorul de cuvânt a părut să interpreteze lucrurile altfel căci, aparent încurajat de răsunetul propriului glas într-un spațiu public atât de larg, a continuat asigurându-i încă o dată pe oameni că se făcea tot posibilul – inginerii orașului munceau neîncetat pentru a rezolva problema și în plus – aici a dorit să adauge ceva într-o notă personală – ca fiu al acestui oraș

născut și crescut aici

din tată în fiu, generații de-a rândul, el

înțelegea și resimțea acut necazul pe care această problemă de sănătate îl provoca cetățenilor, mai ales familiilor cu copii mici sau cu rude bătrâne în îngrijire, era foarte conștient de calvarul prin care treceau acești oameni și îi asigura că nimeni nu-și dorea mai mult decât el o rezolvare cât mai rapidă a crizei și că autoritățile se gândesc necontenit la toate lucrurile astea, ceea ce a fost o lovitură de maestru, modul calm în care respectivul purtător de cuvânt a jucat pe cartea tristă a unei istorii și moșteniri comune, asigurându-i pe oameni că le știe durerea și le împărtășește neliniștea și suferința, cuvintele lui ca un balsam i-au fermecat așa de lin și de eficient încât pentru o clipă întreaga mulțime a rămas dezarmată și mută, aproape rușinată de protest și neștiind ce-ar putea face mai departe, poate și îngrozită de faptul că era dispusă să i se închidă gura așa de ușor însă incapabilă de vreun gest până când, exact în clipa în care furia îndreptățită a mulțimii era pe cale să se risipească în gol

o femeie micuță a ridicat glasul și a atras atenția cu observația ei că în realitate ceea ce înfuriase populația nu era faptul că respectiva criză reprezenta un accident tehnologic sau de mediu sau că era încă o mostră de incompetență sau de nepăsare voită a autorităților – nu, pe ea nu asta o înfuriase și nu era nici o noutate pentru nimeni din cei adunați aici – ceea ce o înfuria era faptul că acordul de responsabilitate încheiat între oameni și autoritățile locale era de-acum încălcat și că un rezervor de încredere publică și bunăvoință fusese până la urmă irosit, lăsând electoratul și plătitorii de taxe să se simtă niște proști și niște complici, de vreme ce ei înșiși îi aduseseră la putere pe oamenii aceștia și prin urmare erau și ei întru câtva responsabili de dezastru și atunci acea femeie – o doamnă între

două vârste, bine îmbrăcată, care, dată fiind vremea blândă, ar fi trebuit mai degrabă să planteze flori de vară în grădina ei de la periferie – a povestit cum fiul ei de șaptesprezece ani lipsise atât de mult de la școală în ultimele zece zile din cauza acceselor permanente de vomă și diaree încât dacă o mai ținea mult așa probabil va rămâne atât de tare în urmă încât nici n-avea rost să mai dea bacul[27] și prin urmare era foarte probabil să fie nevoit să repete întreg anul școlar așa că, într-o pornire curajoasă, doamna a întrebat retoric dacă oare consiliul local îl va despăgubi în vreun fel pentru acest an irosit care o să-l tragă înapoi în timp ce toți prietenii lui o să-și vadă mai departe de viață, o poveste impresionantă, exagerată, dar care a reușit cu dibăcie să facă mulțimea să-și concentreze energiile acuzatoare în jurul imaginii acestui băiat de șaptesprezece ani care fără îndoială era acasă chiar în clipa aceea, încă în pat în mijlocul după-amiezii, simțindu-se rău sau altfel, și care probabil c-ar fi fost stânjenit să afle ce repede devenise martiriul lui punctul care îi unea pe oamenii adunați la acel protest public fiindcă, indiferent cât de anonim ar fi fost el în clipa respectivă, asta nu împiedica deloc calvarul lui să devină exemplul viu al felului cum o asemenea problemă cetățenească întrerupea cursul vieții unui om și indiferent dacă această criză avea drept sursă incompetență sau, așa cum bănuiau unii, o cultură a împăciuirii promovată de primăria care, de-o grămadă de timp, nu mai era în stare să țină sub control comportamentul părților adverse – în esență, fermierii și dezvoltatorii imobiliari – ce puteau fi direct răspunzătoare și a căror influență electorală era una masivă, indiferent care ar fi fost cauza acestei defecțiuni se ajungea la același lucru – o clauză importantă din contractul dintre cetățean și autoritatea locală fusese încălcată și fiecare om prezent în parcare simțea asta, în felul său de-a se simți trădat, ca să nu mai vorbim de acea senzație de ridicol ce părea să exploateze o anumită naivitate a încrederii lor politice, care le dădea de înțeles că aceasta era deplasată, că era prost folosită sau că-i era scris să culmineze într-un astfel de fiasco, de parcă ar fi zis

la ce te așteptai

când ai ales asemenea clovni în funcții publice

așa că acum printre toți cei care stăteau în parcare bântuia senzația că ei, ca electorat, erau cumva complici la acest dezastru prin care apa, însăși esența vieții, era de-acum contaminată din cauza unei nerozii electorale la care luaseră parte cu bună știință sau în vreun alt fel, idee ce a avut drept efect amorțirea mulțimii care stătea năucită de propriile sentimente și responsabilități, secată de toată energia și vehemența, doar stătea acolo în parcarea plouată așa că după câteva clipe, când a devenit evident că nimeni nu mai are nimic de adăugat, mulțimea a început să se destrame și să se împrăştie, dar nu înainte de a se face niște fotografii folosite a doua zi pentru a ilustra acele articole de pe prima pagină care tratau evenimentul în toate ziarele din oraș, articole însoţite de poze înfățișându-i pe

oamenii ăia înfofoliți cu șepci și haine sub pancarte ținute în mâini înmănușate, o dramă civică în miezul căreia se afla un conglomerat insipid de oameni obișnuiți ce se simțeau îngrijorați și jenați de situația în care se aflau și de alegerile politice făcute și

era greu, privind toate astea la televizor să te simți cu adevărat implicat în drama asta, cu vocile zumzăind întruna în timp ce boala lui Mairead impregna casa ca o ceață malignă, o pâclă psihică ce supura și în ființa mea și-mi încețoșa marginile corpului așa încât în seara aia m-am bucurat să aud vocea lui Darragh, când m-a sunat pe Skype ca să mă întrebe

care-i treaba cu contaminarea apei, lucrurile par să se fi ambalat un pic în ultimele câteva zile

e drept că nu s-au îmbunătățit și

apa transportată în suburbii cu vrachierele, oamenii care stau la coadă cu bidoanele ca într-o țară din lumea a treia

nu pare în regulă așa că

i-am povestit pe scurt ce știam, despre investigația în desfășurare și politicile primăriei și despre survolurile militare care până acum nu reușiseră să identifice sursa exactă a contaminării și despre noul sistem de filtrare ce deocamdată

exista doar pe o planșetă a nu știu cărui institut de proiectare din Ottawa și despre proteste așa că

un oraș aflat în pragul unei revolte civile, asta vrei să spui – oameni mărșăluind pe străzi și cerând schimbarea regimului, steaguri de carantină fluturând pe primărie, survoluri militare și

nu-ncepe și tu cu rahaturile astea Darragh, am zis pe un ton iritat, am auzit-o deja pe Agnes turuind genul ăsta de aiureli și

Darragh a ridicat mâna

ho, că sunt de acord cu tine, nimic mai plictisitor ca apocalipsa dar ascultă la mine, acolo se petrece ceva foarte îngrijorător

se petrece

da

și ce anume

e vorba de primărie și de felul greșit în care judecă cei de-acolo teama oamenilor – ascultă ce-ți spun, câtă vreme primăria continuă să o interpreteze ca pe o simplă problemă de întrerupere a sistemului de servicii publice n-o să înțeleagă niciodată de ce populația a reacționat așa de vehement căci

nu-i vreun mare secret, Darragh, oamenii s-au săturat, ăsta-i încă un exemplu de incompetență a municipalității și

e mai mult de-atât

oare

da, în orașul ăsta n-o să fie niciodată penurie de incompetență administrativă și de-a lungul anilor oamenii de-aici s-au dovedit mai răbdători decât majoritatea, dar acum e altceva, asta-i o tulburare de o cu totul altă anvergură și

acum Darragh stătea aplecat înainte, un prim-plan cu fața lui umplea ecranul și îi puteam simți energia electrică a gândirii chiar și de pe cealaltă parte a lumii, o vedeam pâlpâindu-i în ochi când a zis

oamenii ăștia care mărșăluiesc pe străzi protestează împotriva a ceea ce ei consideră a fi o contaminare a esenței vieții – ceea ce-i înfurie e faptul că viața însăși a fost poluată la sursă de un virus ontopolitic găzduit de apă în așa fel încât

ho, stai așa – trebuie să te opresc, apă curată la robinet pentru ceai și cafea și zeci de galoane de apă din asta care să se

scurgă pe țeavă când te speli pe dinți – asta înțeleg oamenii și asta înțeleg și autoritățile locale

știu

așa c-ar trebui să te ferești să folosești un cuvânt ca ontopolitic cu un inginer – și cu-atât mai mult cu un politician, nu te prea poți aștepta să faci mari progrese cu el în vreo discuție care să decidă cum se va rezolva totul pentru că un lucru e clar

chipul lui Darragh s-a destins într-un zâmbet larg în timp ce el s-a lăsat iarăși pe spate îndepărtându-se de ecran și încuviințând

da, m-a cam luat valul o clipă – teza asta va trebui revizuită ca să aibă vreo trecere la primărie

da, așa te-aș sfătui

și totuși e interesant să vezi oamenii ieșiți la protest, un oraș plin de studenți și artiști, ăștia nu-s stârniți prea des să protesteze așa, o să fie interesat de văzut unde duce

o să fie

cât timp nu se dovedește o repetare a poveștii cu interzicerea fumatului

ce vrei să spui

îmi amintesc când s-a interzis fumatul și cât au chirăit și s-au văicărit oamenii din pricina asta – iar tu erai cu gura mai mare ca majoritatea – nimeni să nu-ți spună ție unde să fumezi fiindcă te tragi dintr-un lung șir de oameni care au fumat în felul străvechi, în felul eroic – stând la bar cu o bere într-o mână și-o țigară în cealaltă – cum au făcut și strămoșii tăi, dar din seara în care s-a impus interdicția tu și toți ceilalți ați dat înapoi ca niște pisicuțe și-ați ieșit în stradă să vă fumați țigările în ploaie așa că

deci tu zici că toate astea ar putea fi doar vorbe goale

nu știu, ar fi minunat să cred că-i pe bune dar trebuie să mai vedem, ce face mama

mama-i bine, acum s-a întins

n-are nimic

nu, sigur că nu

am mințit fără să clipesc, luând pare-se hotărârea să nu-i spun nimic fără să mă gândesc neapărat la asta fiindcă

doar că n-am mai vorbit cu ea de ceva vreme, nu-i stilul ei

e foarte ocupată acum, simulările de examene și toate alea

zi-i c-o îmbrățișez, o s-o caut pe Skype săptămâna asta un pic mai încolo

bine, ai grijă de tine – și te rog ceva

da

să nu apari așa când vorbești cu ea, bărbierește-te și aranjează-te altfel o să aibă un atac de panică

e treabă grea, tată, cu Waltzing Matilda

așa se pare, ai grijă de tine

o să am – a, încă ceva

ce

un banc

un banc

da, un banc bun, o să-ți placă

e două noaptea Darragh

nu durează nici un minut – patru tipi, un avocat, un doctor, un inginer și-un politician discută despre care dintre meseriile lor e cea mai veche din lume și începe avocatul, zice că sigur e a lui căci chiar la începuturile omenirii Cain l-a omorât pe Abel – cea dintâi crimă – și că inevitabil a urmat un soi de procedură judiciară care a avut evident nevoie de un avocat și prin urmare avocatura trebuie să fie cea mai veche profesie dar doctorul scutură din cap și zice că înainte de Cain și Abel Dumnezeu a creat-o pe Eva din coasta lui Adam și asta cu siguranță a implicat un soi de chirurgie și îngrijire postoperatorie, ceea ce dovedește că medicina e cea mai veche meserie dar atunci intervine și inginerul și zice greșiți amândoi fiindcă înainte de zorii creației n-a fost nimic în afară de haos până când Dumnezeu a făcut cerul și pământul din haos iar acest act monumental de creație a fost prima lucrare de inginerie și de ce dovadă mai au ei nevoie ca să priceapă că ingineria e cea mai veche profesie din lume la care politicianul, care în tot timpul ăsta ascultase atent, se întoarce spre inginer și întreabă dacă a înțeles bine – cerul și pământul făcute din haos – la care inginerul zice că da și atunci politicianul răspunde zicând

păi și haosul cine crezi că l-a făcut

și Darragh a zâmbit larg
mi s-a părut bun, m-am gândit c-o să-ți placă
e bun, o să-l zic și eu mâine la serviciu, acum trebuie să-ți spun noapte bună, ai grijă de tine
pa
pa
și ecranul s-a tulburat acoperit de un bruiaj efervescent înainte să fie cuprins de întuneric, laptopul închis pe birou în camera tăcută și acea senzație de arsură în ochi care n-avea să fie domolită de nimic în afară de câteva ore de somn așa că am mai verificat o ultimă dată ce face Mairead înainte să mă duc în dormitorul nostru și să stau întins sub cuverturi cu ochii închiși multă vreme, plutind în derivă pe acea mare neagră din spatele ochilor mei ce se întindea în bezna din jur, delimitată de pereți și tavane, de casa în sine, despre care
ca un copil
am crezut mereu că se ține de nebunii în timpul nopții, ori de câte ori adorm sau mă întorc cu spatele la ea, atunci se manifestă casa fantomă de sub zugrăveală și instalații, licărește ca o rază X cu acea zvâcnire neurologică și-acel spasm incrustate în beton, în curgerea verticală și orizontală a tuturor țevilor și cablurilor sale, a sistemelor care fac din casă un lucru viu cu toți pereții și podelele sale pulsând de petrol, apă și electricitate, cu toată presiunea și dezechilibrele din aceste sisteme împingându-și și trăgându-și încărcătura pentru a crea acel echilibru ce stabilizează structura într-un balans cald, o rețea de utilități reprezentând o parte infimă din acea rețea de servicii mult mai mare, circumterestră, care face lumea să fie o comunitate, mărunțind-o în sate, orășele și orașe astfel că
ori de câte ori închid ochii sau îmi las atenția să rătăcească sunt convins că întreaga casă revine la acest fel de substructură pe care se sprijină întreaga clădire, cu acoperișul deasupra zidurilor exterioare și a pereților de rezistență, cu greutatea distribuită către fundație, neurologia fantomă care o susține și-o bântuie, licărind doar la o sclipire distanță de pura abstracție sau de liniile originare de pe desenele unui arhitect, din foile palide de hârtie milimetrică pe care a fost concepută așa că atunci când

plutesc în acea stare dintre somn și trezie îmi vine ușor să cred că locuiesc într-o lume monocromă de raze X din care eu s-ar putea să mă fi evaporat, cu carnea și oasele dispărute, ros nu de vreun declin sau boală fizică ci de nu știu ce virus metafizic care mă devorează și nu mai lasă din mine decât bătaia inimii mele suspendate în aer, doar o masivă contracție sistolică a luminii așteptând ca zorii și soarele să strălucească asupră-i ca să mă remodeleze din nou în jurul ei, carne și oase și

iarăși și iarăși

lumea mea să revină la viață încă o dată așa încât

după ce Agnes și Darragh au plecat la facultate lui Mairead și mie ne-a luat o vreme până când am început să vedem în casa rămasă goală ceva pozitiv, altceva decât spațiul pustiu din jurul nostru care ne întrista așa de tare imediat după plecarea lor, cu acele zile când casa huruia de-atâta gol răsunând cu ecou încât ne temeam că n-o să scăpăm niciodată de senzația de pierdere aferentă, o absență pe care la început

Mairead a simțit-o mult mai acut decât mine, singurătatea dormitoarelor goale și încă înțesate cu toate obiectele adolescenței lor – haine, cărți, afișe și CD-uri – lucruri de care nu mai era nevoie în viețile lor noi spre care plecaseră, toate nimicurile lor, unele rămase încă din copilărie, aranjate și stivuite frumos, mai ordonate ca oricând însă acum încremenite și de multe ori în acei ani de după plecarea lor am fi primit cu dragă inimă înapoi în jurul nostru haosul adus de copii într-o casă, tărăboiul vesel al unei familii cu copii de crescut, pentru că

eu știu că Mairead ar fi fost bucuroasă de revenirea unui asemenea haos – gălăgia, tot acel du-te-vino al lor, muzica urlând în spatele ușilor de la dormitoare, Darragh cutreierând casa cu boluri de cereale la orice oră din noapte – mai ales la început când casa răsuna de absență, nici un casetofon care să urle, cărțile și hainele puse frumos la locul lor, o lungă și necesară perioadă de adaptare înainte ca ea să se pomenească în sfârșit fericită în spațiul ordonat al casei, în acest pod-mansardă cu patru dormitoare dintre care pe cel mai mic îl foloseam ca birou comun, acolo mai făceam și eu câte ceva în unele seri, când îmi aduceam de lucru acasă și acolo

Mairead își pregătea orele și corecta ce trebuia ea să corecteze, stând cu picioarele pe birou și lăsând să cadă pe jos în jurul ei foaie după foaie, niciodată ordonat, ceea ce mă enerva fiindcă să intri într-o cameră unde lucra ea însemna să intri într-un fel de vijelie care acoperea birourile și podeaua cu o grămadă de hârtii, cești și tot felul de pixuri, podeaua devenea periculoasă, cu foi de hârtie răzlețe și acele învelitori de plastic care se pierd pe podeaua lăcuită și sunt greu de văzut dar care nu o dată mi-au alunecat de sub tălpi și aproape că m-au prăvălit pe spate, toată brambureala aia care mă călca atât de tare pe nervi încât trebuia să-mi țin furia în frâu apoi să-i adun eu toate lucrurile și să i le las pe-un fotoliu ca să și le pună în ordine, să-mi eliberez și eu un pic de spațiu înainte să mă pot apuca de lucru și într-o astfel de zi, când am ridicat privirea

am văzut cum Mairead urmărea pas cu pas parcursul fiului ei prin colonia penitenciară cu ajutorul unei hărți prinse pe peretele din spatele ușii, o hartă politică cu toate orășelele și orașele de pe coasta estică de la Sydney până la Brisbane, cu o serie de ace cu gămălii colorate – roșii, albastre și galbene – care marcau parcursul în linie dreaptă al lui Darragh până în Brisbane unde a cotit abrupt la stânga în interiorul statului Queensland, cu localități cu nume precum Dalby și Toowoomba – locuri care, din câte știam eu, puteau fi doar niște stâne în mijlocul deșertului – ce conta, astea erau locurile de unde Mairead primise vreun semn de la fiul ei așa că era un motiv suficient de bun pentru ca ea să înjunghie harta în inimă cu unul dintre acele ei cu gămălii colorate, o idee pe care în mod cert o împrumutase dintr-unul din serialele acelea cu polițiști pe care-i plăcea să le urmărească seara târziu și în care niște detectivi obosiți de viață, cu căsnicii distruse și probleme cu alcoolul, însemnau pe o hartă parcursul criminalilor în serie cu aceleași ace cu gămălii colorate ce marcau cadavrele proaspăt descoperite, reperând un șablon comportamental ascuns în acea distribuție aparent aleatorie dacă polițistul se holba suficient, o idee bizară refolosită cu meticulozitate pentru hoinărelile fiului ei prin brusa australiană, de la un hostel la un foc de tabără, unde dormea sub crucea sudului, perioada lui de

sălbăticie, cum zicea Darragh, vremea lui de visare, cum o numea Agnes, și acolo

pe peretele de lângă ușă, una dintre lucrările lui Agnes, pictura micuță pe care mi-a dat-o cu vreo doi ani în urmă, douăzeci pe cincisprezece centimetri, ulei pe lemn, un băiețel în pantaloni scurți și pulover stând în picioare lângă un butoi cu smoală și o găleată de tablă galvanizată pusă pe jos alături de el, imagine ce-și avea sursa într-una dintre vechile poze făcute cu Polaroidul de sora mea Eithne, care ținea peste tot cutii cu sute de poze din astea încă de când era copil, întreaga comoară fiindu-i dăruită lui Agnes la scurt timp după ce a mers la facultatea de arte, poza respectivă data cam din aceeași perioadă cu tractorul dezmembrat din șură, eu priveam drept în obiectiv cu o curiozitate de pici, iar imaginea era extrasă din adâncurile pânzei printr-o rafală de tușe în nuanțe de albastru și gri care se concentrau nu pe privirea copilului ci pe claia de păr negru ca un coif de deasupra unui chip aproape inexpresiv, cu atât de mult spațiu gol în fundal și în jurul butoiului cu smoală încât efectul de ansamblu este cel al unei plachete de lumină extrase direct din aer, cu marginile pătrate dar nu înrămate, al naibii de apropiată de amintirea asociată ei, căci nu o pot privi niciodată fără să simt greutatea găleții de tablă galvanizată în mână sau fără să aud sunetul pe care-l scoteau gălețile alea când le lăsai jos, scrâșnetul fundului lovind betonul, mânerul așezându-se pe marginea metalică cu acel zăngănit în

acest dormitor de rezervă unde lucra unul dintre noi timp în care

celălalt ocupa masa din bucătărie astfel încât atunci casa se extindea încăpere cu încăpere în jurul nostru iar în această pustietate nou apărută am învățat treptat în perioada următoare să ne extindem și s-o umplem încă o dată, revenind la noile noastre dimensiuni după anii în care ne-am crescut copiii, totodată fiecare căpătând o imagine mai clară a celuilalt și fiind încântați să constatăm că acum casa, cu toate spațiile, rafturile și dulapurile sale dezgolite, era un loc prietenos, unde trebuiau spuse mult mai puține acum, când viețile copiilor noștri nu mai trebuiau luate în calcul sau organizate și astfel

am ajuns treptat să ne apropiem încă o dată unul de altul, am recuperat ceva din tandrețea relaxată a primilor ani petrecuți împreună, care ne-a bucurat sufletele și

care s-a revărsat în bucătărie de câteva ori – destule ca să fiu mândru – amândoi fiind copleșiți de-o pasiune ce ne făcea să ne aruncăm grămadă unul asupra celuilalt cu răsuflarea tăiată, după care ne priveam roșind stânjeniți, bucuroși însă neștiind sigur ce făcuserăm, gâfâiam deasupra hainelor împrăștiate acum pe podeaua bucătăriei, mie îmi tremurau picioarele de la efortul brusc cu care nu eram obișnuit în timp ce Mairead râdea descoperindu-și modelul feței de masă imprimat pe burtă, ceva din noi reînvia sub lumina becului din bucătărie dar amândoi eram suficient de înțelepți ca să pricepem clișeul momentului și să râdem de el, un moment de comedie erotică ce a marcat ceea ce noi consideram retrospectiv începutul celei de-a două părți a căsniciei cu reînnoirea tăcută a dragostei noastre unul pentru celălalt, o înseninare a noii vieți împreună care a fost

retezată de un geamăt prelung din capătul holului, un semnal pentru mine ca să

fug și să ajung lângă ea exact la timp pentru a-i susține umerii peste marginea patului când a vărsat un jet de fiere în lighean, cu trupul curbându-i-se din șolduri de efort în vreme ce eu îi spuneam niște cuvinte neputincioase de alinare

e ok, e ok, dă tot afară

în timp ce ea se golea, pe jumătate căzută din pat cu capul aplecat peste lighean până a terminat și a scuipat iar apoi manevra delicată prin care am întins-o iar sub pilotă unde avea să zacă moale și palidă, golită de tot, plutind într-un tărâm febril de dincolo de cuvinte, aproape dusă de pe lumea aceasta când, fără să se întoarcă, își punea mâna peste a mea ca să mă asigure astfel că știa că sunt acolo și-mi recunoștea eforturile și în felul acesta, prin asemenea gesturi mărunte ne-am construit repede un limbaj de semne și reacții cu care am reușit să comunicăm, iar eu m-am pomenit mai iscusit la ele decât aș fi crezut, la acest nou limbaj sau nouă coregrafie pe care acum o elaboram din mers dar

care deja guverna întreaga atmosferă a casei, unindu-ne într-o intimitate a fierbințelii și a febrei, una atât de pătrunzătoare încât încărca aerul cu un miros ințepător de amoniac ce stătea suspendat pe hol și prin camere ca o ceață, întreaga casă era acum năpădită de mirosul bolii, o acreală ce mi se agăța de pori și mă făcea să mă târăsc prin casă de câteva ori pe zi legănând un spray roz cu aerosoli ca pe o cădelniță și lansând câteva jeturi florale în mijlocul fiecărei camere, un fel de ritual purificator care scălda casa pentru scurt timp în miasma grețoasă de trandafiri sau de lăcrămioare înainte ca ea să fie arsă de mirosul de boală emanat de această femeie firavă și de-acum așa de uluită de propria stare încât glasul îi era doar o șoaptă furioasă ori de câte ori își aduna puterile ca să protesteze

niciodată nu m-am mai simțit așa, niciodată

furioasă că la vârsta asta trupul o putea trăda în asemenea hal, întorcându-se împotriva ei cu atâta venin după așa de mulți ani în care o slujise ireproșabil – asta o rănea cel mai tare și conferea suferinței ei acea latură sâcâitoare a neîncrederii – când ajunsese în sfârșit într-un moment al vieții ce îi aparținea exclusiv și nu mai exista grija pentru copii care să-l compromită – să i-l strice așa – și asta, mai mult decât boala în sine, o înfuria cel mai tare și o umplea cumva de o ranchiună ce venea la pachet cu avertismentul că n-ar trebui să mă amestec în frustrarea ei și nici să încerc să o împac în vreun fel cu ea mai ales că

nu știam sigur cum să mă simt, o parte din mine era convinsă că boala ei ne apropia și mai mult într-un fel decisiv, de parcă această nouă viață cu tot îngrijitul și curățatul, cu dusul și adusul, ar fi fost un nou soi de dans nupțial pe care-l executam unul pentru celălalt, un dans prin mizerie și febră care mă luase prin surprindere dat fiind faptul că eu crezusem că viața noastră comună de până atunci ne adusese cât de aproape era cu putință și că o asemenea intimitate proaspătă era, sincer vorbind, improbabilă la vârsta noastră – prea înțepenită în rutinele noastre, prea înaintată – o asemenea apropiere care încălca atâtea legi delicate ale intimității

personale, un lucru la care nici unul dintre noi n-ar fi putut anticipa sau prezice cum vom reacționa în timp ce

eram purtați unul spre celălalt pe ritmul de flux și reflux al febrei care creștea și scădea pe acele valuri specifice bolii înseși, cu fiecare clipă împingându-ne căsnicia dincolo de intimitățile sale obișnuite, firești, într-o zonă nouă a cunoașterii celuilalt ce trecea dincolo de jenă iar asta era ceva ce nici un articol de ziar și nici o analiză nu puteau spera să surprindă, această intimitate a cărnii și a mizeriei era exact lucrul care scăpa în relatarea istoriei transmise prin intermediul buletinelor de știri și al titlurilor principale pentru a se revărsa în

casă

tot în această casă

în care am trăit cea mai mare parte din ultimele trei decenii și mi-am format toate obiceiurile și ritualurile ce mi-au alcătuit căsnicia și viața de familie și unde acum, dintr-un anumit motiv, ziua de azi mi-a oferit răgazul de-a zăbovi asupra acestor lucruri

stând aici la masa din bucătărie cu sandviciul și ziarul unde

amintirile cu Mairead cuprinsă de boala ei cu transpiraţie și febră îmi revin ca niște ecouri inversate ale

perioadei din prima ei sarcină când era gravidă cu Agnes și am văzut-o dobândind acea plinătate pe măsură ce burta îi creștea iar pielea și părul îi căpătau acea aură de prosperitate radioasă care mi se părea irezistibilă și de care eram atât de atras, acele prime luni scurse într-o răbufnire lichidă a dorinței ce mă făcea să mă arunc năvalnic în noua luxurianță a trupului ei, o intimitate care se prea poate să fi avut ceva ușor pervers de parcă faptul că eram priviți de copilul ce creștea în ea ar fi adăugat o nuanță ilicită faptelor noastre din acea perioadă când greutatea și luxurianța sarcinii ei erau așa de tentante ca și cum noua ființă dinăuntrul ei i-ar fi conferit un luciu ce trecea dincolo de suprafața pielii și-a părului ei și era pur și simplu bunătatea și puritatea ce scânteiau de-acolo, ceva cu adevărat radios care pentru o vreme ne-a luminat viața amoroasă aducând o notă de încântare și entuziasm, electrizându-ne maniera de a face dragoste cu o sensibilitate plină de

îndrăzneală în felul cum ne atingeam, senzație pe care am început s-o interpretez ca pe-o rugăminte că

ar trebui s-o întâmpin cu o versiune mai bună a propriei persoane sau măcar să mă străduiesc să devin demn de versiunea nouă și pură a tinerei mele soții, cerință pe care am luat-o atât de tare în serios încât am stat și-am cugetat la ea cu o concentrare cumpătată, cercetându-mi sufletul în lumina sarcinii lui Mairead care o făcea să pară luminată din interior și pe care acum o interpretez ca fiind de-a dreptul o poruncă sfântă ce-mi spunea că trebuie să mă uit în propriul suflet și să-l curăț de toate mizeriile și stricăciunile care mi-l încărcaseră de-a lungul vieții și toate acestea în așteptarea copilului nostru, Mairead fiind atât de radioasă încât

ceva meschin din mine se simțea grav lezat de starea ei îmbunătățită care, odată cu trecerea zilelor, părea să constituie o etapă evolutivă superioară, una mai rafinată, și trezea în mine atât de puține cu excepția acelei dorințe de a-mi întoarce privirea spre interior și a-mi inventaria propriul suflet, un instinct autodistrugător, al cărui scop final nu mi-a fost niciodată clar, știam doar că o să-mi consume cu siguranță mult timp și energie prețioase și că probabil n-o să mă aleg de pe urma lui decât cu un simț mai acut al nevredniciei, nu doar în raport cu Mairead, această ființă numinoasă cu care-mi împărțeam acum viața, dar și în raport cu copilul ce creștea în ea și care deja exercita asupra noastră o influență atotstăpânitoare astfel că

deși în plan abstract toate astea erau ușor de înțeles și de îndreptat în viața reală era o problemă mult mai tracasantă căci aici vedeam limpede că nu eram atât de generos sau de flexibil pe cât aș fi crezut, mi se părea dificil să creez în mine acel spațiu care să-i facă loc cu adevărat în viețile noastre acelei noi ființe și, ceva încă și mai dificil de admis, tristul fapt că această lipsă de generozitate din partea mea mă făcea să revin la

anii de început ai căsniciei noastre când, din câte se pare, îmi fusese întru câtva dificil să iau toată povestea în serios și profitasem de prima ocazie pentru a greși catastrofal, eveniment însoțit și de o doză de umor ieftin care n-a ajutat

deloc la alinarea durerii și neîncrederii lui Mairead în ziua când stătea în picioare aici

în mijlocul acestei bucătării, șoptindu-și

construcție de poduri, a dracu’ construcție de poduri cu

fața încremenită în acea expresie absentă pe care o recunoaștem cu toții la cei ce-au suferit un atac cerebral în timp ce eu stăteam dinaintea ei, complet distrus de dovezile pe care le avea la dispoziție – toate circumstanțiale da, dar toate adăugându-se la convingerea mai presus de orice îndoială sau de orice apel la circumstanțe atenuante ori la responsabilitate redusă – toate numele și datele corecte, relatările martorilor frumos coroborate, toate golurile și contradicțiile din versiunea mea complet demontate și, faptul cel mai grăitor – partea care mă dădea de gol cel mai tare – absența totală a vreunui motiv clar din partea mea în afară de faptul că fusese o ocazie ușor de exploatat în fața căreia nu avusesem nici mintea nici curajul să mă retrag și care acum mă adusese dinaintea ei, știind prea bine că indiferent ce apărare aș folosi ar fi subminată cu totul de expresia încurcată care mi se instala pe chip în asemenea clipe când Mairead stătea

chiar aici în bucătăria asta

ea fiind singura care putea să hotărască dacă scurta noastră căsnicie se consumase deja sau dacă era un lucru pe care ea dorea să-l continue iar când și-a mai venit puțin în fire – adică atunci când chipul i s-a despietrit și-a fost cuprins de o expresie de șoc total – și-a dat seama că de fapt pentru asta mă ura cu adevărat, pentru că lăsasem doar pe umerii ei responsabilitatea acestei decizii, dacă să ne continuăm sau nu căsnicia, o hotărâre care inițial dădea impresia că oferă posibilitatea unei alegeri dar care, după o clipă de gândire, se arăta a nu fi deloc o alegere de vreme ce Mairead a descoperit acum

aici pe podeaua acestei bucătării

că – în ciuda intuiției și entuziasmului ei însuflețit, a tuturor cărților și călătoriilor ei, a educației de la mănăstire și a cunoștințelor ei de limbi străine – faptul că fusese crescută ca unic copil al unor părinți credincioși făcuse din ea o conservatoare cu o convingere lăuntrică profundă care n-avea să-i permită să creadă că mariajul ei e ceva care poate fi dat

deoparte sau lăsat baltă cu atâta ușurință, așa că acum pur și simplu n-avea de ales și asta a fost manevra mea murdară – că o condusesem în acea arenă strâmtă unde convingerile și instinctele ei se aflau în conflict unele cu altele, așa încât oricât de bune sau de liberale i-ar fi fost sentimentele în acea clipă și oricât și-ar fi dorit ele să pună capăt căsniciei, nu puteau trece peste principiile învechite care erau înrădăcinate în sufletul ei, lăsând-o absolut copleșită cum stătea în picioare

pe podeaua acestei bucătării

la nici un metru de masa asta

adunându-se ca să mă înjure din tot sufletul

a dracu' construcție de poduri a repetat ea – și tocmai în Praga, futu-i mama lui de oraș și

cu toate dovezile care mă puneau la zid – nume, date și momente – în posesia ei, Mairead stătea acolo cu cărarea aia pe mijloc care mi se păruse întotdeauna extrem de severă, de parcă amenința să îi desfacă țeasta în două, așa încât peste o jumătate de oră, atunci când a părăsit casa cu bagajele făcute și cu părul lăsat pe umeri, eram și eu doborât dar lovit de un alt gen de șoc, înlemnit pe podeaua bucătăriei și cu spatele la chiuvetă, îngrozit că viața mea fusese dezmembrată atât de complet tocmai de persoana căreia îi fusese promisă nu demult și că vedeam cum se alege praful de ea din cauza unui șir de gafe stupide, din cele de care orice bărbat speră că este scutit dar despre care

în cele șapte săptămâni de după ce a plecat și m-a lăsat singur în casă am avut destul timp să pricep că erau de fapt exact genul de gafe de două parale la care eram predispus și că eram într-adevăr genul de bărbat care, în lipsa acelei înțelepciuni capabile să prevadă năruirea propriei căsnicii, m-am pomenit singur în casă după ce ea a plecat intransigentă la părinții ei în North Mayo unde am bombardat-o cu o grămadă de telefoane și scrisori ce au epuizat toate tonurile rugătoare de care eram capabil, telefoane și scrisori pe care le-am lansat după o săptămână, cu speranțe așa de mici să mi se răspundă de parcă aș fi făcut sul o bucată de hârtie și aș fi vârât-o într-o sticlă înainte s-o azvârl cu boltă în mare și să privesc cum e purtată tot mai departe de valuri – cam atâta era speranța mea

că o să primesc vreun răspuns în acea perioadă, singur în casa asta așa că

după șapte săptămâni am cedat nervos, m-am suit în mașină și-am pornit spre nord până la Newport și Mulranny, am străbătut pământurile erodate din North Mayo, am traversat *terra incognita* din Ballycroy cu smârcurile sale nesfârșite care se întind la orizont într-o fâșie continuă sub un cer atât de uluitor de înalt încât Agnes avea să pretindă întotdeauna că vălurile de ceață albastră din care ies la suprafață multe dintre imaginile ei se trag din memoria mereu vie a ceea ce-a văzut de pe bancheta din spate a mașinii în timpul călătoriilor estivale pe care le făceam până la casa bunicilor, străbătând cu mașina acel teren mlăștinos, fără nimic altceva în jurul nostru în afara valurilor unduitoare de iarbă-neagră și a dealurilor pierdute în ceața depărtării, țara indienilor comanși cum zicea Darragh, care pe atunci intrase binișor în faza lui de cowboy, croindu-și drum prin vechile cărticele pe care i le dădea tata

J.T. Edson, Louis L'Amour, Zane Grey în timp ce

departe în mlaștină un horn se ițea dintr-o podea de beton – toate zidurile de piatră fiind luate și duse la vreun alt proiect – o santinelă singuratică ce privea în zare peste o mare de iarbă-neagră în nuanțe albastre cu grămezi de verdeață presărate pe drum și mașina ciudată stând pe-o parte într-un șanț sau într-un zid, toate astea întâmplându-se în anii dinainte ca fiola să-i pună la plată pe cei care urcau băuți la volan și să transforme în șomeri o întreagă generație de tinichigii, mașini și dube accidentate pe care Darragh, de pe bancheta din spate, le considera foarte probabil rezultatul raidurilor unor indieni comanși care făceau legea prin acele câmpii, veneau de departe din sud din deșertul Mojave la granița cu Galway și călăreau spre nord-vest până la fâșia Erris, grupuri războinice și sălbatice care călăreau la lumina lunii pe distanțe enorme prin aceste mlaștini, ce se întindeau până hăt departe de casele lor din sud, până în zonele de baștină ale marilor triburi nordice, indienii

cheyenne, sioux și arapaho

sau cum erau ei cunoscuți în zonă

familiile Mitchell, Davitt și Stephenite

sau așa zicea Darragh de pe bancheta din spate când

mergeam în acea zi cu mașina spre nord ca să-mi recuceresc soția, apărându-i la ușă cu un soare jos în spate pentru a fi întâmpinat de tatăl ei, un bărbat tăcut, recent pensionat după o lungă carieră la o bancă și într-un post de funcționar pentru legalizarea actelor care stătea acum în fața mea cu același aer rănit ca al fiicei sale, cu o expresie de silă pe chip de parcă nu-i venea să creadă că îi putea aduce cineva în casă o asemenea melodramă ieftină, cu toată cruzimea și bufoneriile care o însoțeau, acest bărbat care se uita acum peste umărul meu, în susul și-n josul străzii, de parcă eu singur, stând acolo în fața lui, nu însemnam îndeajuns de mult încât să-i pot bate la ușă ca să-l extrag din adâncurile casei până în locul unde stătea acum clipind în lumina amiezii și respirând greoi din cauza unui emfizem care avea să-l omoare peste încă trei ani, șuierând de parcă ar fi străbătut o distanță lungă pe un teren periculos și nu, așa cum se întâmplase în realitate, cei douăzeci de metri din spatele casei până în locul unde stătea acum și îmi asculta ruga cu acea expresie de oboseală tristă care-i dezintegra trăsăturile, o expresie pe care fără îndoială și-o exersase de-a lungul anilor când avusese de-a face cu diverși petiționari și solicitanți ce veniseră la el pentru împrumuturi, descoperiri de cont sau ipoteci pentru una sau alta, acea expresie de regret rutinată pe care acum era gravată o tristă inevitabilitate în timp ce eu, la șapte săptămâni după despărțire și încă bâjbâindu-mi parcursul de soț abandonat stăteam în fața acestui inchizitor șovăielnic, cu privirea încețoșată și nebărbierit, nerăbdător să-i arăt că nu mă descurcam în noile împrejurări, stăteam acolo ca să-mi susțin cauza, o sarcină fără speranță în condițiile în care eram întru totul vinovat și o știam amândoi, bărbatul ăsta care fusese atât de binevoitor cu mine în anii când îi curtasem fata stătea acum în pragul casei cu acea expresie tristă pe chip, spunându-mi în acel fel rutinat că nu am nici un fel de prieteni aici și că aș face bine să mă răsucesc pe călcâie și să mă întorc de unde am venit și că trebuia să-i mai ofer ceva timp – asta a fost expresia folosită de el

oferă-i ceva timp

de parcă ar fi fost timpul meu ca să i-l pot oferi, de parcă pusesem deoparte un rezervor de timp exact în scopul ăsta și acum puteam extrage din el ca să i-l dau ei, să facă orice voia cu el, ceva ce i-ar alina durerea, ceva ce i-ar șterge rușinea, ceva, orice mi-ar aduce-o înapoi, timpul ăsta despre care tatăl ei părea să aibă impresia că e al meu și pot să-l ofer chiar atunci când Mairead se apropia de data când trebuia să nască, adică peste trei luni, căpătând rotunjimile și contururile unei păstăi și acea paloare a tenului aproape luminoasă iar felul cum am zărit-o în ziua aceea peste umărul tatălui ei, radiind în spatele lui în holul umbros, cu chipul pierdut în semiîntuneric, cu albul ochilor ca două luni fremătătoare dintr-o constelație minoră când m-am auzit strigând-o

Mairead, pentru numele lui dumnezeu

în timp ce tatăl ei s-a mutat cu tot corpul în centrul ușii și eu mi-am văzut reflectată pe chipul lui propria spaimă că mă voi năpusti ca să trec peste el, peste bărbatul ăsta de aproape șaptezeci de ani, și-o să-l las lat pe jos în timp ce umbrele din spatele lui se clătinau devenind un suspin înăbușit și-apoi ea a plecat și eu m-am tras înapoi, spre ușurarea tatălui ei și a mea, amândoi am respirat înspăimântați până când el a ridicat iarăși mâna și-a zis

oferă-i timp

înainte să-mi închidă ușa în nas, o respingere de-o blândețe mai mare decât ar fi putut spera cineva, aproape confortabilă, așa că în următoarele câteva minute am rămas acolo, cu privirea fixată pe inelul de ciocănit în ușă care atârna la nivelul ochilor și știind că aș fi putut sta acolo lejer, trezit de respingere, până când m-aș fi transformat în stană de piatră sau și mai mult înainte să reușesc în cele din urmă să mă desprind din locul ăla și să plec, să urc în mașină și să

conduc înapoi cei vreo sută de kilometri până la casa asta de-aici, una dintre acele călătorii terne care nu mi-a lăsat nici un fel de amintire, o călătorie care m-a purtat prin câteva orășele și sătulețe, pe drumuri înguste ce tăiau zone mlăștinoase întinse și drumuri bătute de vânt care urmau strâns linia unei faleze înalte pe lângă un braț de mare și doar fiindcă în cele din urmă m-am pomenit după două ore stând în

bucătăria asta aș fi putut crede cu ușurință că mă dematerializasem pe treptele din fața casei lui Mairead și mă rematerializasem aici, la o sută de kilometri depărtare în bucătăria casei mele fără bătaia de cap presupusă de străbaterea concretă a întregii distanțe dintre ele, fiindcă doar o asemenea dizolvare completă a sinelui putea explica absența totală a amintirilor detaliate din acea călătorie complicată, faptul că ajunsesem aici bine mersi era un soi de miracol și totuși știam că

nu fusese singura dată când mi se întâmplase așa ceva, să străbat cu mașina jumătate de ținut și să ajung cu bine la destinație, cu fiecare kilometru absorbit de-un vârtej al lipsei de atenție, un gol total al spiritului ce mă copleșea atât de des încât nici nu mai știu de câte ori mă pomenisem tresărind speriat la volan fără să pricep unde sunt înainte să-mi dau seama șocat că tocmai condusesem cincisprezece sau douăzeci de kilometri pe-un drum aglomerat, unde se circula pe ambele sensuri, depășisem tot felul de curbe și pericole, lăsasem în urmă orașe și sate dar toată treaba se întâmplase cumva ca într-un fel de vis paralel, mintea mea fiind altundeva în timp ce mâinile și picioarele trecuseră prin acele succesiuni goale de mișcări și reglaje care menținuseră mașina pe șosea și în direcția potrivită

viteze, frâne, accelerator și semnalizări la stânga sau la dreapta și

fără ezitări sau bâjbâieli, o sută de kilometri sau mai mult cu mașina condusă de un fel de fantomă de-a mea lipsită de minte, un om-umbră

ce stătea acum în bucătăria asta care

în absența lui Mairead căzuse pradă mizeriei și dezordinii specifice traiului de burlac, genul acela de murdărie și debandadă care este însoțit de rușine și delăsare, soiul acela de jeg care acoperă totul cu un văl de grăsime și face ca ziarele și cărțile de pe podea să se adune în teancuri prin colțuri și pe scaune sau pe sub perne, acea dezordine crescândă când toate lucrurile din camere încep să stea înclinate într-un anumit unghi și la o anumită distanță de locul lor obișnuit, acel mic grad de imprecizie ce lasă impresia că întreg locul începe să se dezrădăcineze bucată cu bucată și să se îndepărteze chiar și de

mine, hârtii și cești și cuțite și furculițe se deplasau pe rafturi și blaturi timp în care și tablourile migrau, lăsându-și umbrele dreptunghiulare și afumate pe perete, totul migra prin cameră către un punct îndepărtat din față unde totul avea să dispară, atâta mizerie și haos încât locul începuse să semene cu bârlogul unei creaturi care mănâncă și doarme în imediata sa vecinătate, un loc plin de fire de blană și oase roase într-un strat tot mai gros de mizerie așa încât stăteam la chiuvetă aproape nevenindu-mi să cred că eram în stare de o asemenea devastare, dorindu-mi s-o atribui altcuiva, nu mie, căci asta trebuie să fi fost opera vreunui spirit casnic răuvoitor care își făcea lucrarea oribilă în toiul nopții, iar asta spunea ceva despre halul în care ajunsese mintea mea când stăteam aici

în bucătăria asta

dezvoltând și înfrumusețând o vreme respectiva fantezie în loc să-mi asum responsabilitatea pentru tot ce se întâmpla în jurul meu fiindcă ceea ce mă chinuia cu adevărat era faptul că toată acea mizerie și dezordine îmi jignea simțul ingineresc al structurii, totul fiind deplasat și nealiniat, totul tinzând spre un prag al haosului dincolo de care ar fi fost imposibil să refaci ordinea firească a acestui loc și totuși stăteam și-l priveam, blocat într-o bătălie tăcută cu casa în sine și cu toate lucrurile care își părăseau lent poziția normală, mobila și vesela și tacâmurile împrăștiate peste tot, draperiile atârnând anapoda și scaunele și mesele răsfirate în vreme ce cărțile și hârtiile alunecau pe podea și totul se deplasa lent prin casă de parcă ar fi trebuit să țină o ședință altundeva, poate în vreun tărâm superior unde tot acest haos avea să sfârșească într-o armonie rafinată care n-avea nevoie de mâna sau de intervenția mea așa că

am stat liniștit și-am lăsat locul să se părăginească și să se ruineze în jurul meu încă două săptămâni înainte ca

Mairead să pună în cele din urmă capăt despărțirii în ziua în care m-am întors dinspre chiuvetă și-am găsit-o stând în mijlocul bucătăriei, nervoasă și palidă, ca una din acele apariții ce se materializează în momente de criză, stând acolo cu gențile lăsate jos lângă ea de parcă ultimele nouă săptămâni nici n-ar fi existat și noi ne aflam acum în acel punct critic din viețile

noastre când trebuia să găsim variantele care să ne permită să reparăm acel ceva care ne adusese în punctul unde stăteam acum privindu-ne dintr-un capăt în celălalt al bucătăriei cu un abis între noi, pe deplin conștienți că de următoarele noastre cuvinte depinde felul în care vom reuși să ne trăim restul zilelor împreună și cum stăteam noi așa a devenit limpede că, odată cu lumina de toamnă ce se revărsa asupra noastră, eram de-acum prinși cu blândețe într-o căsnicie ce-și pierduse direcția dar căreia nu-i puteam întoarce spatele căci copilul cu care era însărcinată complica situația cu un element mai serios – astea erau gândurile ce-mi goneau prin minte când am înaintat către ea cu mâna dreaptă ridicată, jurând că

n-o să se mai repete niciodată, dumnezeu mi-e martor și

acele săptămâni de despărțire îi conferiseră lui Mairead o fermitate care n-avea nevoie să fie prinsă în cuvinte așa că

tăcerea ei a spus tot ce avea ea de spus și

peste optsprezece luni, când familia noastră a fost întregită de sosirea lui Darragh ne-am tras forța din jurământul rostit deasupra burții ei în acea zi și chiar dacă nu puteam descrie exact termenii sau condițiile, care au rămas vagi dar stringenți, jurământul a ajutat la deplasarea punctului focal al vieților noastre dinspre noi către copiii noștri, astfel că deși nu era calea ideală de a începe o viață de familie împreună, se poate spune fără teama de a greși că multe căsnicii reușite s-au construit pe mult mai puțin iar noi ne-am apucat să ne iubim unul pe altul de dragul celor doi copii ai noștri, protejându-i cu îmbrățișarea unei vieți de familie iubitoare, ferm hotărâți să nu ducă lipsă de nimic, iar dacă ei au simțit în vreun fel disperarea care se isca uneori între Mairead și mine atunci au simțit-o doar ca pe un scârțâit îndepărtat de la marginea vieților lor, un mai nimic, doar o disonanță din cea mai vagă, nimic care să-i îngrijoreze sau să-i țină treji noaptea, să ne asculte în întuneric vocile sugrumate și acuzele înăbușite, așa că în această privință

e posibil ca ei să fi suportat iubirea ce le-o purtam ca pe-o povară disperată, mai ales Agnes, un copil atent care era extrem de sensibil la cea mai fină vibrație dintre părinții ei și care, când era foarte mică, și-a construit repede în jur o aură protectoare de distanță grațioasă ce pe-atunci ne năucea și ne

rănea uneori și pe mine și pe Mairead, dar pe care noi bănuiam că o folosea și ca pe o manevră pentru a-și găsi o cale de ieșire de sub dragostea la care era supusă cu atâta încrâncenare, care o apăsa așa de tare și sub presiunea căreia s-ar putea să fi fost cuprinsă de-o asemenea anxietate infantilă încât, așa micuță cum era, nu s-a putut adapta la lume și era absolut intolerantă cu neajunsurile acesteia, cu lucrurile niciodată perfecte, avea mereu nevoie de corecturi sau amendamente de un fel sau altul – avea mânecile hainei prea lungi, mâncarea îi era prea fierbinte sau prea rece sau prea plină de cocoloașe – acumula mereu câte un ghem de frustrări ori de câte ori se trezea că nu poate să se acomodeze cu acel strop de harababură sau haos necesar pentru ca lumea să își continue mersul și să rămână umană astfel că uneori, când era doar un țânc și abia mergea pe picioare, era copleșită de câte una din acele furii palide, cu buze învinețite, care amenința s-o sufoce și pe care o ducea în camera ei unde ardea mocnit și scrâșnea cu fața înfundată în pernă, istericalele alea de dinainte de perfecționarea crizelor cu respirația întreruptă pe care și le consuma cu ochii închiși și gâtul blocat, toată numai furie concentrată timp în care se făcea roșie-pământie și apoi vânătă la față înainte să leșine și să cadă la podea ca o cârpă, Mairead plângea panicată lângă trupul ei întins cu fața în jos, convinsă în primele dăți că o pierduse și lăsându-se cu greu convinsă de medicul de familie care o asigura că nu-ți poți ține respirația până mori și că nu-i nimic grav, era o problemă pe care avea s-o depășească odată cu vârsta, ceea ce s-a și întâmplat, au trecut vreo doi ani după care a intrat într-o etapă de creștere dificilă, care a fost

foarte diferită de felul de-a fi al lui Darragh care, când era mic, îl făcea să stea cât mai la distanță de noi, de parcă venise pe lume știind clar cum stau lucrurile între mine și Mairead și hotărâse de la bun început că vrea să-și vadă de drumul lui și să aibă foarte puțin de-a face cu noi astfel încât dacă a simțit vreodată dragostea noastră autentică el n-a făcut nimic ca s-o confirme, a dat-o deoparte cât mai blând posibil, de parcă nici nu i-ar fi fost oferită, devenind tot un copil distant, veșnic preocupat de diferitele proiecte de construcții răspândite prin casă, idei care păreau concepute cu minuțiozitate pentru a-l

implica doar pe el, băiatul-constructor care încă de la acea vârstă fragedă avea o independență a spiritului ușor de admirat, o anumită încăpățânare în insistența lui copilăroasă de a-și urma calea, muncindu-se cu cărămizi și jocuri de construcție prin colțurile umbroase ale casei unde a înălțat nenumărate castele asediate, orașe și forturi, așezări hărțuite și palisade, mici parabole ale asediului oriunde te uitai, cameră după cameră, întreaga casă a devenit un fel de imagine fragmentată a adversității care a părut să-i consume întreaga copilărie, făcându-l un copil din cale-afară de sobru pentru perioade atât de lungi încât ne-am resemnat să-l vedem veșnic preocupat și ușor îmbătrânit înainte de vreme, asta până la un moment dat la începutul adolescenței când ne-a băgat iarăși în ceață ridicându-se și venind spre noi cu brațele deschise, cu zâmbetul mereu pe buze și-un fel șmecher de a vorbi ca un om care fusese plecat într-o călătorie lungă dar care acum la întoarcere ne întâmpina cu o disponibilitate relaxată de-a participa la viața de familie, devenind brusc cel mai sociabil dintre cei doi copii ai noștri căci Agnes se retrăsese de-acum aproape complet

în dormitorul ei pe care-l transformase într-un soi de atelier de artist, cu toată camera plină de borcane și pensule și suluri de hârtie pe masa de lucru pe care i-o montasem lângă un perete, camera aia în care Mairead se temea să nu se intoxice cu toți vaporii ăia de vopsele și terebentină, cu pâcla amețitoare ce se răspândea prin toată casa ori de câte ori se deschidea ușa dormitorului dar despre care Agnes ne asigura că n-are nici un efect asupra ei și o elogia adesea în termeni poetici ori de câte ori dădeam glas temerilor noastre, spunându-ne să nu ne facem griji, ferestrele erau deschise, camera era bine aerisită și-n plus vopseaua era acum elementul ei iar dacă se pomenea dusă pe-un nor de vapori n-avea nimic împotrivă, urma să devină una cu tehnica ei de pictat și asta ar fi fost împlinirea celei mai arzătoare dorințe de-ale sale, unul dintre discursurile pe care Darragh avea să le numească mai târziu

extazul lui Agnes

Agnes Agasata

acele câteva nume pe care le folosea pentru ea în felul ăla de-a se împunge și a se înțepa care a devenit felul lor de-a se înțelege unul cu altul în adolescență când Agnes a intrat în rolul artistului-cărturar în timp ce Darragh și-a lăsat deoparte ascuțimea minții ca să se țină de giumbușlucuri și s-o tachineze, nu neapărat deturnându-i ei eforturile ci mai degrabă lăsându-se prostit el însuși de propriile abilități care erau veritabile și strălucitoare însă erau anihilate de o doză fatală de lene care până în momentul de față a scurtcircuitat foarte multe dintre proiectele începute de el – doctoratul la care s-a înscris dar pentru care, din câte știu eu, n-a scris vreodată un rând, sau anul când a avut de gând să lucreze cu un ONG în Africa la săpat straturile acvifere de la marginea Saharei, două luni întregi de controale medicale și adeverințe, de injecții și vaccinuri, vize scoase, acte și formulare strânse în teancuri în jurul lui și apoi

nimic

absolut nimic

tot proiectul s-a evaporat și toate formularele și documentele de pe birou au fost înecate într-un potop și mai mare de hârtii, de astă dată însemnările lui despre greva foamei republicanilor din 1981 ca joc de strategie pe computer, o idee pe care voia s-o propună unei companii de jocuri pe computer ce își deschisese un sediu în Galway cu speranța de-a prelua un șuvoi continuu de absolvenți de informatică, cu toate nopțile petrecute puricând relatări despre greva foamei până când a dobândit o înțelegere vastă și detaliată a materialului de fundal și a contextului politic complex în care avusese loc greva cu toate fluctuațiile sale, toate acțiunile și contraacțiunile, până când, cine știe de ce, și ideea asta a părut să se piardă în uitare și

el a încetat treptat să mai vorbească despre ea nici nu-i mai plăcea să fie întrebat sau să i se amintească de ea așa că noi am reținut-o ca pe o altă inițiativă de-a lui de care nu s-a ales nimic, de data asta nici Mairead și nici eu nefiind cu adevărat surprinși – îngrijorați da, însă nu surprinși – fiindcă părea să fie acea perioadă din viața lui când putea stoarce viața din orice proiect indiferent cât de promițător părea el, tot ce trebuia să

facă Darragh era să pună mâna pe el și-atunci proiectul se ofilea cumva și murea, tot binele se scurgea din proiect înainte să fie gândit până la capăt, cu lucruri pe jumătate începute înainte de-a fi abandonate cu totul și proiecte avortate ce i se adunau în jur, viața lui fiind ca o curte cu vechituri plină de asemenea lucruri până în ziua când

a scos din geacă biletul în jurul lumii și a rămas aici pe podeaua asta din bucătărie privindu-l lung de parcă se materializase din senin fără nici un efort din partea lui, un bilet cu un itinerariu care avea să dea roată pământului prin Thailanda, Sydney, Perth, Hawaii, Boston și înapoi acasă în Dublin, un permis care avea să-l ducă până la capătul lumii unde urma să petreacă un anotimp rătăcind prin sălbăticie și încercând să găsească indiferent ce va fi pierdut, și Mairead l-a privit din locul unde stau eu acum, neștiind ce să creadă, bucuroasă să-l vadă făcând ceva, orice, dar tristă că acest ceva îl ducea departe de ea, punea lumea întreagă între el și

ai bani de călătoria asta – întrebarea a țâșnit din mine înainte să-mi dau seama

da, am

cum

am muncit

ce fel de muncă

am făcut componente medicale

a ridicat privirea dinspre biletul din mână, cu expresia uluită stăruindu-i pe chip

componente medicale, eu credeam că înveți

învăt – învățam – e complicat

sunt sigur, deci ce făceai cu componentele astea medicale

compania asta – AbMed – avea nevoie de niște oameni în plus ca să finalizeze un contract urgent pentru armata americană, coaliția forțelor din Irak

a fost o urgență și te-au chemat pe tine

da, tată, alții îmi apreciază munca chiar dacă familia mea n-o face, în fine, am petrecut trei luni verificând stenturi și catetere cu raze ultraviolete ca să n-aibă defecte, am fost plătit bine pentru asta, de-aici am banii și

tu ai știut de treaba asta, am întrebat-o pe Mairead

mie mi se pare grozav, a zis ea evitând întrebarea, are un bilet să plece în lumea largă și banii lui și

Doamne

uneori mă satur de fiul meu

până și de pe cealaltă parte a lumii tot are abilitatea psihică de-a se întinde peste latitudini și fusuri orare ca să-mi apuce și să-mi strângă inima cu mâna lui agitată, așa că încep iar să-mi fac griji pentru el, gândul la el e suficient pentru a înăbuși orice altă stare și

o schimbare a luminii acum

toată strălucirea din ea dusă, ca epuizată, o rămășiță a luminii care a plecat altundeva și

ce ciudată e ziua asta

are ceva care, cum stau aici și mă uit afară la grădina din spate, îmi dă impresia că deja și-a consumat tot ce avea mai bun, n-a mai rămas nimic care să nu fie palid sau ofilit sub un soare prea puternic pentru perioada asta din an, încremenit deasupra lumii aflată într-o deteriorare profundă, albind nuanțele cuvenite din toate în timp ce

stau aici la masa asta

așteptându-mi soția și copiii să se întoarcă în bucătăria asta cu senzația de neliniște că toate din jur s-au așezat în locuri și tipare necunoscute mie, lucrurile nefiind diferite sau misterioase în sine doar că totul e deplasat cu un grad sau două, această ușoară imprecizie ce mă înconjoară de parcă lucrurile s-ar fi mișcat din loc îndeajuns cât să-mi facă mâna să ezite o clipă deasupra lor înainte să le ridice sau să le mute înapoi în locul unde ar trebui să stea, iar unele lucruri sunt mutate cu totul, cum e fața asta de masă din fața mea, o față de masă albă care, dacă nu mă înșală memoria, de obicei nu-i folosită decât la Crăciun dar care acum, pe doi noiembrie, e așternută dinaintea mea ca un câmp înzăpezit cu întinderea amplă a unei tundre, albă și imaculată și desfășurându-se către propriile orizonturi înghețate, cu mâinile mele desfăcute peste ea de parcă aș lansa o binecuvântare asupra ei din înalturi sau aș încerca s-o țin locului ferind-o de vreo instabilitate a mesei de sub ea sau a casei în sine, panicat la gândul că

totul din camera asta s-ar putea înălța brusc prin tavan până în nu știu ce loc potrivit din cerul de deasupra, scaune și mese și dulapuri și blaturi, toate s-ar înălța în aer, trăgând după ele acele legături care m-au făcut acum hiperconștient și inundat de o criză amețitoare de iraționalitate turbată, cum stau aici, scrâșnind de frustrare, cu ceva irascibil din mine tulburat la ideea că așteptările mi-au fost date peste cap de fața asta de masă sau de scaunul de la celălalt capăt al mesei ce naiba, stă cu spătarul la perete când în mod normal ar trebui să fie vârât frumos sub masă, genul de lucruri ce iscă în mine o furie subită care mă face să vreau să mă ridic de la masă

mă văd ridicându-mă

să-l apuc de două picioare și să-l zdrobesc de perete, o dorință atât de puternică încât simt izbitura ucigătoare, simt cum îi cedează picioarele și i se dezintegrează rama, șocul loviturii se transmite prin brațele mele când se sparge în fiecare nerv și tendon din corpul meu tensionat, anxietatea asta care mă cutreieră ca durerea menționată sau ca un bruiaj și-a cărei sursă e altundeva, poate în afara mea, la doi pași de mine, dar tot destul de aproape ca să se afle în interiorul circumferinței mele, ceva ce nu-mi va permite să mă odihnesc aici și acum în

ziua asta

blestemata asta de zi

care n-a făcut altceva decât să mă arunce într-o groază enervantă tot mai profundă ce pare extrem de decisă să-și ascundă cauza reală și care este cu atât mai îngrijorătoare cu cât nu există nici un dubiu cu privire la veridicitatea sa și la faptul că vestește o catastrofă iminentă

pentru mine

sau asupra mea

sau prin mine

teama asta care este

întreaga dispoziție a veghii mele la masa asta de nu știu cât timp o fi trecut de la bătaia clopotului de Angelus așa că până și

cum stau aici cu laptele și sandviciul, șfichiuit până în măduva oaselor de convingerea că soția și copiii mei nu vor mai veni niciodată aici, nu se vor mai întoarce niciodată, de groaza ce cântă în mine din titlurile știrilor externe din ziar –

toate știrile mi se par astăzi externe – care mă informează că în Africa de Vest o epidemie de holeră a pus în pericol mii de vieți și amenință să se răspândească peste o zonă extinsă din vestul continentului subsaharian, ajungând până în Ciad și Camerun, în timp ce undeva prin Coreea de Sud o epidemie de gripă aviară a depășit bariera dintre specii, boala fiind diagnosticată la un student la Medicină de douăzeci și unu de ani care acum este în carantină, creaturile Domnului unite într-o suferință comună, cu durerile și supărările noastre absolut similare cu cele ale rațelor și curcanilor și găinilor și

oprește-te

sfântă măiculiță oprește-te

uite-așa ți-o ia mintea la vale cu aiureli și prostii

dacă n-o ții în frâu

mintea odihnită, desfășurându-se la infinit, lăsându-se pradă acestor cugetări ridicole care trec prea ușor drept gânduri, acestor asociații facile, ecouri mentale în care reverberează dorința noastră aprinsă de-a rămâne treji și de-a înțelege lumea sau măcar atât cât putem pricepe din ea în timp ce

dacă stai să te gândești la asta

mă gândesc la asta acum

gândită acum

trebuie să fi fost același gen de desfășurare combinat cu aceeași abilitate fatală de-a fantaza ce l-a distrus pe tata și i-a făcut mintea s-o ia la vale în acel ultim an din viața lui, mai ales în ultimele luni când a pierdut complet contactul cu lumea și s-a retras în casa cea veche unde a stat doar cu câinele care-i ținea companie în zilele de după moartea lui Onnie, în nopțile lungi de iarnă când greutatea apăsătoare a absenței ei trebuie să-l fi copleșit cu atâta teamă și singurătate încât durerea i-a fost eclipsată cu totul de neputința de a crede că femeia care-i fusese soție timp de peste patruzeci de ani l-ar fi putut părăsi indiferent din ce motiv – inclusiv moartea – lăsându-l absolut singur, o soartă pe care nu și-o închipuise vreodată și pentru care nici nu se pregătise în vreun fel așa că atunci când ea a sosit șocul dur i-a zdruncinat atât de complet percepția despre lume încât parcă ceva esențial din însuși echilibrul universului fusese înlăturat cu nonșalanță și înlocuit cu o situație nouă dar

de o calitate mai proastă ce insulta profund ceva delicat din el astfel că

în scurt timp s-a ales praful de toată forța și hotărârea lui, s-a delăsat și și-a pierdut orice interes față de lume și apoi s-a retras complet în casă cu câinele unde, în penumbra cămăruțelor înguste, în dosul draperiilor trase, confuzia și durerea i s-au adâncit până la acea inabilitate fatală a omului cu care nu mai poți discuta așa încât a devenit brusc furios și afurisit și s-a rupt de mine și Eithne, a început să ne antipatizeze o vehemență atât de subită în săptămânile de după înmormântarea lui Onnie încât nici n-am apucat să pricepem care-s motivele reale dar furia lui ne-a dat totuși limpede de înțeles că ne acuza dintr-un motiv sau altul de cine știe ce treabă reprobabilă căci atunci când ne duceam să-l vizităm ne alunga din dosul ușii închise de la intrare, zicându-ne să plecăm și să nu ne mai întoarcem și numindu-ne

niște cretini enervanți și-atâta tot

înjurătură pe care ne-a adresat-o în ziua aceea când stăteam amândoi acolo uitându-ne unul la altul fără să ne vină să credem, fără să știm ce să facem și când am dat ocol casei am văzut că avea draperiile trase la fiecare fereastră și ușa din spate încuiată și nu puteai intra pe nicăieri așa că n-am avut altă soluție decât să plecăm, urma să ne întoarcem și să mai încercăm peste vreo două zile dar atunci

vânduse deja toate vitele și găinile și acum rămăseseră în casă doar el și Rex cu cele două porți care dădeau în curte zăvorâte și ele, blocate cu două grinzi de lemn legate între un stâlp și celălalt așa încât poștașul trebuia să sară gardul viu și să meargă pe alee ca să strecoare scrisorile și cartolinele de condoleanțe pe sub ușa care era și ea zăvorâtă și

toate astea s-au întâmplat înainte de slujba de pomenire de-o lună pentru Onnie

moment în care deja începuse să dea primele semne de delăsare, își lăsase o barbă țepoasă care i se ițea pe fălci amenințând să-i cuprindă tot capul – o priveliște absolut șocantă la un om care toată viața fusese proaspăt bărbierit dar acum nici nu voia să audă ceva legat de asta zicea că tatăl lui avusese barbă și tatăl tatălui lui avusese barbă și așa avusese și

bunul Dumnezeu – un om mai bun decât oricare dintre ei – iar dacă barba era bună pentru oamenii ăia atunci era bună și pentru el și cu asta basta și cu siguranță treaba asta

a marcat momentul când a început cu adevărat să se neglijeze, să nu mai mănânce bine și nici să se spele ori să se bărbierească, purta aceleași haine zi după zi, timp în care se subția tot mai mult pe sub ele, cămașa îi atârna peste pieptul îngust și pantalonii abia îi mai stăteau pe șolduri – dar părul și barba îi tot creșteau, îndesindu-i-se ca o tufă de grozamă în jurul capului – în casă nu mai era foc și nici un fel de încălzire așa că locul devenise umed și murdar, cu mucegai negru îndesindu-se pe pereți și doar un miros de pișat întâmpinându-mă la ușă în puținele ocazii când veneam pe la el cu una, alta și mă lăsa să intru, iar eu îl găseam stând acolo în întuneric, absolut singur în lumina aspră a ecranului televizorului uitându-se la *Bosco* sau la vreo altă emisiune pentru copii și cu un spray de muște pe masă când

a adormit într-o seară în fața focului unde ardea resturi vegetale și niște tăciuni au căzut din vatră iar el s-a trezit cu cizmele de cauciuc sudate pe picioare, i se topiseră de la căldură în jurul gleznelor și ar fi avut probleme mari dacă n-ar fi purtat ciorapi groși de lână pe dedesubt și a reușit să se ducă șontâc-șontâc până la masa din bucătărie unde a scos cuțitul de pâine ca să le taie, ciorapii și pantalonii și cizmele de cauciuc zăceau grămadă în mijlocul încăperii, cu mirosul de cauciuc ars stăruind greu în aer când

stăteam îngrozit în penumbra acelei camere și i-am zis

nu poți trăi așa

așa cum

adică așa, uite în ce hal e locul ăsta

și știi tu cum ar trebui să trăiesc

știu că trebuie să existe ceva mai bun decât asta și

pe chip i s-a așternut o expresie care m-a făcut să mă opresc

am văzut-o noaptea trecută a zis

pe cine-ai văzut

pe Onnie, am văzut-o pe Onnie

Doamne, tată, mama a murit de trei luni și

m-am trezit noaptea trecută și ea stătea în picioare la capătul patului și se uita la mine – avea două plase cu cumpărături și știi ce mi-a zis

e moartă, tată, știu că-i greu

a zis: du-te să vezi în ce hal e mormântul în care zac și

ți-am mai zis, am mai discutat asta – deocamdată nu se poate pune piatra de mormânt, trebuie să lași pământul să se așeze – între unsprezece luni și un an, atâta se așteaptă de obicei când

ochii i s-au umplut de lacrimi de parcă din inima lui frântă izvorâse o apă ce curgea prin el și stătea acolo singur în penumbra bucătăriei, câinele mânca iarba de pe marginea drumului și

uneori, dacă treceai, îl puteai vedea stând sub frontonul casei, sprijinindu-se în baston și fumând în timp ce privea mașinile ce se duceau seara în oraș, dar dacă te opreai să-i vorbești peste gard fugea ca o găină speriată îl auzeai din stradă cum trage zăvoarele de la ușă și ți-l puteai imagina stând acolo singur în lumina tot mai slabă din bucătărie, uitându-se la televizor, stingându-se în confuzie și delăsare pe când iarna se pogora asupra lui și televizorul rămânea deschis dar becurile începeau să se stingă într-o cameră după alta în timp ce ușile acelorași camere erau închise pentru ultima oară cu sticle și ziare necitite adunându-se în stive pe scaune și pe bufetul și canapeaua de sub fereastră, iar de jur-împrejurul lui casa se degrada treptat zugrăveala se cojea perdelele se deșirau și ușile se umflau în rame de la umezeală

până în ziua în care

stăteam dincolo de poarta zăvorâtă rugându-l să semneze o cerere de subvenție ca să i se poată renova casa, să fie toată izolată, ferestre și uși și totul zugrăvit, nu trebuia decât să se semneze în josul cererii tip, doar atât trebuia să facă, eu aveam să mă ocup de tot restul, să fac rost de hârtii și să închei contractul cu un constructor autorizat, el nu trebuia decât să semneze, dar voia să semneze

voia să semneze pe dracu'

semnez pe dracu', așa a zis de dincolo de poartă,

o să semnez pe dracu' și nici măcar un X n-o să pun, a tunat el, ce să-ți spun, vii aici cu cererile tale de semnături – Doamne,

dar tare naiv mă mai crezi dacă te-aștepți să nu mă prind – dar ascultă aicea la mine, că eu doar o dată-ți zic – știu eu care-i mișcarea – semnez cererea aia și-apoi una-două mă trezesc la azil de bătrâni și-mi vindeți casa și tu cu sor-ta împărțiți tot între voi, asta ai de gând, nu, asta vrei să faci

nu, nu asta am de gând și nu asta vreau să fac și

nu pe dracu' – ia-ți cererea și subvenția și contractele și cară-te naibii de unde-ai venit și

asta în loc de mulțumesc

cum stăteam dincolo de poartă fluturând cererea spre el, implorându-l să fie rațional și zicându-i că era doar spre binele lui și că asta trebuia făcut și că tot ce voiam era să aibă un acoperiș deasupra capului și căldură – un strop de confort în traiul lui de unul singur și, cu mâna pe biblie, n-aveam nici cea mai mică intenție să-l bag la azilul de bătrâni sau în vreun alt azil fiindcă aici era casa lui, știam asta, nu voia nimeni să-l scoată din ea și

mi se strângea inima-n piept de iubire disperată pentru acest om care fusese eroul vieții mele dar care acum era atât de confuz încât devenise incapabil să vadă cine sau ce îi făcea bine și asta mă îndurera groaznic înainte de orice altceva, cum un om care umblase prin lume cu un pas extrem de sigur o putea interpreta acum atât de greșit încât nu mai vedea binele în nimeni și nimic, nici măcar în propriul fiu, stăteam dincolo de poartă, la capătul accesului de furie și al răbdării și încă mai pledam în fața lui și a mea că trebuie să

semneze naibii cererea, pentru numele lui dumnezeu

vorbind de-acum cu ceafa lui fiindcă el se îndepărta șontâc-șontâc pe alee înspre casă și l-am privit cum intră și trage ușa după el, chiar și de la distanța aia am auzit zăvoarele intrând puternic în lăcaș, sunetul mi-a răsunat în cap în următoarele câteva minute cât am mai rămas acolo, incapabil să mă mișc din cauza deznădejdii și-a disperării, pentru ca în cele din urmă să mă desprind de poartă și să merg înapoi acasă cu mașina și s-o sun în seara aceea pe Eithne ca să-i povestesc ce se întâmplase, începând o lungă ceartă cu ea și ieșindu-mi din fire, încercând s-o conving că făcusem tot ce-mi stătea în puteri ca

să-l ajut, îl rugasem și-l implorasem, îi vârâsem formularele sub nas dar degeaba, nimic n-a ajutat, nu se putea vorbi cu el și

ea ce naiba voia să fac

ce puteam face mai mult

să-l dobor la pământ și să-l forțez să semneze, oare asta voia, că dacă avea impresia că se descurcă ea mai bine atunci poftim, putea să-ncerce, eu ajunsesem la capătul puterilor cu toată blestemata de treabă și

și

e doar durere, toată furia aia este durere, a zis Eithne de la celălalt capăt al firului

cum adică durere, să te rupi de toată lumea, să insulți oamenii, ăsta-i cel mai amuzant soi de durere pe care l-am văzut vreodată

furia este o etapă bine-cunoscută a doliului așa că

am simțit cum un gheizer de frustrare răbufnește în mine

Doamne, Eithne, nu te-apuca să-mi verși mie rahatul ăsta de psihologie populară – sunt fiul lui și dacă el nu poate să

dacă așa i-ai vorbit și lui atunci nici nu mă surprinde că

am trântit telefonul sau poate că ea a trântit telefonul sau poate că am trântit telefonul amândoi deodată, în tot cazul conversația s-a încheiat cu un pocnet și am rămas acolo furios înainte să mă duc la bufet ca să deschid o sticlă de Jameson și să stau să beau în bucătăria asta până la primele ore ale dimineții și ăla a fost ultimul lucru pe care i l-am spus lui Eithne și

cam tot pe vremea aia, cine știe de ce, el s-a ridicat brusc și

a cumpărat un tractor nou

jur pe ce-am mai sfânt

un John Deere nou-nouț, un 5E mic, de vreo 60 de cai-putere și fără cabină, care-mi amintea de vechiul Massey Ferguson 35 pe care-l avusese demult – stătea în curte, strălucea în culoarea aia verde și costa dumnezeu știe cât, mi-a fost frică să-l întreb fiindcă imediat a început să vorbească despre planurile lui de a-l închiria prestatorilor de servicii din agricultură care fac nutreț sau tund gazoane și așa mai departe, dar bineînțeles că să-l conducă el – omul ăsta care abia mai putea merge fără baston, care nu mai avea forță în picioare, fiind aproape betegit de umezeala ce-i intrase în oase – și a adăpostit tractorul în vechea

magazie din fundul curții și i-a montat deasupra un acoperiș frumos din tablă galvanizată, dar asta-i tot ce-a făcut fiindcă apoi abia dacă l-a pornit de cinci-șase ori și cam asta a fost tot, n-a lucrat niciodată nimic cu el, în tot cazul nimic despre care să fi aflat eu – cine să angajeze un om care abia mai putea să meargă, cu sau fără tractor, abia dacă mai putea să urce în el – așa că tractorul a rămas acolo în magazie cu același plin de motorină cu care sosise în curte și când nu se uita la el de la fereastra bucătăriei era afară cu cârpa în mână ștergându-i parbrizul sau șlefuindu-i farurile din față, lustruindu-l de parcă ar fi fost jucăria lui favorită, ceea ce bineînțeles că și era căci asta era a doua copilărie a lui și toată grija și atenția asta pentru un afurisit de tractor când de casa lui se alegea praful și pulberea cu igrasia întinzându-se pe pereți în toate camerele și mucegaiul negru crescând de-acum ca mușchiul în baie dar

abia ce trecuse o lună după ce adusese tractorul în curte când s-a urcat în el și l-a pornit și tractorul s-a oprit și i-a murit brusc motorul, nici o mișcare, luminile și ceasurile de bord se aprindeau dar nici o scânteie și nici o aprindere, nici o zvâcnire, iar când am trecut întâmplător pe la el în seara aceea el studia motorul cu toată încrengătura de cabluri și componente electronice, confuz și fără să aibă habar care-i problema și m-am uitat și eu un pic dar n-am putut să-l pornesc așa că am sunat la atelierul de unde îl cumpărase și am prins la celălalt capăt al firului un tip care-și amintea de vânzare și a fost surprins de reclamație și care ne-a pus întrebările obișnuite

nu, bateria era complet încărcată

nu, toate cablurile erau conectate din câte vedeam eu și

da, luminile se aprindeau

după care omul a tăcut o clipă și-apoi a zis

așteptați un minut, vă sun eu imediat

ceea ce a și făcut, corect, iar eu am răspuns din capătul îndepărtat al curții privindu-l pe tata cum stă lângă tractorul mort, părând supărat și uluit când i-am strigat

n-o să-ți vină să crezi

ce să cred

se pare că aprinderea de la tractorul tău a fost blocată prin satelit

cum

da, prin satelit, un mecanism antifurt

adică ăștia mă fac hoț

nu te face nimeni hoț

nu sunt hoț

a fost o întârziere la înregistrarea plății tale așa că sistemul lor n-a înregistrat încă tranzacția, din punctul de vedere al sistemului tractorul a fost furat și

deci zice că-s hoț

nu zice, e un mecanism de siguranță folosit la o grămadă de utilaje agricole și zootehnice, o să fie deblocat într-o oră și

cum nu mai aveam altceva de făcut ne-am întors privirile spre cer de parcă am fi putut zări acel impuls sau scânteie de pornire de sus, nici unul dintre noi neavând habar ce așteptam, dacă satelitul era sau nu pe vreun fel de orbită staționară deasupra noastră sau dacă trebuia să așteptăm să se înalțe deasupra orizontului înainte să ajungă în înaltul cerului și să deblocheze aprinderea tractorului nostru și

era ușor să te simți ca un prost stând acolo pe betonul umed și privind în sus la cerul cenușiu, nici unul dintre noi neavând nimic de spus timp în care momentul se încărca tot mai mult cu senzația aceea de neputință stupidă când n-ai ce face iar apoi el a înălțat din mâini și-a pornit spre casă fără o vorbă, cu capul ăla de sălbatic și mersul șchiopătat

unde te duci

dar n-a scos nici un cuvânt când a tras ușa după el și poate că interpretez eu retrospectiv așa cele întâmplate, însă am rămas cu impresia neabătută că acela a fost momentul când s-a despărțit de lume, nici el și nici ea nemaiavând nimic să-și spună când și-au întors spatele fiindcă

peste vreo două săptămâni a fost găsit întins pe aleea de ciment din fața casei de un vecin din sat, Mattie Moran, care se ducea să-și ia indemnizația de șomaj când l-a zărit de pe drum și-atunci a oprit mașina a sărit peste gard și s-a lăsat în genunchi lângă el, punându-și urechea pe pieptul lui ca să audă

dacă mai respira înainte să-l ridice și să-l întindă pe bancheta din spate a mașinii, țeapăn rău, iar după aceea mi-a spus că

ziceai că ridici o legătură de vreascuri – era mai multă carne pe glezna unei vrăbii și el

l-a dus cu mașina la spital, unde a rămas următoarele trei săptămâni și unde l-au spălat și l-au hrănit timp în care i-au făcut toate analizele și în cele din urmă a ieșit la iveală cancerul pancreatic ce avea să-l omoare în două săptămâni, moment în care mai rămăseseră din el pe pat mai puțin de treizeci și opt de kilograme și abia-i puteai vedea fața în mijlocul pernei cu toată claia aia de păr, dar i l-am pieptănat și m-am străduit să i-l aranjez și apoi l-am îmbrăcat cu costumul nepotului său de la confirmare fiindcă se micșorase așa de rău încât nu-i mai venea nici o haină de-a lui și am coborât sicriul în mormânt lângă Onnie pe douăzeci și șapte noiembrie și-am stat acolo cu Mairead Agnes și Darragh lângă mine, strânși toți patru unul într-altul sub un soare rece rostind o decadă a Rozariului, Primul Mister de Slavă, Învierea, cu rugile noastre șoptite purtate departe de briză și în timp ce stăteam acolo, pe buza mormântului lui m-am gândit că asta e cu siguranță o zi a marilor întrebări

viața, universul, toată afurisita asta de chestie

mai puțin de-atât n-ar fi părut pe măsura momentului și chiar m-am pomenit analizând cu atenție tristețea din ultimul lui an și întrebându-mă a cui idee de dreptate era satisfăcută prin confuzia și umilirea lui finală și în ce scop sau cu ce rost fusese lăsat să se stingă într-o asemenea ignominie buimacă și jalnică, astfel de întrebări îmi bântuiau mintea dincolo de răspunsurile șoptite din rugăciunile Rozariului dar

pesemne că greșeam

nu erau nici timpul și nici locul pentru asemenea întrebări, fiindcă eu stăteam sub un cer de noiembrie care devenise de culoarea cimentului și priveam cum groparii aruncă lopeți de pământ pe sicriul lui când un bărbat a venit la mine și-a zis

condoleanțe, dar să știți că acum el n-ar schimba locul cu noi, este cu Onnie și lui doar de asta i-a păsat și

abia trecuseră trei luni de când era îngropat și eu m-am dus la Coffey’s și am comandat o piatră de mormânt simplă de

granit bordată cu pietriș de cuarț alb și negru care să fie instalată înainte de sfârșitul lunii, ceea ce a condus la încă un telefon de la Eithne, care m-a certat că nu fusese consultată și că era prea devreme să pun piatra de mormânt plus o sumedenie de alte chestii și i-am spus că nu e cazul să se simtă exclusă, o să împărțim cheltuielile, n-ar trebui să-și facă griji în privința asta și

știi bine că nu la asta mă refer a zis ea

nu zău, atunci ascultă la mine – nu pe marginea patului tău o să vină când o să se-ntoarcă să ne bântuie

pentru numele lui dumnezeu Marcus, a zis ea

așa c-am trântit încă o dată telefonul și-aveau să treacă șase luni bune până să vorbesc iarăși cu ea, când a venit la noi în vizită fluturând steagul alb cu lacrimi și îmbrățișări, îi trecuse toată furia, și a mea se stinsese, și mi-a zis că fusese la cimitir și aprecia treaba pe care-o făcusem, ieșise chiar frumos și li se potrivea amândurora, nu era deloc stridentă și-ți mulțumesc că ai scris

Ridicat de familie

a fost frumos, i-a plăcut și evident că a scos stiloul și mi-a scris un cec pentru jumătate din prețul întregii lucrări și nimeni n-a mai pomenit de asta cum stăteam așa doar că ne-am dat seama pentru prima oară că noi nu mai aveam tată și mamă și

oare asta înseamnă că acum suntem orfani, s-a întrebat Eithne, suflându-și nasul într-o batistă, ce crezi

s-ar putea să fim un pic cam bătrâni pentru asta, doi adulți între două vârste și cu familii, cred că nu ne încadrăm dar

eu nu-s așa de sigură, nu cred că există o limită de vârstă și-n plus eu mă simt orfană și

cuprins de durere, chipul i s-a îndulcit, ambii părinți dispăruți într-un an și ceva, e greu, e foarte greu și

este și a fost

douăsprezece luni care ne-au împins spre o intimitate de frate și soră ce era nouă pentru amândoi, cu dorința de-a ne căuta prin apeluri și mesaje telefonice care curgeau de la unul la altul doar ca să ne asigurăm că suntem bine, chiar dacă exact asta era întrebarea pe care nu ne-o puneam niciodată căci mesajele noastre se limitau la un schimb sec de informații și

bârfe, de glume și poante, cuvinte insipide ce ascundeau și hrăneau nevoia proaspătă și uluitoare a unuia de celălalt izvorâtă din pierderea comună suferită, nimic ciudat aici, soarta a jumătate de omenire, dar oricum trist, ceva ce nu putusem anticipa nici măcar în acea zi când stăteam în sufragerie, eu și sora mea încercând să ne apropiem unul pe altul și

totuși

totuși ziua asta are ceva agitat și neclar

acum la începutul după-amiezii, unu fără douăzeci după ceasul de pe perete și

bâzâitul ăla de la radio sună de parcă semnalul ar trece printr-o vijelie de interferențe, un soi de impedanță grunjoasă care fragmentează cântecele indiferent pe ce post e fixat, național sau local, fiecare voce sau melodie fiind redusă la un huruit grunjos de paraziți, la mine nu ajunge absolut nimic doar certitudinea că sunt complet defazat aici în casa asta, propria mea casă și senzația stranie că trag după mine propria imagine remanentă ca pe o ființă intermitentă, pâlpâind și licărind chiar și în timp ce

stau aici cu palmele așezate pe masa din fața mea sau

merg prin camere, în susul și-n josul holului, o clipă după alta, pălind și pulsând, copleșit de lumină o clipă, umbră în următoarea, vizibil ca o flacără în lumina soarelui astfel încât oricine s-ar uita la mine ar trebui să-și ferească un pic privirea ca să mă vadă bine fiindcă

în decurs de câteva zile

am învățat să remarc rapid toate schimbările din boala lui Mairead și ce însemna fiecare, toate urcușurile și coborâșurile dispozițiilor ei îmi vorbeau limpede așa că ori de câte ori stătea lăsată pe pernă cu gura deschisă știam că pe moment e liniștită într-unul din acele scurte răgazuri care punctau lungile perioade de crampe ce-i contorsionau stomacul, zăcea acolo luminoasă în siajul acelor spasme, trăgea febrilă aer în adâncurile reduse ale plămânilor cu brațele pe lângă ea de parcă ar fi fost așezată pentru a fi vegheată de o adunare atentă alcătuită din păpușile și jucăriile de pluș ale lui Agnes pentru ca în cele din urmă să se miște și să-și treacă fluierele picioarelor

peste marginea patului ca să mai stea așezată o clipă, îmbărbătându-se cu ambele mâini proptite pe lângă ea înainte să se repeadă pe ușă și pe hol, azvârlindu-se disperată spre duș unde îi pusesem unul din scaunele de plastic din grădină ca să se poată așeza cu capul plecat, să își săpunească zonele dintre picioare și de la subsuori sub cascada caldă preț de vreo zece minute, cu apa lovind-o cu putere cum stătea acolo ca o prințesă distrusă înainte să se ridice în picioare, legănându-se în aburul fierbinte cu prosopul strâns împrejurul ei ca să o pot duce înapoi în dormitor unde s-o usuc și s-o îmbrac în pijamale proaspete, apoi să o întind la loc sub așternuturi unde stătea întinsă cu respirația tăiată, cu fiecare bătaie a inimii călătorind prin trupul ei ca propulsată de-un ciocan până când pulsul i se liniștea și ea se lăsa purtată încă o dată de somn, toate astea petrecându-se fără ca noi să schimbăm vreo vorbă, o treabă executată în liniște și neumbrită de cuvinte căci știam că aceste momente de luciditate erau așa de prețioase pentru ea încât n-ar fi vrut să le prăpădească vorbind, iar după ce o puneam în pat mă întindeam și eu lângă ea, îmi odihneam palma pe palma ei, îi simțeam osul șoldului împungând prin carne în timp ce ea își împletea brațul cu al meu, stăteam amândoi acolo așa, braț la braț în încăperea umbroasă și pluteam în acea intimitate fierbinte, eu neavând nimic să-i ofer în afara asigurării că sunt acolo lângă ea, nimic altceva decât trupul meu cald și acea tăcere pe care o umpleam treptat împreună așa că

să-mi bag

sfântă măiculiță

o poză se uită în sus la mine

poza asta din ziarul local care arată patru bărbați în costume stând în fața unei noi școli naționale[28], toți zâmbesc înspre aparatul de fotografiat și țin o panglică între ei, cel din mijloc se pregătește să o taie cu o foarfecă nouă și lucitoare, toți cu fețele expuse la aparat într-o expresie largă de mulțumire civică, bărbatul cu foarfeca pare deosebit de încântat, stă cu bărbia înălțată și pieptul împins în față

deputatul John Francis Moylette

sau Legislatorul cum îi zice Halloran

prezența lui fiind acum atât de vie încât faptul că-l văd în poză

face pereții să se strângă în jurul meu, la fel ca

atunci când i-am auzit vocea la telefon în ziua aceea la birou, glasul răgușit cu răsuflarea tăiată a unui om aflat sub presiune, hârâind și pufnind în timp ce eu stăteam lăsat pe spate în scaun și-mi verificam ceasul de la mână – doișpe și zece – și mă îmbărbătam fiindcă nu-i niciodată semn bun când un inginer primește un telefon de la un politician în toiul zilei, știi bine că două viziuni diferite asupra lumii sunt pe cale să se ciocnească și indiferent de unde începe totul rezultatul va fi mereu același iar eu mi-am dat seama imediat din vocea lui că așa o să fie și azi și că răbdarea i se terminase încă dinainte să înceapă după felul în care s-a lansat direct în chestiune fără bună ziua sau la revedere sau orice fel de salut, doar un torent de cuvinte, începând cu

Marcus, tu citești ziarele

da John, citesc în fiecare zi *Irish Times*

eu nu vorbesc de *Irish Times*, eu vorbesc de *The Mayo News* și de *Western People*, le citești

nu întotdeauna, nu în fiecare săptămână

așa m-am gândit și eu, prin urmare o să-ți explic foarte simplu, o să-ți zugrăvesc o imagine ca să zic așa – o imagine ar trebui să fie mult mai clară pentru un inginer, în tot cazul mai clară decât cuvintele de vreme ce

Moylette era făcut din același aluat ca și Halloran, același fel amabil de-a se purta cu un farmec și niște gesturi populiste – fotografia cu el punându-și dreptarul și mistria în portbagajul mașinii când se duce la Dublin ca să-și ocupe locul în Leinster House este publicată deseori – dar mai belicos și mai prolix, telefoanele lui către birourile de la consiliu fiind unele care băgau spaima în om fiindcă – așa umflate cum erau ele mereu de rugăminți neoficiale și cazuri excepționale – puteau să se întindă și-un ceas lăsând ascultătorul terminat și foarte probabil gata să facă tot felul de concesii doar ca să scape de el așa că atunci când închideai telefonul uneori erai derutat și nu mai știai cu ce-ai fost și cu ce n-ai fost de acord și

mă asculți Marcus

sunt aici

bun, fii atent, poate-ai băgat de seamă sau poate nu dar eu mi-am petrecut ultimii trei ani încercând să clădesc o bază electorală în partea de sud-vest a acestui comitat, cea mai mare și mai îndepărtată circumscripție din toată țara – pliante, clinici, colecte la intrarea în biserici – tot tacâmul, orice numai să strâng un procent majoritar într-o zonă fără nici un centru urban important, doar câteva sate împrăștiate, o zonă care-i în mare parte acoperită de cele mai întinse mlaștini și cei mai înalți munți din toată provincia, o zonă populată în general de oi cu cap negru dintre care nici una, din câte știu eu, n-are drept de vot, că dac-ar avea eu aș sta confortabil cu un surplus frumușel, cu toți mieii ăia și berbecii și oile care să mă voteze, dar n-a venit încă ziua aia, nici azi și nici mâine, așa că până atunci trebuie să bat șoselele și străduțele din comitatul ăsta pe la înmormântări și festivaluri și meciuri de fotbal și Dumnezeu mai știe ce ca să-mi văd numele și fața în ziar cât mai des cu putință și să fiu văzut făcând genul ăla de treburi care aduc beneficii comunității și-s ținute minte de electorat la alegerile următoare, pentru ca atunci când bunii locuitori ai acestei circumscripții vor sta singuri în intimitatea cabinei de vot și vor vedea pe buletinul de vot numele lui John Francis Moylette să-și amintească, așa cum trag nădejde, că eu sunt ăla a cărui față au văzut-o în ziar la vreo lansare sau inaugurare ori la vreun eveniment social oarecare, John Francis Moylette, omul care a fost prezent în acele momente cruciale și își vor aminti asta și vor fi îndemnați să-mi bifeze numele ca să fiu reales și să fac treabă bună în continuare pentru oamenii din comitat și mă mai asculți Marcus

te ascult John

am zis cu glas stins, prăbușit pe birou, cu torentul ăsta de cuvinte curgând năvalnic prin mine și știind prea bine din tonul lui încrâncenat ce urmează iar el știind că eu știu pentru că de fapt ce făceam noi acum era un vechi dans de-al nostru, știam amândoi mișcările și știam amândoi că el nu făcea decât să se încălzească pentru adevărata măsură a furiei sale fiindcă ceea ce îmi servise până acum nu era decât preambulul, introducerea la tema lui principală pe care o ataca acum zicând

bun, mă bucur că ți-am câștigat atenția fiindcă de-aici treaba devine un pic încurcată – am primit ieri un telefon de la un prieten comun, Shamie Curran constructorul, înțeleg că-l știi

îl știu pe Shamie

așa, și Shamie și-a exprimat o mare nemulțumire în privința ta legată de ceea ce el spune c-ar fi reținerea ta nefondată ca inginer de-a aproba un proiect pentru o lucrare publică la care el e unicul contractant – și anume noua școală națională din Derragarramh – e așa cum zice sau face mișto de mine și

am oftat și-am încercat să-mi păstrez tonul neutru fiindcă deși așteptasem telefonul ăsta în ultimele două săptămâni se pare că nimic din toată acea așteptare nu mă pregătise pentru valul de oboseală pe care-l aducea acum discuția telefonică, răbufnirea caldă de zădărnicie ce mi-a străbătut întreaga ființă când m-am lăsat pe spate în scaun și am zis

știi bine că așa e John – am refuzat să certific fundația din motive tehnice întemeiate, există un raport care evidențiază exact motivele respective și care sunt destul de sigur că a ajuns deja și pe biroul tău

s-ar putea să fie așa dar eu n-am timp să citesc toate rapoartele care mi se-adună pe birou – dac-aș face-o, n-aș mai vedea lumina de dincolo de pereții biroului – dar una peste alta înțeleg că ai ceva îngrijorări legate de fundație

nu, nu strict de fundație ci de betonul care intră în fundație

e beton, care-i treaba cu el – nu-i destul de tare sau ce

nu, nu-i nimic în neregulă cu betonul

e destul de tare

nu-i vorba de asta ci

acum îmi dădeam seama că încerca să mă facă să spun ceva care să-mi submineze poziția și anume să recunosc că betonul nu era bun și a continuat cu tăișul din voce honuit[29]

sunt derutat Marcus, ori betonul e destul de tare, ori nu-i destul de tare, ce altceva poate să fie în neregulă cu el, eu nu văd care-i problema

problema, așa cum am evidențiat în raport, e că fundația este făcută din trei straturi separate dar care se îmbină între ele și care exercită tot felul de presiuni unul asupra altuia astfel încât ar trebui să fie turnate din aceeași tranșă de beton, dar, și

în asta constă problema, testele de tasare pe betonul proaspăt turnat de la fața locului arată că nu s-a procedat așa – noi avem acolo trei straturi separate din trei tranșe separate de beton, agregate minerale diferite, raporturi de compoziție diferite și

ce naiba contează câtă vreme s-a prins și-i destul de tare – mă tem că-mi pierd vremea Marcus, aș putea face ceva mult mai deștept și

în momentul ăsta aveam deja planurile școlii întinse pe birou în fața mea așa că puteam să văd din desene dimensiunea și orientarea întregii clădiri în raport cu terenul și cu șoseaua principală care trecea prin fața porții și totodată, înăuntrul pereților schițați, sălile de clasă și băile care dădeau într-un coridor principal ce pornea de la ușa de la intrare și străbătea toată clădirea pe lungime până la cancelaria din capătul cel mai îndepărtat precum și ieșirile de urgență din celălalt capăt așa că privind înspre ele de sus, dintr-o perspectivă înaltă, cu acoperișul dat deoparte, era ușor să vezi cum vor fi orientate băncile și sălile de clasă în așa fel încât lumina după-amiezii să se strecoare pe ferestrele laterale peste capetele plecate ale elevilor în timp ce ei lucrau la exercițiile lor la matematică sau la engleză până când suna clopoțelul de la ora două iar ei își strângeau lucrurile și se revărsau în șuvoaie pe coridor, trei clase cu ușile dând spre coridor, așa că de la înălțimea asta, când priveai de sus, era ușor să-ți imaginezi căpșoarele lor săltând pe-acolo ca un șir de mingi de fotbal pe-un râu, revărsându-se cu toții pe hol, pe ușa principală și apoi afară în curtea închisă a școlii unde autobuzele stăteau parcate în siguranță în zona retrasă de dincolo de poartă și dacă țineai seama de toate era într-adevăr ceva de care să te minunezi – felul în care această schiță pe hârtie albă se putea transforma cu atâta ușurință dintr-un lucru imaginat de mintea unui arhitect și-a unui inginer într-o clădire publică perfect funcțională – această școală națională mică de țară care

avea să adune laolaltă copiii din patru localități și care, cum stătea acum pe această coală A2, era meritul tuturor celor implicați, orice s-ar fi zis, al proiectanților și-al arhitecților și al celor care vor fi înmânat instrucțiunile de la Ministerul Educației și chiar al lui Moylette însuși, cel care, fără îndoială,

muncise din greu încercând să convingă toate părțile că școala asta nouă era în interesul tuturor și că dacă oamenii n-ar mai fi atât de atașați de școlile lor mai micuțe dar mai vechi și mai puțin eficiente copiilor lor li s-ar oferi ocazia să stea laolaltă în acel spirit mai amplu de comunitate modernă reprezentat de această școală și apoi

mi-am amintit de fundația de beton de sub întreaga structură și inginerul din mine s-a pomenit imediat vorbind cumva fără să îl pot înfrâna pentru a spune că

problema pornește de la faptul că sunt trei plăci diferite de fundație prinse una într-alta, trei tranșe diferite de beton turnat și pericolul vine de la următoarea perioadă fierbinte sau friguroasă când acestea trebuie să se dilate sau să se contracte, ceea ce, din cauza compoziției diferite, vor face cu viteze diferite și presiuni diferite, în asta constă problema așa că

pentru numele lui dumnezeu, Marcus, a sărit Moylette, ești un om conștiincios și meriți toate laudele dar noi vorbim aici de-o școală națională, nu de-un reactor nuclear, ce pizda mă-sii, care-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla – să se dilate și să se contracte fundația și să se strâmbe câteva uși în țâțâni, niște fisuri în tencuială și cam asta-i tot – ar trebui să-ți amintești că zidarii și instalatorii și electricienii lui Curran stau înșirați la poartă gata să se-apuce de treabă așa că

mi-am auzit glasul tăindu-i-o, încălcând propria-mi dorință de a păstra un ton rezonabil și moderat și spunându-i pe șleau că

atunci când o începe să se crape fundația aia – așa cum cu siguranță o să se întâmple – ușile atârnând în balamale o să fie cea mai mică dintre problemele dumitale fiindcă orice clădire înălțată pe plăcile alea o să se fisureze în trei direcții diferite ori de câte ori o să apară o schimbare bruscă de temperatură iar în privința zidarilor și tencuitorilor trebuie să spun că nu mai am nici un pic de simpatie pentru ei fiindcă

între noi s-a așternut o tăcere lungă și bruscă în timpul căreia telefonul mi s-a încălzit în mână, devenind alunecos de la transpirație până în clipa când liniștea a fost întreruptă la celălalt capăt, Moylette a reluat conversația pe un ton abia

stăpânit și ignorând aproape cu totul ceea ce-i explicasem, zicându-mi

o să-ți spun o poveste Marcus și după ce-o asculți poți să pui în balanță conștiința ta de inginer cu eforturile pe care trebuie să le fac eu ca să-i mulțumesc pe oamenii din comunitatea asta, cu ce mă lupt eu – mă asculți

eu nu mă lupt cu tine

ai un fel ciudat de-a o arăta – povestea începe acum doi ani când am pierdut o bătălie foarte publică cu Ministerul Educației ca să păstrez deschise trei școli naționale mici din centrul circumscripției mele, o problemă care mi-a afectat un segment zdravăn din electoratul de bază, bărbați și femei în fața cărora a trebuit să stau și să zic că școlile o să le fie închise și consiliile de administrație desființate și că de-acum încolo cei care au copii vor trebui să meargă în fiecare dimineață cu mașina șase sau șapte kilometri până la școală – asta a fost povestea pe care am vrut s-o uite oamenii ăia ca să se poată concentra la faptul că acum au o școală nouă-nouță în mijlocul parohiei, cu trei învățători noi, săli de recreere, terenuri de baschet, vestiare și tot tacâmul – asta a fost promisiunea pe care le-am vândut-o în schimbul faptului că și-au pierdut școlile alea micuțe ale lor, i-am convins să stea și să dialogheze cu tot felul de mediatori și astfel am reușit să-i fac pe membrii consiliilor de administrație dizolvate să accepte ca noua școală să aibă o altă structură de conducere care să le contopească pe celelalte și când în sfârșit toate au fost puse la punct – după luni și luni de muncă, ședințe și prezentări și rugăminți pentru favoruri de peste tot și toată treaba era pusă pe roate, ce se întâmplă – primesc un telefon de la Curran care-mi zice că de două luni bune tot așteaptă un certificat de conformitate pentru fundația terminată, că are zidarii și tencuitorii înșirați la poartă și gata de muncă și

eu însumi am făcut testele de tasare și

cine naiba mai face teste de tasare, a tunat Moylette, care în cele din urmă a ajuns la capătul răbdării și

orice inginer care vede două betoniere cu însemne diferite venind pe-un șantier, ăla face teste de tasare pe betonul proaspăt așa că

nu-mi vorbi mie de beton

mi-a tăiat-o Moylette

eu mi-am ispășit pedeapsa cu betonul, știi bine asta și ca să nu te îndoiești cumva, află că încă mai am dreptarul și mistria și nivela cu bulă de aer în portbagaj dacă vine cumva ziua când reprezentantul biroului electoral o să se suie pe scenă și o să anunțe lumea că oamenii din circumscripția asta m-au respins – când o să vină ziua aia n-o să am mult de mers până la sculele mele și m-apuc iarăși de treabă așa că nu-mi vorbi mie de beton sau mortar și

John, e ușor să mă iei așa la telefon și

aici greșești Marcus, nu-i ușor, nu-i deloc ușor, am și eu lucruri mai bune de făcut cu timpul meu decât să te bat la cap pe tine sau pe altcineva cu genul ăsta de treburi dar dacă trebuie făcute eu le fac și dacă tot te-am prins o să-ți mai prezint o imagine, ceva ce-ar trebui să-i fie limpede unui inginer ca tine, uite cum văd eu treaba – peste vreo optsprezece luni de-acum eu mă văd în cel mai bun costum și cu cel mai senin zâmbet stând printre alți câțiva demnitari locali cu o foarfecă mare și strălucitoare în mână ca să tai panglica la inaugurarea frumoasei școli din spatele meu, zâmbind larg înspre obiectiv, dând mâna cu toți cei din jurul meu și vorbind cu mame și tați pentru ca în viitor, ori de câte ori vin să îi ia pe micuța Chloe sau Keelin să se oprească o clipă și să-și amintească de mine, zicându-și

bravo lui Moylette, el a rezolvat treaba asta, s-a ținut de cuvânt fiindcă

ascultă la mine, așa și numai așa o să se încheie toată povestea și cu cât lași mai repede deoparte scrupulele tale de inginer și-ți treci numele pe certificatul de conformitate cu atât mai repede putem să ne vedem în continuare de treabă și

nici un inginer nu poate semna pe o

dă-i în pizda mă-sii pe ingineri, a tunat Moylette, acum turbat de furie

nu inginerii fac lumea, tu ar trebui să o știi mai bine ca oricine, politica și politicienii fac lumea și eu îți zic ție acum că mă doare-n cur al cui nume apare pe certificatul ăla dar

asta-i diferența dintre mine și tine John

ce diferență

diferența dintre un politician și un inginer, deciziile tale trebuie să dureze doar patru sau cinci ani – un ciclu electoral și ești declarat erou – dar hotărârile mele au nevoie de-o durată de viață mai mare de-atât sau se alege praful de reputația mea așa că

acum fierbeam de furie și m-am temut c-o să-mi pierd cumpătul și-o să mă apuc să-l bag în mă-sa la telefon așa că am închis ochii și m-am lăsat pe spate în scaun înfrânându-mă și domolindu-mi vocea pentru a-i mulțumi că m-a sunat și a-i spune că i-am reținut îngrijorările, la revedere și mai vorbim, iar apoi

am închis telefonul cu o presimțire rea și urâtă mocnindu-mi în străfundul stomacului fiindcă știam prea bine ce se întâmpla, o simțeam fizic, tensiunea ca o menghină odată cu acea îngreunare a aerului care vine întotdeauna ca

o strângere

blestemata de strângere

când totul se strâmtează în jurul meu, aerul și lumina se contractă între pereți, doar că de data asta era și ceva sufocant în felul cum totul se înțepenea în jurul meu în belitul ăla de birou ca un buncăr, un loc unde n-am putut sta niciodată mai mult de două ore înainte să evadez pe coridorul luminos care traversează clădirea pe toată lungimea, așa cum s-a întâmplat și în ziua aceea când am pus receptorul jos, am sărit de la birou, mânat de o criză de furie și de acea tensiune crescândă ce mă apăsa de jur împrejur, am ieșit pe coridor și am coborât scările unde m-am împins prin ușa rotativă și-am ieșit în lumina cenușie a unei după-amiezi de martie pentru a sta pe trotuar împreună cu alți câțiva funcționari din birouri care ieșiseră la o țigară de după-amiază și stăteau cu spatele la perete când m-am dus lângă ei, bucuros de aerul proaspăt și de felul răcoros în care îmi pătrundea în piept cu acel miros umed din atmosferă de după o zi ploioasă, încercând să mă calmez și să-mi fac ordine în gânduri, asta

fiind ceva ce s-a întâmplat cu puțin timp înainte ca Mairead să se îmbolnăvească, un incident despre care i-am vorbit din cauză că toată treaba începea să mă roadă așa că i-am descris în linii mari situația în care ne pomeniserăm și eu și Moylette, mai

exact cum numele meu pe un certificat de conformitate ne-ar fi scurtat amândurora chinul, numai că eu vedeam limpede și ce-avea să se întâmple peste patru sau cinci ani dacă făceam asta, când

clădirea avea să se stabilizeze pe deplin și vor fi trecut câteva veri și ierni peste ea și ar fi fost expusă la primele schimbări radicale de temperatură care vor fi dilatat și contractat plăcile fundației de sub ea, creând acele tensiuni de forfecare pe lungime care aveau să tragă de ea în trei puncte cardinale diferite, cu fisurile începând de la podea și urcând pe pereți milimetru cu milimetru, zi după zi, mutând colțurile și buiandrugii de deasupra ușilor, cu tiranții și grinzile rupând sistemul de încălzire prin pardoseală așa încât atunci când școala va fi închisă după ce vor începe să apară primele scurgeri prin podea și compania de asigurări își va trimite evaluatorul acesta nu va trebui decât să arunce o privire la crăpăturile ce încep de la parter și apoi să scoată niște scânduri din parchet ca să descopere acele îmbinări care marchează limpede zonele de separare unde au fost turnate trei tranșe diferite de beton și-atunci o să vadă imediat ce s-a întâmplat și-o să stea acolo întrebându-se

cine dracu' a autorizat chestia asta

indiferent cine-a fost, ar trebui împușcat cu o bilă făcută din propriul rahat și

așa i-am explicat eu situația lui Mairead în timp ce

stăteam la masa asta

la vreo două zile după telefonul lui Moylette, moment în care deja toată treaba mi se limpezise un pic în minte astfel încât deși deocamdată nu vedeam nici o cale de ieșire din impas – tensiunea dintre politică și inginerie – îi eram recunoscător lui Mairead pentru răbdarea cu care mă asculta, dar și pentru claritatea nedumeririi ei când mi-a zis

eu nu pricep, înțeleg că sunteți amândoi presați de situație, dar nu pricep cum te-ar putea forța să semnezi – tu nu ești direct răspunzător în fața lui, nu există nici un fel de relație de subordonare directă între el și tine din câte-mi dau eu seama

așa e dar când reduci totul la esență într-un asemenea caz politica o să surclaseze ingineria – presiunea electorală o să

aibă grijă ca mai devreme sau mai târziu școala să fie construită cu sau fără numele meu pe ea

păi și cum o să se rezolve povestea – dacă nu-i numele tău al cui o să fie

toată chestia o să fie aranjată, certificatul se poate face pierdut sau președintele consiliului îmi poate retrage atribuțiile și toată treaba poate trece pe șest

deci așa se procedează

nu zic că așa o să se procedeze dar Moylette n-o s-o lase să zacă la nesfârșit pe biroul meu și mai devreme sau mai târziu o să ajungă la altcineva iar eu îți spun doar cum s-ar putea rezolva

înțeleg că școlile sunt responsabilitatea Ministerului Educației nu a consiliilor de comitat

de obicei dar uneori există parteneriate când apar probleme cu drumurile și utilitățile și

politica

exact

așa că-ți trebuie un plan

da

și ai unul

n-am nici unul, o să stau s-aștept până îmi aterizează pe birou o solicitare scrisă pe care să-mi pun numele și-o să mă gândesc mai mult la asta când o s-o primesc – deocamdată asta-i cea mai bună soluție care-mi vine în cap și

am lăsat deoparte toate astea peste câteva zile când Mairead s-a îmbolnăvit și a trebuit să-mi iau concediu de boală așa că proiectul încă se mai afla pe biroul meu în acea vineri seară când am plecat și nu m-am mai gândit la el în perioada petrecută îngrijind-o pe ea, mintea mi-a fost complet absorbită de alte lucruri și abia către sfârșit, când Mairead a început să se mai înzdrăvenească și m-am dus în oraș ca să-i cumpăr tonicul acela am trecut pe lângă șantierul de pe Westport Road care acum era închis cu bucăți de placaj albastru bătute în cuie și purtând însemnele Curran Construction așa că

spune-mi ce s-a întâmplat în ziua când au turnat fundația

a întrebat Mairead în timp ce

așeza pe masă două cești de ceai și tăia o felie mare de chec, folosind vechiul cuțit de pâine cu mâner din lemn de frasin pe care ni-l făcuse cineva cadou de nuntă cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, un cuțit frumos care de-a lungul anilor ne devenise prieten și era de-acum învestit cu o semnificație totemică – pentru mine mai ales din clipa când, după câțiva ani de căsnicie, într-o zi Mairead l-a ținut ridicat pentru a-l examina cu atenție, întorcându-l în lumină ca să-mi arate cum i se

rotunjiseră și tociseră marginile teșite ale mânerului din lemn de frasin vag decolorate de la spălatul frecvent și lama în sine cu semnele tuturor dăților când fusese ascuțită cu pila de oțel, cu toate acele linii fine înclinate în spate dinspre tăiș cum îl ridicase ea de lamă, clipa a scânteiat în genul acela de lumină care a oferit o imagine clară a descendenței cuțitului de la prima sa întrupare în negura prestoriei sub forma unei pietre de râu boante sau a unei aşchii de cremene, trecând prin toate variantele sale fragile de bronz sau feroase, pas cu pas pe tot firul cauzal al descendenței până ce a ajuns cu bine în mâna ei, șlefuit și complet dezvoltat prin echilibrul judicios al aliajelor, cu orice urmă de grosolănie dispărută însă purtând însemnele folosirii frecvente ceea ce a făcut-o să zică

ador faptul că trăim genul de viață în care lucrurile se uzează în jurul nostru

binecuvântarea ei la adresa vieții noastre împreună și a tuturor lucrurilor adunate în ea, cuțite, mobilier, aparate și ustensile, toate lucrurile care dăinuiseră de-a lungul zilelor noastre, pierzându-și o parte din strălucire și luciu în contact cu noi dar cu marginile și colțurile rotunjite potrivindu-ni-se mai plăcut în mână acum, dedându-se scopului lor cu mai multă ușurință și stabilitate și dacă-mi plăceau toate astea – și-mi plăceau – eram cu atât mai recunoscător pentru faptul că trăiam alături de cineva care putea să-mi atragă atenția asupra unor asemenea lucruri și să le considere demne de spus iar în acel moment perspectiva unei vieți cu Mairead se întindea în fața mea cu

visezi cu ochii deschiși

poftim

ziceam să-mi povestești despre ziua când s-a turnat fundația

da, asta făceam, dar mă gândeam la altceva

la fel ca în dimineața când am parcat pe șantier chiar când se apropia de ora nouă așa că am rămas în mașină și-am ascultat știrile de la radio înainte să cobor într-una din acele dimineți uscate de martie care, chiar și la ora aceea matinală, cu un cer rece și albastru deasupra, promitea să fie perfectă pentru turnatul betonului și acolo

cinci sau șase bărbați se aflau deja la fața locului, vreo doi în veste reflectorizante, unul dintre ei așezat în partea din spate a unei dube unde își punea ghetele, ceilalți doi deja în interiorul cofrajului de lemn, călcând cu grijă pe plasa de armătură din oțel, verificând legăturile cablurilor de dedesubt, lăsându-se pe vine ca să se uite mai atent la ele, oameni care-și omorau timpul câteva minute pentru că deocamdată nu se vedea nici urmă de betonieră așa că mi-am tras și eu pe mine vesta reflectorizantă în timp ce Curran în persoană, constructorul, a venit spre mine, închizând telefonul cu clapetă și băgându-l în haină și a strigat tare de parcă aș fi fost mult mai departe de el, nu la cei trei metri care ne despărțeau, a urlat

două minute, sunt aproape, pe drum

și ne-am strâns mâna iar eu am mers până la cofrajul de lemn și am văzut imediat că armătura de oțel de deasupra membranei ce constituia bariera antiradon era lucrată frumos, cu toate capetele armăturilor de la îmbinări tăiate ordonat și prinse bine la fiecare nod așa că nu exista nici un pericol de deplasare când se turna betonul sau când se întărea și era clar că aici lucrau niște meșteri buni și ca întotdeauna era o plăcere să stau și să admir lucrătura curată și să remarc toate acele mici detalii de finisare care dezvăluie cât de mult își respectă un om meseria chiar și atunci când munca sa, cum ar fi aceste noduri tăiate cu grijă, are să fie în cele din urmă îngropată pe vecie sub beton, era lesne de admirat o asemenea grijă și atenție iar Curran trebuie să-mi fi văzut încântarea fiindcă a adăugat că

zidăria o s-o facă cei doi frați Crayn

Walter și Frank

Walter și Frank, o să ajungă aici în vreo două săptămâni și

se vedea că e încântat că-i angajase pe cei doi frați care erau recunoscuți drept cei mai buni zidari din zonă, niște zidari după care erau încântate să lucreze echipele care puneau acoperișul și tencuiau fiindcă știau că pereții o să fie netezi și drepți și că atunci și munca lor o să pară îngrijită, mai ales cei cu acoperișul îi apreciau, știau că pereții n-o să aibă nevoie de alte înălțări sau nivelări, toată treaba o să arate frumos și curat sau, cum a zis un tâmplar despre cum e să lucrezi după ei

nu faci decât să lași în jos acoperișul pe pereți ca și cum ți-ai pune pălăria pe cap când

primul camion cu beton a apărut la intrarea în șantier, cu șoferul încetinind și frânând până s-a oprit la intrare pentru a-l chema pe Curran, apoi aplecându-se pe geam ca să fie îndrumat pe șantier înainte să pornească iarăși ușor, camionul a înaintat pe drum și șoferul a rotit volanul cu o singură mână și s-a aplecat pe geamul lateral ca să vadă cât de zdravănă era suprafața temporară fiindcă se simțea cum cedează ușor sub roți în timp ce el înainta cu viteză constantă și terenul se tasa sub greutatea imensă, a continuat să meargă lent până când a parcat lângă o pompă de beton ce se înălța în spatele camionului și stătea aplecată deasupra șantierului ca o călugăriță și în momentul ăsta cei doi bărbați deja ieșiseră din cofraj și stăteau alături cu lopețile și nivelele pregătite în vreme ce șoferul a sărit din cabină ca să vorbească un pic cu Curran în timp ce începea să cupleze pompa la camion și

toți bărbații au scrutat cerul și-au căzut de acord că ziua o să rămână frumoasă, da, s-ar putea să cadă câțiva stropi mai târziu dar nu-i nici un pericol câtă vreme ține perioada asta rece, șoferul a zis gânditor

o zi minunată pentru răcitul supei și turnarea unei fundații, indiferent care dintre treburile astea le-ai avea de făcut înainte ca

betonul să țâșnească din furtunul sub presiune în mijlocul cofrajului, revărsându-se într-un mâl dens peste bariera antiradon, adunându-se într-o băltoacă și apoi împrăștiindu-se sub propria greutate înainte să se înalțe în sfârșit peste plasa armăturii de oțel când bărbații au intervenit cu nivelele ca să-l întindă uniform pe la colțuri, moment în care eu făcusem deja primul test de tasare, răsturnând un con de beton pe măsuța de lucru și măsurând tasarea după înlăturarea conului din jur, ca să aflu că betonul se lăsase în marja admisibilă și deci era bine, am șters betonul de pe măsuță și m-am dat în spate ca să privesc cum bărbații nivelează șapa, unul dintre ei mergea prin ea cu vibratorul portabil sub braț, înfigându-l în betonul care a început imediat să cedeze și să se lichefieze pentru a se așeza apoi frumos nivelat între ramele cofrajului astfel încât cei doi

bărbați care veneau în urma lui să-l poată netezi cu o nivelă, trecând-o peste suprafața umedă și lăsând-o lucioasă și netedă și deși

mai văzusem făcându-se asta de nenumărate ori și înainte, tot mi se părea ceva uluitor la turnarea unei fundații de beton, felul în care se reunesc atât de multe abilități și forțe, sincronizarea și cooperarea necesare și felul în care valul de beton în sine, înălțându-se și întinzându-se, delimitează, așa cum nu reușește nici o altă etapă din procesul de construcție, partea concretă de cea teoretică, făcând întreaga chestiune să fie reală într-un fel în care n-o pot face niciodată pregătirea terenului sau săparea fundației în sine, toate acestea sunt etape clare în tranziția oricărei structuri de la abstract însă nici una dintre ele nu separă atât de clar tărâmul ideal al proiectelor și planurilor pe hârtie de lumea materială cum o face turnarea betonului, când clădirea începe în sfârșit să se ridice din pământ și deși am văzut asta de-atât de mulți ani la atât de multe clădiri de interes public – biblioteci, stații de tratare a apei și așa mai departe – douăzeci de ani de așa ceva încă n-au stors din mine entuziasmul, acea senzație stranie a unei clădiri care începe să prindă formă și consistență în lumina albastră a lumii unde atât de multe pot merge prost între această primă turnare și ceremonia când

clădirea este în sfârșit dedicată scopului ei civil cu vreun eveniment oficial care să-i marcheze deschiderea la care bineînțeles că vor participa toți ștabii locali – preotul local, membri ai GAA[30], consiliul parohial – toate acele organizații locale care organizează viața oricărui orășel sau sat din această parte a lumii și de vreme ce

am participat la atât de multe ceremonii din astea cu tăieri de panglici, stând cu mâinile încrucișate într-un loc ferit, uneori îmi permit să cred că mi-am dedicat viața unui lucru care a fost de partea progresului omenirii, un gând ce mă ia în stăpânire cu o asemenea insistență încât acea parte din mine care are nevoie să creadă în lucruri începe s-o considere o vocație religioasă cu propriile ritualuri și dogme ca să nu mai spun de o credință într-o lume de apoi cu bolți și grinzi unde sufletele inginerilor sunt cântărite și evaluate după o viață de uzură și

frământare în fricțiunile acestei lumi, dinaintea unui tribunal unde arăți înspre lucrările tale și zici

acestea sunt lucrurile pe care mi-am pus semnătura, acestea sunt lucrurile în care mi-am investit cea mai mare parte din energie și inspirație

aceste spitale și biblioteci

aceste stații de tratare a apei

aceste conducte de canalizare

aceste proiecte de iluminat public

aceste drumuri principale și secundare

aceste proiecte de alimentare cu apă

aceste rezervoare de alimentare

acești kilometri de alee pentru plimbări la pas sau cu bicicleta

aceste poduri

aceste locuințe împrăștiate de-a lungul și de-a latul comitatului

munca unui inginer constructor

amin

și munca de-un sfert de secol a unui om, tot ce-am făcut de când m-am apucat de meseria asta pe la douăzeci și cinci de ani și căreia, an după an, i-am împrumutat numele meu, proiecte care dacă ar fi luate laolaltă, ar da o metropolă complet echipată cu cazare adecvată pentru o sută de mii de suflete, cu aproximație, plus unități de tratament medical și educație și recreere cu infrastructură completă, un oraș apreciabil, dimensiunile întregii chestiuni fiind extraordinare când pui totul așa cap la cap fiindcă an după an eu nu m-am gândit niciodată prea mult cât ar rezulta în total, mă duceam pur și simplu zi de zi la birou unde mă așteptau masa de lucru și computerul și instrumentele de desen sau ajungeam pe un șantier ca să mă asigur că lucrurile se desfășoară conform planului și că nu-s prea multe diferențe între ce este pe hârtie și ce prinde viață în lemn și beton și piatră fiindcă

asta e munca mea

în asta am crezut eu

ceva cu care m-a tot pisat Darragh de când a aflat de anii petrecuți la seminar, dojenindu-mă că am schimbat o credință

cu alta

așa crezi

așa pare, a zis el, ai întors spatele crucii doar ca să te-agăţi de teodolit

Doamne

e un lucru bine-cunoscut că inginerii continuă de-acolo de unde s-a oprit Dumnezeu

asta mi-a scăpat

El a lucrat șase zile pe brânci, despărțind cerul de pământ, lumina de întuneric, într-a șaptea a făcut un pas înapoi și v-a dat ție și-alor tăi echerul și compasul Lui, o să vă descurcați voi de-aici înainte băieți v-a zis El, sau cam așa ceva

deci de acolo ni se trage autoritatea

da, din zile străvechi, stând într-un genunchi pe marginea cerului, măsurând vidul cu echerul și compasul Lui, cu părul și barba fluturându-i în vântul cosmic, Creatorul, a nu se confunda sau echivala cu versiunea mai plăpândă care L-a înșelat pe traseu și a trebuit să pună ucigașii pe urmele propriului fiu

eu credeam că-s unul și-același

ai fi surprins să afli cât de mulți cred la fel

și asta se întâmpla într-o perioadă când era prins în etapa cercetărilor de dormitor, își trăia viața la lumina unui monitor de computer, complet cufundat într-un joc de strategie de construire a lumii numit *Civilization* în care ridicase în decurs de două luni un adevărat oraș bine apărat pornind de la o așezare micuță din valea unui râu, o citadelă care, după ce i-a asigurat apărarea și proviziile, a devenit reședința unui despot care a început treptat să-și desfășoare trupele tot mai departe de zidurile orașului pentru a distruge ferme și așezări omenești din vecinătate, ambiții expansioniste pe care Darragh părea dornic să le cultive – un lider puternic, așa mi-a spus – așa că atunci când mi-a explicat mecanismele jocului m-am așezat în dormitorul lui întunecat ca să-mi încerc mâna cu liniile clare ale unui oraș neoclasic deja desfășurându-mi-se în imaginație, un loc al piețelor însorite și-al fântânilor publice, al bibliotecilor, băilor municipale și centrelor de îngrijire pentru copii înșirate de-a lungul unor magistrale publice care atinsese

acea proporție fericită de spațiu comercial și rezidențial, unde se echilibrau necesitățile aflate mereu în concurență ale comunităților de afaceri și de locuitori dintr-un spațiu urban, toate incluzând un mare parc central ce-avea să se umple ochi în zilele de vară cu familii venite la picnic și turiști care participau la concerte gratuite și spectacole de teatru în aer liber – o viziune a planificării urbane în slujba cetățenilor fericiți și

toate constituind un salt evolutiv major față de pădurile primitive și pustietățile mlăștinoase în care m-am pomenit când s-a deschis jocul și avatarul meu – un tip smiorcăit și musculos îmbrăcat în piei de animal și cu un coif cu coarne pe cap, care părea că s-ar fi priceput la furatul vitelor și la jefuit dar nu inspira deloc încredere ca fondator de orașe-stat – stătea și se uita în jurul său pe o câmpie mlăștinoasă fără nici un cal de călărit sau vreo unealtă la îndemână și pe care, într-un simplu joc jucat cu mouse-ul, nu-l puteam determina să sape o fântână sau să-și construiască un biet adăpost din tufe, lucru ce-l lăsa expus temperaturilor dure ale nopții așa cum am și făcut cu el la primele mele încercări lucru care a dus la o agonie și mai lungă decât în cazul haitei de câini care l-a sfâșiat sau al adâncurilor mlaștinii care l-a înghițit sub un cer senin fără ca nimeni să-i audă strigătele de ajutor, toate căile prin care civilizația mea a refuzat să prindă viață și s-a năruit, jocul înceta când avatarul meu se îneca, îngheța sau era sfâșiat, ecranul se înnegrea cu nimicitorul mesaj final

Game Over

apărând negru pe alb, ca sfârșitul lumii înseși

Game Over

și Darragh în spatele meu, prăpădindu-se de râs, jubila

inginerul tipic, prea mândru ca să pună osul la treabă în timp ce

eu protestam

aș fi pus osul dacă aş fi avut cu ce să lucrez

Darragh chicotea mai departe în barbă, savurând faptul că făcusem jocul praf

bine că nu am depins de tine când a trebuit să ne întemeiem prima așezare, că încă am mai lovi cremenea pe la marginile

istoriei – bănuiesc că de-asta nu apare consemnat pe nicăieri că Adam ar fi fost inginer și

iarăși ai adormit

cum

îmi povesteai ce s-a întâmplat când s-a turnat a două tranșă de beton – Doamne, mereu te lași distras aşa

scuze, mă gândeam la altceva

la fel ca atunci când al doilea camion cu beton a ajuns pe șantier și am văzut imediat că era ceva ciudat cu camionul ăsta fiindcă primul venise de la Corcoran – cu însemnele galbene și mov pe o parte – dar ăsta era albastru, de la Ward și era ciudat – doi furnizori diferiți de beton pe același șantier dar încă nu conta câtă vreme compoziția ambelor tranșe era aceeași, ceea ce bineînțeles

că n-a fost

n-a fost nici pe dracu'

și n-a trebuit decât să mă uit la rezultatele testelor de tasare ca să văd cât de diferite erau, agregate diferite, proporții ale compoziției diferite, se vedea limpede acolo pe măsuța de lucru, cele două conuri de beton cu tasări și dezintegrări diferite înainte să ridic mâna și să strig la Curran

stai o clipă, am urlat peste zgomotul scos de camion, stai și

el a venit spre mine fără nici o expresie pe fața lui mare și știind prea bine ce urma să se întâmple, puteam să-mi dau seama din blestematul ăla de mers al lui, cu umerii ridicați până la urechi, cu fălcile deja încleștate

ce-i, a zis, ce-i

știi al naibii de bine ce-i, nu poți să torni betonul ăla în fundație

cum adică betonul ăla

nu poți să torni betonul ăla fiindcă-i dintr-o tranșă diferită și-o să se așeze diferit pe ce s-a turnat deja – faci de mult timp meseria asta și știi, n-ar trebui să ți se spună

păi și ce-ai vrea să fac cu el

nu-mi pasă ce faci cu el dar nu-l poți turna aici așa că

Curran a întins o mână spre camion

sunt nouă metri cubi de beton acolo și dacă dumneata crezi că-l refuz și-l trimit înapoi la furnizor ai face bine să te mai

gândești și

acum se uita la mine gata să mă omoare, cu picioarele depărtate și bine înfipte în pământ de parcă urma să se repeadă la mine și era un moment foarte dur cum stăteam acolo așa înfruntându-l cu sânge-rece și cu ăia cinci bărbați care stăteau în spatele lui cu lopeți și nivele, oameni care așteptau să-și continue treaba dar care acum mă vedeau pur și simplu ca pe-un obstacol, un belit de funcționar cu vreo obiecție de ordin tehnic sau o chichiță birocratică, invocând vreun articol nou din legislația UE, o mizerie clasică de-a funcționarilor care ține pe loc munca adevărată așa că

spune-mi ce pizda mă-sii să torn în cofrajul ăla, a urlat Curran când

nu pot să-ți spun eu ce să torni acolo dar pot să-ți spun că dacă torni betonul ăla eu n-o să autorizez treaba asta și-o să dureze cam mult până o să poți pune o cărămidă pe fundație – pot să ți-o garantez și

Curran a înțepenit de parcă s-ar fi ciocnit în fugă de-un perete de sticlă și acum chiar eram speriat fiindcă ăsta era sfârșitul disputei noastre, nici unul dintre noi nu mai avea încotro s-o ia, așa scurtă cum fusese ne terminaserăm amândoi opțiunile și acum stăteam blocați pe poziții fără nici un fel de ieșire de urgență de nici o parte, holbându-ne unul la altul peste un nucleu dur lung de trei metri, ambii prea furioși și speriați pentru a da înapoi în fața altor oameni, în timp ce momentul se tot lungea până aproape de punctul de rupere când Curran a avut în sfârșit inspirația să bage mâna în hanorac și să scoată mobilul la care a început să butoneze cu degetul mare și, aruncându-mi o privire, a zis

o să termin cu belitul ăsta de teatru în timp ce

și-a plecat capul spre mobil ca să înceapă să urle

salut, salut

în timp ce eu stăteam acolo și ascultam fiindcă deși ar fi trebuit să profit de ocazie și să plec naibii de pe șantier cât vorbea el eram și eu curios să aud ce se întâmplă așa c-am rămas acolo și m-am uitat la spinarea lui lată dar n-am putut să aud nimic peste zgomotul făcut de camionul cu beton, timp în care gura lui era îngropată în mobil și el captase atenția tuturor,

oamenii stăteau în jurul lui și îl priveau, nervoși din cauza acestei întorsături recente și șoferul de lângă pompă cu mâna pe pârghia pompei, gata să o coboare în clipa în care i s-ar fi dat semnalul dar încă uitându-se la omul solid în hanorac care se plimba încolo și încoace în lumina cenușie și privea în jos, spre pământ, unde vârfurile bocancilor de lucru băteau în suprafața dură înainte ca el să se întoarcă și vocea lui să ajungă până la mine

super, așa facem

timp în care a închis telefonul cu un pocnet și a fluturat brațul înălțat în lumina cenușie

toarnă-l în pizda mă-sii, a urlat, toarnă-l și

a pornit cu pași mari spre betonieră și apoi s-a oprit, amintindu-și că eu încă stăteam acolo așa că s-a întors spre mine, urlând iarăși

n-ai decât să stai acolo cât poftești, dar betonul ăsta o să fie turnat azi și nu poți să faci nici pe dracu' și-oricum nu-nțeleg ce dracu' caută pe șantierul meu un inginer de la comitat

e în jurisdicția comitatului, Curran, e responsabilitatea noastră, asta caut eu aici și

astea fiind spuse, mâna șoferului a căzut pe pârghie și motorul a început să vuiască mai tare în timp ce betonul curgea prin furtun și peste plasa de oțel, cu trei oameni stând acolo cu lopețile și așteptând ca nivelul lui să crească sub ghetele lor și ăsta a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să plec spre șosea să urc în mașină și să plec așa că

deci spui că oricine-o fi fost la telefon cu Curran avea un soi de influență

spun că în general e ușor să-ți dai seama când se pune presiune politică pe tine, îți dezvolți o antenă pentru așa ceva, înveți să auzi vocea din spatele celui cu care ai de-a face – înveți că x o să-i țină partea lui y dar nu și lui z și așa mai departe, e un fel de trimitere codificată și după o vreme n-ai cum să dai greș

Doamne, zici că-i o formă de francmasonerie, totul pe șest și

marea majoritate a deciziilor se iau cinstit și trec fără nici o dificultate, însă din când în când mai apar aspecte care n-au

nimic de-a face cu ingineria și atunci simți că ți se forțează mâna așa că

de ce-ar veni betonul de la doi furnizori diferiți pentru aceeași lucrare

asta-i întrebarea, eu bănuiesc c-au împărțit contractul între doi furnizori din cauză că școala aia e ultima lucrare publică de asemenea dimensiuni programată pentru următorii doi ani, e un secret pe care-l știe toată lumea din construcții că în viitorul apropiat nu se mai găsesc bani în pușculița publică pentru ceva de genul ăsta prin urmare au vorbit între ei și-au venit cu același preț așa că s-au făcut presiuni politice să împartă contractul și

sună a înțelegere secretă

exact asta și e – nu există decât o mână de fabrici de ciment în comitatul ăsta – patru sau cinci și toate vânează aceleași contracte publice tot mai puține la număr așa că probabil s-au pus și-au vorbit despre asta între ei, posibil ca trei dintre ei să fi zis ceva de genul că ei au destul de lucru pentru următoarele optsprezece luni sau așa ceva și doi să fi zis că și-au onorat toate comenzile deci au nevoie de lucru și odată ce-au hotărât așa cei doi aflați în căutare de contracte au hotărât prețul cu care să liciteze în așa fel încât ceilalți să ceară un preț mai mare sau să nu liciteze deloc

dar tot rămâi cu doi licitanți care cer același preț, ai putea să dai cu banul și să-l atribui unuia dintre ei

ai putea dar înainte să treacă contractul prin tot procesul de adjudecare publică îi convoci pe reprezentantul administrației locale și arunci tot felul de aluzii la cele treizeci sau patruzeci de slujbe care depind de câștigarea acestui contract, cele treizeci sau patruzeci de familii care vor fi afectate rău la alegerile viitoare

un prieten sus-pus

cam așa ceva, cei doi consilieri se așază la discuții și văd că e în interesul amândurora să împartă contractul între doi furnizori din părțile lor de comitat

dar nu-i vorba decât de câteva încărcături de beton

e mult mai mult de-atât – e și toată zidăria, tot pietrișul și nisipul și întreținerea, buiandrugii, bordurile, piatra concasată

și asfaltarea – contractul ăsta o să le dea de lucru celor două firme de materiale de construcții încă alte douăsprezece luni – cine știe ce se mai întâmplă până atunci și

Mairead a scuturat din cap uimită, un zâmbet i-a destins toate trăsăturile și m-am bucurat de această seninătate a reacției ei, mi-a luat o greutate de pe mine și mi-a făcut bine așa încât

chipul ei în fața mea acum

Mairead la masă în fața mea așa

de limpede de parcă ea chiar ar sta aici dinaintea mea, cu chipul așa cum era în zilele dinainte de a se îmbolnăvi, cu paloarea sa hibernală risipindu-se în acele zile proaspete de primăvară, iar ea înviorată de primele flori pe care le planta în straturile ei din fața casei, o sarcină despre care zicea mereu că îi înviorează sufletul și pe care ajunsesem s-o interpretez ca pe-un semn care marca adevăratul final al iernii indiferent ce spunea calendarul așa că atunci când am dat colțul pe lângă casă în ziua aceea

ea stătea în grădină

îmbrăcată cu geaca ei matlasată și în pantaloni de trening și strângând în ambele mâini o cană de cafea – arătând exact ca femeia care era – o profesoară atrăgătoare între două vârste care se relaxa după câteva ore de grădinărit și care, chiar și în aceste momente de destindere în care n-o vedea nimeni nu era niciodată departe de acea precizie didactică pe care o căra după ea din sala de curs și de care, în primii ani ai căsniciei noastre, ne foloseam în cel mai bun mod posibil atunci când ea juca rolul unei profesoare sobre care o lua de la mitocanul leneș dar sensibil din fundul clasei, aplecată peste masă, în hol, oriunde – fără ca vreunul dintre noi să pretindă că ar fi vreo fantezie originală dar amândoi intrându-ne în roluri cu atât de multă poftă încât elanul ne purta într-un loc unde ne pomeneam copleșiți de lăcomia pentru celălalt, uneori atât de intens încât Mairead zicea că i se pare că povestea asta are ceva cosmic și că simte că ar putea să fută lumea întreagă până la mântuire

cuvintele ei

ne croiam drum prin futut în toată acea micime și disperare ce ne copleșea uneori în viețile noastre de zi cu zi, astfel încât

încolăciți împreună în actul iubirii ne găseam calea către acel unic moment topit în care supraviețuia în noi doar ceea ce era autentic și nepătat, toate celelalte ardeau și dispăreau, lăsându-ne cu adevărat dezbrăcați și cu toate simțurile alerte pentru a-i dărui celuilalt și lumii pe care o creaserăm în jurul nostru cea mai bună versiune a noastră, ceva ce din fericire pe atunci ni se întâmpla îndeajuns de des încât să ne permită acum, la vârsta a doua

să stăm față în față la masă și să reflectăm la faptul că ne-am împărtășit și noi zdravăn dintr-o asemenea pasiune, n-am neglijat acea latură din noi în timp ce

toate astea îmi revin acum în minte într-un torent atât de neîntrerupt

cum stau aici la masa asta

chipuri și cuvinte și tot felul de fragmente care cad prin mine până-n străfunduri, suprapuse în zigzag, întrețesute, fără nimic dincolo de ele cu excepția unei uitări întunecate ce amenință să mă absoarbă în ea, un soi de gravitație neagră ce trage de mine, smucindu-mă de vârfurile degetelor de la mâini așa încât dacă aș zăbovi mai mult asupra lor aș putea aluneca din mine însumi complet în lipsa a ceva solid pe care să mă concentrez cum ar fi

înflorirea primăvăratică instalată pe obrajii lui Mairead în acele zile dinainte de a se îmbolnăvi

acea îmbujorare pe care am considerat-o mereu tot un semn al trecerii iernii, aducând cu ea vestea îmbucurătoare că lumea noastră se transformase într-un loc mai cald și altfel luminat unde puteam să stăm mai confortabil în carnea și oasele noastre fără ca frigul iernii să ne înlănțuie și într-adevăr Mairead, ca întotdeauna după 1 martie, mutase deja mobilierul de grădină din magazie în grădina din spate așa că n-a fost nici o surpriză s-o văd acolo în ziua aceea când am dat colțul pe sub fronton, stând în geaca ei matlasată cu o cană de cafea și o carte, ziua nu era deloc una îndeajuns de caldă, cu un cer de culoarea pietrei însă Mairead era convinsă ca întotdeauna că soarele trebuia păcălit și făcut să strălucească pe cer și că era treaba ei să-i arate calea stând la masa din grădină în mijlocul

unei după-amiezi cenușii de martie cu trandafiri de la frig în obraji

stăpână pe teritoriul ei

care era desigur chiar detaliul ce-o făcuse pe Mairead să încline în favoarea acestei case atunci când a văzut-o prima oară cu atâția ani în urmă, casa în sine era una destul de banală însă grădina neobișnuit de mare conținea promisiunea de-a prinde în mreje lumina soarelui așa că în timpul acelor săptămâni de vară când eram în căutarea unei locuințe de cumpărat ea a vizitat-o de trei ori la rând, de fiecare dată venind cu o oră mai târziu pentru a sta în mijlocul grădinii cu fața întoarsă în sus ca o floarea-soarelui palidă până în a treia seară când, pe la ora nouă, cu umbra casei apropiindu-se abia de jumătatea drumului până la gardul viu ce marca hotarul teritoriului, ea să-și plece fața și să zică

da, asta căutăm noi

și abia atunci mi-a răsărit și mie în minte ideea că ea verifica unghiul în care cade lumina soarelui în toiul verii și a fost fericită să descopere că o mare parte din grădină nu intră în umbră decât după ora nouă și jumătate seara așa că

atunci când am văzut-o în acea după-amiază de primăvară, cu razele soarelui căzând oblic, într-un unghi mic și șlefuite de-un strop de răcoare, ea stătea la masă în mijlocul peluzei, bine înfofolită în geaca matlasată și cu o cană de cafea în mână, conectată la iPod-ul ei și citind, și

lucrul cel mai ciudat

așa de ciudat

pogorând așa pe nesimțite asupra ei, a femeii care-mi era soție de douăzeci și cinci de ani și stătea în profil cu părul adunat pe un umăr și felul ei de a-și ține capul într-o parte ori de câte ori asculta ceva atentă sau se concentra, am văzut cum

o întreagă persoană și viața sa

se închegau limpede în jurul acestor puține detalii și cum, dacă această femeie ar trebui să fie vreodată recreată, lumea ar putea începe cu lumina și cu linia acelei posturi atât de caracteristice întregii ei ființe, scoțând din eter configurația ei, structura și alinierea ei, toate liniile și contururile care o alcătuiau ca femeie în acea zi, cu sănătatea și sufletul intacte și

mulțumite, cu acest moment în care era pierdută în cărți și muzică, indiferentă la întreaga lume într-un fel care permitea ca o chestie autentică și vulnerabilă din ea să se arate atât de limpede încât m-am pomenit stând la colțul casei, privind-o lung de la distanță și aproape nevenindu-mi să cred că trăisem un sfert de secol cu această femeie căreia în doar câteva zile avea să-i fie răpită sănătatea de

un eveniment virotic care nu doar că avea să se răspândească la nivelul unui întreg oraș dar avea să se dovedească și suficient de agil încât să se fixeze în îngusta crevasă a vieții acestei femei obișnuite unde mizeria și virulența sa urmau să se dovedească atât de greu de eliminat în timp ce

depeșele lui Agnes din zona dezastrului

continuau să mă țină la curent cu situația, ea mă suna în fiecare seară pe la ora șapte când stăteam la masa din bucătărie și priveam pe deasupra grădinii la munții din depărtare ce se înălțau în amurgul cenușiu al primăverii, vocea ei de la celălalt capăt îmi spunea pe un ton entuziast dar precaut că se răspândise vorba prin oraș despre instalația ei și că asta aducea la galerie un flux constant de vizitatori,

oameni care păreau conectați de-adevăratelea la lucrare, asta dincolo de obișnuiții binevoitori și că supraveghetorii și proprietarul galeriei îi tot arătau registrul de impresii ce se umplea întruna de comentarii și observații entuziaste care, una peste alta, interpretau expoziția ca pe-o bine-venită implicare artistică în unele dintre cele mai dificile probleme sociale ce fuseseră ignorate de mult prea mult timp de o cultură artistică vizuală care părea mult prea dornică să se retragă într-o retorică privată într-o perioadă când te-ai aștepta să se implice în mediul social mai amplu din jur, plus că mai existase și o cronică favorabilă publicată într-o foaie de duminică – o întâmplare cu totul neobișnuită, mă asigura Agnes – care interpreta tema trupului abordată de ea ca pe-un domeniu retoric, o conjunctură adecvată pentru o perioadă în care orașul însuși apărea la știrile naționale din motive legate de suveranitatea și integritatea trupului într-o democrație, o cronică pozitivă spunea ea care sublinia relevanța lucrării

dincolo de zona îngustă a acestui oraș, un eseu atât de profund încât Agnes spera ca articolul întins pe două pagini cu ilustrațiile sale colorate să atragă atenția vreunui curator de la una dintre galeriile mai îndrăznețe din Dublin – exista o șansă ca asta să se întâmple dar nu-și făcea foarte mari speranțe, știa ce dificil e să răzbați de pe scena artistică de provincie, dar deocamdată

se bucura de acel licăr al stării de bine care urmează după o perioadă îndelungată de muncă intensă, acum fiind foarte obosită și dormind mult însă simțindu-se bine și de fapt abia azi reușise să intre iarăși în atelierul ei pentru prima dată de când fusese expusă instalația, își petrecuse dimineața făcând ordine prin lucruri, toate însemnările și decupajele din ziare alături de schițele și șabloanele cu care lucrase și avusese de făcut mai multă curățenie decât crezuse așa că probabil urma să mai aibă nevoie de cel puțin încă o zi ca să termine treaba, dar nu conta, era un sentiment plăcut să elibereze atelierul de lucrurile vechi și să-și creeze dinaintea ei acel spațiu liber în care erau posibile experimente noi, abia aștepta acea explorare și nu, nu știa sigur ce urma să facă în continuare dar avea senzația că s-ar putea

să se întoarcă la uleiuri, simțea cum o atrag iarăși și-i era dor de aplicarea lor lentă, de felul în care se uscau dobândind claritatea potrivită de-a lungul săptămânilor înainte ca în sfârșit să se fixeze, îi era dor de felul în care timpul curgea cu încetinitorul atunci când lucra cu ele, avea să fie relaxant să se întoarcă printre acele mirosuri și senzații, vopsele de ulei amestecate cu ulei de in, o schimbare bine-venită cel puțin față de relația intimă pe care o avusese în ultima vreme cu propriul ei sânge – apropo de asta

ceva ciudat

acum începea să se obișnuiască să fie oprită pe stradă de acei membri marginali ai comunității de artiști vizuali care erau dornici să-și exprime admirația pentru lucrarea curajoasă – formularea lor – realizată de ea, artiști de vârsta ei cu tatuaje și piercinguri și prea mult rimel și

e straniu, tată, a zis ea, am expus atâta timp uleiuri pe pânză și puteam să trec nederanjată pe stradă dar din clipa în care am lăsat pensula și-am apucat o seringă, oamenii abia așteaptă să

mă vadă ca pe-un soi de Ioana d'Arc sau așa ceva, cineva înclinat spre sacrificiul de sine, suferindul exemplar care se presupune că ia poziție împotriva a nu știu ce și

mă bucura s-o ascult pe Agnes continuând în felul ăsta o vreme fiindcă era reconfortant să știu că măcar unul dintre noi era pe-afară și se simțea bine, avea de-a face cu lumea într-un fel care nu-i făcea rău și n-o înspăimânta și ca tată îmi făcea bine să aud în vocea ei sunetul unui om care se realizează, fata mea făcând un pas hotărâtor către sine, un sentiment ciudat și dual, de parcă aș fi întâmpinat-o și în aceeași clipă mi-aș fi luat la revedere de la ea, cu toate neliniștile unui tată în privința fiicei lui pe când

ea îmi povestea lucrurile astea, dând importanța cuvenită tuturor detaliilor însă atentă să nu zăbovească prea mult și să nu i se înnămolească povestea și încercând totodată să-și strunească entuziasmul căci tremurul de încântare din vocea ei era evident la fel ca presiunea pe care o punea asupra ei încercarea de a și-l tempera, o femeie tânără încă neintrată așa de mult în maturitate încât să nu poată fi furată de o izbucnire subită de entuziasm și pentru prima dată – din senin – m-am pomenit întrebându-mă de ce nu păruse să aibă niciodată un prieten sau un pretendent de vreun fel, oare nimeni nu reușise să pătrundă dincolo de acel zid de răceală pe care îl afișa în fața lumii sau să fi fost doar o cochilie lustruită în spatele căreia se ascundea o tânără singură și nesigură aflată în floarea tinereții și în ciuda problemelor mele, stând acolo la masă, s-a făcut deodată destul loc în mine pentru ca un val de neliniște să îmi străbată întregul trup la simplul gând că fiica mea s-ar putea să fie singură într-un fel necunoscut ei și că e posibil ca la o vârstă atât de fragedă să-și fi interpretat greșit singurătatea ca pe-un fel de seninătate, un destin ales de ea în care ea vedea încântată o izolare eroică în vreme ce bineînțeles că

înțelegea în același timp că toată treaba asta cu expoziția nu era decât un zgomot de fond, un preambul la subiectul nostru principal de discuție care bineînțeles că era situația la zi a epidemiei de criptosporidioză, ultimele știri, lucrurile pe care, în ciuda atenției mele părintești, îmi doream cu adevărat să le aflu și atunci am devenit pe deplin atent fiindcă deși erau foarte

puține schimbări de la o zi la alta în ceea ce-mi raporta ea nevoia mea de a ști cerea actualizări zilnice care confirmau că

inginerii fiind incapabili să identifice sursa contaminării, avertismentul legat de necesitatea fierberii apei rămânea în vigoare în tot orașul în viitorul apropiat așa că asta fiind situația, cei de la primărie se agitau cu noua stație de tratare care se afla în construcție, o instalație ultramodernă aflată lângă actuala stație și care includea un sistem de filtrare cu infraroșii ce putea completa bariera-membrană existentă în procesul de depistare a particulelor biologice și a materiilor organice care reușeau să treacă de ea și toate acestea aveau să asigure o calitate a rezervei de apă a orașului cu mult peste standardele de puritate în vigoare pentru mulți ani de-acum înainte, însă când a fost luat din scurt purtătorul de cuvânt a recunoscut că încredințarea contractului și construirea unei asemenea instalații prezenta dificultăți de ordin tehnic cât se poate de reale și că data stabilită pentru finalizare este la cel puțin câteva luni în viitor, o piedică ce a știrbit strălucirea știrii și a făcut cetățenii să fluture nemulțumiți din mâini, să scuture neîncrezători din cap și să-și exerseze încă o dată un întreg vocabular extins al frustrării, pe când cei din domeniul turistic și al serviciilor au scrâșnit din dinți și-au profețit pagube de nedescris pentru economia orașului, fără a mai menționa și pagubele aduse reputației globale a orașului ca destinație culturală și

incompetența autorităților locale pare să fie fără sfârșit

a afirmat Agnes cu un sarcasm obosit care era ceva nou la ea și nu era plăcut s-o auzi la cineva care până foarte de curând nu dăduse glas absolut nici unui fel de opinie politică din câte-mi aminteam eu, privea cu indiferență fiecare buletin de știri care se întâmpla să fie la televizor sau la radio de parcă marile tulburări ale lumii n-aveau absolut nimic de-a face cu ea, cum se prea poate nici să nu fi avut fiindcă ea aparținea generației născute într-o lume a abundenței, nu știuse niciodată cum e să n-ai de nici unele sau cum e să ai foarte puține și prin urmare nu-și dezvoltase abilitățile de a se descurca în cazul vreunei schimbări în rău, economice sau politice sau civice cum era aceasta care probabil că o năucise, fusese un fel de șoc pentru

ea, acest exemplu dramatic de incompetență administrativă care provocase îmbolnăvirea atâtor oameni și ascultând-o mi-era greu pe de o parte să nu mă bucur că se trezise și ea în sfârșit ca să vadă lumea într-una din cele mai sumbre dispoziții ale sale în timp ce, pe de altă parte, să nu mă necăjesc că trebuie să se confrunte cu așa ceva într-un fel sau altul – graba oricărui tată de a-și proteja copilul de toate, chiar și de propria-i inocență și

una peste alta, chestia era

că avertismentul legat de fierberea apei rămânea în vigoare încă cel puțin o lună sau atâta timp cât numărul cazurilor care necesitau spitalizare continua să sporească, acum nu mai creștea atât de vertiginos dar încă ajungea la patru sute, o populație bolnavă provenită în mod uniform din toate zonele orașului, din cartierul muncitoresc mai vechi de la nord de râu până la enclavele clasei de mijloc din cartierul de sud, care se întinde de-a lungul șoselei de coastă, virusul atacând în mod nepărtinitor toate categoriile de vârstă și toate zonele, iar lumea era acum obișnuită cu priveliștea cisternelor cu apă care poposeau în cartierele rezidențiale și-n fundăturile unde mamele și copiii se așezau la coadă ca să-și umple bidoanele de plastic, imagine care era de-acum un simbol recunoscut al întregii crize în presa scrisă și audiovizuală și

asta era, astea erau noutățile în privința crizei în sine, Agnes mi le-a spus repede dar cu acea nerăbdare specifică copiilor de-a zice cât mai multe, de parcă un recital complet cu toate detaliile putea fi definitiv și exhaustiv, un soi de vrajă care să înăbușe criza, s-o stoarcă de o vigoare esențială și s-o mute într-o lume paralelă unde să devină inofensivă, să se îndrepte împotriva ei înseși și să se autodevoreze până la dispariție și

în timp ce ascultam ceva din mine picura înspre ea și, în acel fel bizar, șovăielnic, de-a se purta al bărbaților între două vârste care au fiice mature, m-am pomenit cum mă străduiesc s-o asigur că totul va fi bine, că nu era decât una dintre chestiile alea care aveau să devină inofensive odată cu trecerea timpului și într-o zi cât de curând Mairead o să își revină și-o să se apuce de treabă cu zâmbetul pe chip și-un cântec pe buze, cum îi spun pe cel mai liniștitor ton posibil că

mama ta e bine, Agnes, nu-ți face griji, da, e clar că se simte mai bine și nu mai are atâta febră ca ieri – azi a băut și-o cană mică de supă – prima chestie pe care a reușit să n-o mai vomite după trei zile deci e semn bun și nici nu mai doarme atât de fragmentat, nu se mai zvârcolește sub așternuturi așa de tare ca-n primele zile așa că una peste alta dă toate semnele că se face mai bine și se înzdrăvenește, dar sigur că n-ar avea rost să-ți spun c-o să fie imediat la fel de puternică cum era înainte și

faptul că simțeam cum aceste cuvinte cădeau într-un hău de îndată ce-mi ieșeau pe gură mă umplea de disperare, aveau ceva atât de neconvingător că îți venea greu să crezi c-ar putea aduce vreun pic de alinare cuiva de vreme ce nu prea făceau altceva decât să ne stânjenească pe amândoi, o încercare stângace de a-mi liniști fata care ne-a dus conversația într-o pauză apăsătoare când ea a avut deodată inspirația de-a sfârși chinul amândurora povestindu-mi vioaie ce-și planificase să facă la sfârșit de săptămână, încă una din scurtele ei călătorii sau excursii ciudate pe care părea să le facă mereu pe cont propriu în vreun orășel sau sat din centrul țării, excursii care implicau legături cu autobuzul și momente când aștepta singură în niște halte de țară măturate de ploaie, muncă de teren cum le zicea ea uneori dar dintre care nici una, dacă stau să mă gândesc, nu părea vreodată distractivă sau promițătoare, căci acele excursii erau mereu învăluite într-un soi de aură de penitență, aveau ceva ce aducea a pelerinaj și era demoralizant să auzi de ele într-un fel greu de înțeles dar care mi se cuibărea ca fumul în suflet, sâcâitor și neliniștitor însă chiar și așa i-am urat distracție plăcută și-am auzit-o retrăgându-se ușurată că discuția telefonică ajunsese în sfârșit la capăt și că ea își mai făcuse o dată bine treaba, își îndeplinise rolul de fiică ascultătoare așa că acum avea să dispară cu

ah, era să uit

da,

încă două lucruri, primul, i-am zis lui Darragh de mama, mi-a scăpat aseară când vorbeam cu el – știu că voiai să-i ascundem

n-avea rost să-l îngrijorăm

știu și nu-i îngrijorat, e furios, e foarte necăjit, o să vezi când o să vorbești cu el, îmi pare rău dar m-a luat gura pe dinainte și

stai liniștită, la un moment dat tot trebuia să afle și mai bine de la tine decât de la mine – și ziceai că mai e ceva

da, săptămâna viitoare e programată o demonstrație mare, comunitatea artistică se reunește ca să protesteze față de toată povestea asta cu contaminarea și-am fost invitată să particip la un fel de carnaval stradal

de ce tu

nu știu, probabil are de-a face cu proaspăta mea celebritate

ce fel de carnaval

încă nu știu, cu costume și chestii bănuiesc, dar abia aștept, așa că asta ar fi, o să te anunț cum merge

bine, ai grijă de tine

am, vă iubesc pe tine și pe mama

bine

pa

pa

și cu asta convorbirea s-a încheiat, telefonul din mâna mea murind într-un mod atât de delicat – ecranul golindu-se de lumină – încât l-am așezat ușor pe masă de teamă ca nu cumva o mișcare bruscă să deranjeze vreun element din iubirea și bun-rămasul lui Agnes care zăbovea încă acolo, telefonul de pe masă rămas inert fără speranță în

tăcerea crudă care mă scălda mereu după aceste apeluri, lăsându-mă mereu cu o senzație de ușurare, nu în sensul că aș fi fost despovărat, ci mai degrabă ca un om care a trecut printr-o încercare și a reușit să scape din ea nu întru totul nevătămat, rănit într-un mod care mă lăsa nesigur și neliniștit într-un fel pentru care nu era răspunzător doar telefonul în sine așa că mi-am petrecut restul serii dând cu aspiratorul prin casă și făcând curățenie în baie doar ca să-mi mai alung acele gânduri care de-acum mă zgândăreau așa de tare, ceva ce mă făcea să mă tem de telefonul lui Darragh de mai târziu în seara aceea, de chipul lui

ivindu-se din ecran înspre mine cu părul mai lung și încă furios din cauza celor spuse de Agnes, distanța fizică față de suferința lui Mairead îi agrava în mod limpede frustrarea

deznădăjduită din pricina gândului că nu putea face altceva decât să vocifereze și să arunce blesteme cu nemiluita asupra inginerilor și politicienilor pe care tăbărâse acum într-o tiradă acerbă pe care am ascultat-o câteva minute, o cascadă veninoasă de futu-i care mi-a confirmat că sub toate chiotele și chicotelile lui sălășluise dintotdeauna furia asta dezlănțuită și eram bucuros că Mairead nu era martoră la această furie provocată de ea căci deși era ușor de prevăzut că Darragh avea să fie profund afectat din cauza ei fără să aibă nevoie de cine știe ce imbold pentru a prelua rolul apărătorului lui Mairead nu eram sigur că ea ar fi admirat acest amestec de furie sălbatică și frustrare ce se revărsa acum din el, cu chipul retrăgându-i-se în umbrele întunecate ale obrajilor și părul vâlvoi în jurul capului în felul acela dement care amintea clar de bunicul lui în ultimele sale luni tulburate de viață, o amintire care m-a înspăimântat și m-a făcut să-l întrerup, strigând la el

am lucruri mai bune de făcut Darragh decât să-ți ascult obrăzniciile la ora asta târzie

ai fi putut să-mi spui

și ce-ai fi putut să faci

ar fi trebuit să știu

mama ta și cu mine am hotărât să nu-ți spunem fiindcă n-am vrut să te îngrijorezi

mda

și fiindcă știam că așa o să reacționezi

și anume cum

cu toată vorbăria asta nesăbuită

și cum ar trebui să reacționez

cu ceva mai multă stăpânire nu cu tot băgatul și scosul ăsta cu care-o ții înainte, dacă ai impresia că genul ăsta de chestii o s-o ajute atunci ai face bine să te mai gândești

și ce-ar trebui să fac

nimic, Darragh, pentru că nu-i nimic de făcut, mama ta a trecut de ce era mai rău, a fost doctorul pe la ea și e slăbită dar asta-i tot și-o să-și revină în curând – cuvinte care să-i stingă furia și să-l mai liniștească ceea ce se pare că au reușit după ce

a mai fumegat alte câteva minute, aruncând alte blesteme asupra inginerilor și politicienilor la grămadă înainte să

deschidă un alt subiect, furia conferind o notă caustică tonului său bășcălios obișnuit când a zis

bănuiesc că Agnes o pune de-un sabat – acuși-acuși își face propria religie

vorbește englezește, Darragh, ce dumnezeu

de Agnes Dei zic, mi-a spus c-a devenit o figură totemică pentru o adunătură de emo sensibili

iar vorbești în limbi Darragh – la faza asta m-ai pierdut, emo cum

pe vremea ta i s-ar fi zis goth, tată – emo e o tendință mai agresivă a acelei tulburări vechi, e acea viziune asupra lumii în care negrul e noul alb și viața e noua moarte

n-o poți zice mai simplu de-atât

nu

și ce-are asta de-a face cu Agnes

mi-a zis c-o opresc pe stradă fetele astea emo care vor să-i atingă tivul de la haină, e ceva legat de lucrarea ei, bineînțeles, o recunosc ca pe-o rudă de suferință și ca să fiu drept e ușor să vezi cum instalația aia ar putea deveni un loc sacru pentru o bisericuță a celor care se automutilează, o mică congregație a ălora care se taie singuri și-a anorexicilor și-a dismorficilor, toți cu stigmatele tatuajelor și piercingurilor

vezi că iar m-ai pierdut Darragh

sunt ultimele zile, tată, semnele-s peste tot, cele scrise pe ziduri și oamenii de la marș, molima care bântuie orașul – ascultă la mine de-acum în orice zi e posibil să înalțe un steag galben la primărie și să pună toată zona metropolitană în carantină și s-o înconjoare cu sârmă ghimpată – în genul ăsta de ruine o sfântă seculară ca Agnes va înflori

genul ăsta de aiureli mă obosește, Darragh

ah nu te-ngrijora tată, o să ai și tu rolul tău în toată povestea destul de curând de-acum în orice zi am putea ajunge să stăm toți patru în cerc, sfânta familie, fiecare dintre noi punându-ne vena la bătaie pentru ca Noul Testament să poată fi scris din nou nu degeaba lucrurile de genul ăsta se numesc de vârf

și tu crezi că noi suntem cumva responsabili pentru toată povestea

să fim drepți pe cine să dai vina tată dacă nu pe tine și pe mama – unde v-a fost capul când i-ați pus numele de Agnes, n-ați știut că numele înseamnă destin, ar fi trebuit să-l studiați o vreme și să vedeți ce-i rezervă viitorul

e foarte obositor, Darragh

ești un public dificil tată, trebuie să-ți spun asta

sunt obosit, atâta tot

ei bănuiesc că oricum n-o s-o rezolvăm în seara asta

nu prea

bine, să-ți verifici căsuța de e-mail, o să te-anunț când am șanse să intru online și transmite-i mamei că o iubesc, anunță-mă când e pregătită să vorbească cu mine

așa o să fac, bine

pa

pa

după care a părut să se întindă spre mine cu palma desfăcută, degetele lui au umplut ecranul pentru o clipă tot mai întunecată înainte ca acesta să se stingă și firul care ne lega de la un capăt la altul al globului să se dizolve într-un portal negru, lăsându-mă să plutesc un moment în derivă, cu mintea încă blocată în conversația pe care tocmai o purtaserăm înainte să închid laptopul, iar sunetul ăsta făcea ca livingul cu pereții și tablourile lui să se strângă în jurul meu în beznă în timp ce

Mairead era în camera lui Agnes din capătul holului, printre ursuleți și jucării de pluș, acum dormind mai bine cu fața pe pernă, cu respirația egală și blândă, cu trupul aproape eliberat de virus, duse fiind zilele de vomitat și transpirație în timp ce

contaminarea a ajuns în sfârșit în topul știrilor, urcând deasupra tuturor celorlalte titluri, surmontând chestiunile de mai mare anvergură și mai deprimante care se acumulau la orizontul politic ca un catastrofal anticiclon de înaltă presiune, întunecând cerul și vestind tot felul de distrugeri – povești despre acorduri salariale, crize ale șomajului și așa mai departe, toate populând cel mai abstract tărâm al cifrelor și-al geopoliticii, însă nereușind nici una să dobândească greutatea concretă a catastrofei corporale și cetățenești care conferea poveștii despre contaminare acea notă colectivă atrăgătoare, mai ales că încă nu dădea nici un semn că se va stinge, în timp

ce menținerea avertismentului cu privire la fierberea apei și numărul încă în creștere al pacienților o indicau drept o poveste de o persistență autentică, o încăpățânare ce putea fi lesne asociată cu un eveniment virotic care avea s-o facă să dureze, cu o notă ironică însoțind fiecare știre, reamintirea faptului că

era vorba de cel mai umed oraș din Irlanda, un oraș de coastă cu o cantitate de precipitații anuală cu douăzeci la sută peste media națională și

cum ascultam toate astea la știrile de la ora nouă mi se părea absolut incredibil că nici după atâta timp nu fuseseră identificate drept sursă a acestei crize nici o persoană și nici o cauză, nu puteai să arăți spre nimeni și să zici

omul ăsta și acțiunile lui

sunt motivul pentru care soția mea stă la pat și toată vlaga i se scurge prin fiecare por al trupului, visuri amare de răzbunare veneau să mă chinuiască și păreau rezonabile și justificate însă, neavând o țintă concretă a mâniei, m-am dovedit slab la capitolul fantezii răzbunătoare așa că resentimentele mele s-au îndreptat spre

stând la masa asta și

gândindu-mă la toate astea sau

fiind gândit de ele

acea senzație că

eu umplu spațiul ființei lor, copleșit de ideea sau

fiind ideea că

întreaga mea existență înseamnă chiar aceste gânduri, că fiecare idee în desfășurare, așa cum se întâmplă acum e întru totul responsabilă de faptul că eu

sunt aici

precum

ceva pierdut, un strigoi care s-a întors în casa lui la un ceas cenușiu pentru a-și găsi locuința cu ușile și ferestrele bătute în scânduri și abandonată, plutind liniștită într-o mare de buruieni și păpădii cu măciulii pufoase în care copiii suflă pentru a afla cât e ceasul, cu un șir de ciori grive pe țiglele de pe creasta acoperișului, o construcție de copil în jurul căreia timpul însuși a făcut un ocol lăsând-o să se decoloreze și

deterioreze într-un alt fel decât ar fi trebuit așa că acum, plutind prin ea în timp ce

stau la masa asta

conștient de ceva stagnant în casa propriu-zisă, de parcă toate pulsurile și ritmurile sale ar fi fost șterse din ea astfel încât timpul în sine e împiedicat aici în privința tuturor lucrurilor, inclusiv a mea, e suspendat într-un fel de interval încremenit, o clipă extinsă la infinit care se rotește ca un mecanism eliberat dintr-o plasă, o liniște în care nici un cuțit nu se va toci, nici o oglindă nu se va înnegri, nici o zugrăveală nu se va coji, nici o foame nu-mi va cuprinde burta și nici nu va trebui să mă mai bărbieresc vreodată fiindcă

aici timpul în sine ar putea să se degradeze, să se epuizeze complet în așa fel încât să facă din acest loc un fel de tărâm stagnant de sens contrar, forța de reacțiune a întregii lumi

sursa tuturor contrariilor

unde toate lucrurile stau în cap, un tărâm unde pâinea e turnată și apa e tăiată și umbrele noastre s-au săturat de noi și se ridică în picioare pentru a se îndepărta însoțite de tovarășii lor, niște oameni-baston care trec cu pași mari peste câmpuri și izlazuri comunale, peste garduri de sârmă ghimpată și ziduri de piatră fără mortar, potrivindu-și pasul până când intră în acel ritm constant ce le permite să părăsească de tot lumea asta și să se îndrepte către vreo altă jurisdicție dincolo de orizont unde ei și cei asemenea lor prosperă și dumnezeu știe cui dau socoteală așa că

oprește-te

pentru numele lui dumnezeu

oprește-te din vorbit

nu te mai lăsa dus așa pe

valuri de aiureală, purtat atât de departe de mine însumi încât e ușor să uiți, durerea dinspre propriul meu sfârșit care mă atrage cât încă sunt viu către acest moment, stând aici la masa asta, atât de improbabil aici,

cu sorții cosmici adunați cu toții împotriva mea

cum stau aici în timp ce

acest interval electric cuprins în circumferința sa de carne și oase, senzația clară a propriei persoane sub forma unui soi de

ton armonic limitat, un buchet de ritmuri contopindu-se într-o unică melodie supraemergentă, melodie ce mă include în ritmurile mai ample ale lumii, melodia orizontală a cosmosului, armonica celestă ce mă înscrie în cele mai mari dimensiuni, până la cea mai îndepărtată margine a universului și

oprește-te

Doamne

fiindcă

un elefant se legăna pe o pânză de păianjen

și pentru că nu se rupea a mai venit un elefant

doi elefanți se legănau

trei elefanți

patru, cinci, șase elefanți

șapte opt

șapte opt

șapte

pe măsură ce criza se prelungea, numărul pacienților a depășit cifra de patru sute și a început să pună mari presiuni pe serviciile de sănătate publică ale orașului, un număr care ascundea ceea ce mulți comentatori considerau a fi o masă uriașă de suferinzi necunoscuți care nu erau înregistrați în saloanele de spital dar care reprezentau o prezență de sens contrar în absenteismul tot mai accentuat din sectorul public și privat din toate domeniile de muncă, mai ales în industria hotelieră și serviciile publice, un grad de absenteism care în realitate bătea spre trei mii, cifre susținute de dovezi neconfirmate pe care autoritățile locale refuzau să le ia în seamă sau o făceau doar pentru a le respinge ca pe-o exagerare grosolană iar când erau strânși cu ușa nu făceau altceva decât să indice numărul de paturi de spital ocupate de suferinzi înregistrați de parcă aceasta ar fi fost unica măsurătoare veritabilă și demnă de încredere a epidemiei fiindcă nici o cifră neconfirmată nu putea fi considerată o dovadă corectă și precisă a crizei și chiar dacă

secretomania cu care reacționau ar fi putut fi de înțeles prin prisma faptului că voiau să dea asigurări lumii din afară că într-adevăr epidemia era tratată cu atenție și ținută sub control, ea înfuria totodată și mai tare populația al cărei scepticism

sardonic din primele zile lăsase loc unui fel de nepăsare care-i făcea pe oameni să închidă ochii și urechile la toate comunicatele de presă și sfaturile care tot continuau să apară în locurile publice cum ar fi la cabinetele medicale sau pe panourile cu anunțuri de la supermarket, atât de nepăsători la toate încât acum

un nor de plictiseală învăluia întreaga poveste în timp ce era reluată mereu pe canalele media naționale, toate reportajele includeau o notă de *schadenfreude*[31] cum că un oraș care reușise să-și clădească o reputație așa de profitabilă ca important centru cultural cu întregul calendar pe douăsprezece luni plin de festivaluri și sărbători să fie lovit acum de-o molimă biblică – nu tocmai o plată a păcatelor dar cu siguranță o compensație pentru un soi de iresponsabilitate ce părea să fi lovit un loc care se dedase cu atâta entuziasm carnavalului, fără nici un pic de compasiune pentru

o poveste ce părea să se întindă la nesfârșit așa că acum și orașul în sine părea liniștit în propria-i mizerie imobilă, stagnant ca un nor de alge ce se îngroșa la temperaturile tot mai mari din acele zile, o inflorescență toxică sub soare, care colcăia pe sub sistemul nervos al orașului și prin tuburile digestive ale locuitorilor, deplasând responsabilitatea crizei chiar asupra orașului sau mai exact asupra

expansiunii rapide a orașului în ultimii zece ani cu numeroasele ansambluri de locuințe construite de-a lungul șoselei de coastă care crescuseră radical consumul din lacul de alimentare al orașului, coborându-i nivelul astfel că puritatea i-a fost compromisă și mai mult de cantitatea sporită de fertilizatori adusă de ape în lac în timpul acelor săptămâni de primăvară când plouase încontinuu, debitul din conducte dăduse peste cap sistemul de filtrare și permisese ca parazitul *Cryptosporidium* să pătrundă în țevile de apă, pentru ca apoi să se răspândească prin aceleași zone ale orașului care se dezvoltaseră atât de necontrolat în ultimii zece ani astfel că atunci când

autoritățile civile au încercat să depisteze originea exactă a dezastrului au descoperit că nu se putea indica o singură cauză specifică, umană sau de mediu, și că sursa primară se afla la

convergența acestor împrejurări adverse – tehnologie învechită și ploi torențiale, dezvoltare haotică și deversări din agricultură – ceea ce a făcut ca responsabilitatea pentru criză să devină atât de difuză și încețoșată încât întreaga idee de răspundere s-a transformat într-o zonă tulbure unde exista prea puțină dorință din partea autorităților de-a arăta cu degetul spre fermieri sau ingineri sau spre acei proiectanți și dezvoltatori imobiliari care permiseseră ca orașul să se dezvolte peste capacitatea sa de alimentare cu apă potabilă astfel că

vina și responsabilitatea nu ajungeau să apese pe umerii nimănui

povestea a rămas suspendată în atmosfera orașului ca un fel de ceață vălătucită care, cu fiecare zi ce trecea, se îndesea și devenea un strat de spoială dat peste întreaga criză în care era tot mai limpede că nimeni n-avea să fie găsit vinovat sau răspunzător, iar orașul era de-acum atât de învăluit de negură încât

a început să trăiască într-un fel de timp al viselor unde trecutul și viitorul se derulau simultan, un întreg oraș visându-se cu toate clădirile sale, noi și vechi, cu toate străzile sale asfaltate și pietruite, toate ceasurile și clopotnițele, toate semnele și monumentele și statuile, toate rețelele de utilități, apă și electricitate, fiecare bucățică din el zvâcnind între existența reală și viața de vis unde trecea prin toate transformările sale, istoria desfășurându-i-se într-un delir nesfârșit, ce a culminat cu seara în care

orașul acesta al carnavalurilor și festivalurilor

ajuns la capătul răbdării și cu glasul răgușit

la capătul puterilor în plan politic

și-a scotocit prin șifonier și prin lada cu costume de carnaval ca să-și scoată măștile și machiajul și să se poată împodobi în cele mai oribile culori pentru a ieși împleticindu-se pe străzile pietruite ca

o trupă de zombi care se mișcau cu mai multă hotărâre decât ți-ai fi închipuit în timp ce-și târau cârpele șerpuitoare pe stradelele înguste ale cartierului latin unde s-au întâlnit cu o Bo Peep afectată – înaltă de trei metri și cu o barbă de șase zile și-o perucă argintie zbârlită – ce mâna o turmă mică de oi cât mai

departe de niște păianjeni zburători care le amenințau din înalturi, behăitul lor jalnic le făcea să rotească în cerc, ciocnindu-se și împiedicându-se unele de altele exact când o trupă de dansatoare de samba aurii s-a revărsat dintr-o crâșmă din apropiere și două câte două, pe melodia „The Girl from Ipanema“, dansatoarele au mânat oile pe principala strada pietonală, fetele împodobite cu pene și aur și strânse în jurul toboșarilor și-al jonglerilor și al câtorva înghițitori de flăcări dezbrăcați până la brâu și care miroseau a kerosen, intrând cu toții în convoi în urma zombilor ce făcuseră cauză comună cu păianjenii, șfichiuiți de biciul lui Bo Peep pe toată zona pietonală în timp ce reflexiile lor din vitrinele mari înaintau pas cu pas alături de ei pentru a atrage o familie de clovni de pe o stradă laterală, mama, tata și doi copii cu niște rânjete roșii care amenințau să le înghită capetele iar Elvis și Charlie Chaplin, amândoi cu mâinile în buzunare și prinși în conversație, au intrat laolaltă în convoi fără să pară că au habar încotro merg, atrași de-un soi de gravitație orizontală care a scos de pe o altă stradă laterală efectivul complet al orchestrei de muzică medievală costumată ca la carte, călugări și vânzători de indulgențe, negustori și cerșetori, fecioare și văduve conduse de un cavaler în cămașă de zale și cu o sabie de lemn, toți cu lăute și flaute și tamburine, făcând tot ce puteau pentru a adapta un madrigal la ritmurile de samba, procesiunea a înaintat până când a ajuns în capătul străzii unde începea parcul pe sub bannerele cu întemeietorii orașului ce fluturau acum deasupra acestei adunări care părea scoasă din nu știu ce tărâm unde viii și morții stăteau umăr în umăr spunându-și poante și fumând când a apărut o gașcă petrecăreață de sirene cu coarne de drac și o plăcuță de începător lipită pe pieptul unei fete care pasa o sticluță de votcă insistând s-o împartă cu o familie de Fir Bolgi[32], niște uriași umflați ce se clătinau, iar înălțimea și brațele lor neputincioase făceau treaba asta imposibilă amenințând pentru o clipă să strice distracția fetei înainte ca ea să dispară în gușa unui dragon multicolor apărut de după colțul toaletelor publice, care și-a coborât botul și a ridicat-o cu totul

într-o grămadă de râsete și cârâieli, picioarele ei bronzate se zbăteau întruna în gura dragonului care acum s-a întors pentru a o porni cu ea spre centrul parcului unde silueta unui Lemuel Gulliver de cincisprezece metri era punctul central firesc pentru toate celelalte personaje care se revărsau acum din noapte, doi copii cu fețele pictate ca niște cadavre ținând-o pe Morticia de mână, copilul cu cap pătrat și o suliță străpungându-i gâtul, copii mai palizi cu pelerine și colți – unii cu glugi, cu seceri și clepsidre – plus toate fetițele îmbrăcate în costume de dans irlandeze care își prinseseră părul în vârful capului în șuvițe ondulate fluorescente ca niște mici Meduze alături de puștii în costume de cowboy și cu pene de indian – puști a căror oră de culcare într-o zi de școală trecuse de mult dar care erau încântați să-și recunoască vechii prieteni – Albă ca Zăpada și cei șapte amici, Mutulică și Hapciu și toată gașca, toți echipați cu târnăcoape și lopeți și mergând în ritm

hai ho, hai ho

suntem pitici mișto

fluierându-și cântecelul și prinși de ritmul de samba și-au pus târnăcoapele pe umăr și au pornit-o peste iarbă spre colțul piațetei unde au nimerit în spatele unui mic camion cu platformă ocupat de un trio de demoni întunecați care cântau la chitară solo, chitară ritmică și tobe, producând un ritm de bas care te izbea în mijlocul pieptului pe măsură ce făcea cortegiul să înainteze cu Gulliver conducând toate celelalte creaturi ale nopții strânse laolaltă când se strecurau pe strada îngustă cu fluierele și tamburinele lor, făcând loc țopăielii și dansului, strigoi și troli și zombi au pornit un fel de pas în doi oscilant care i-a dus pe lângă monumentul Mariei Magdalena și dincolo de intersecția unde traficul se blocase, în susul dealului pe lângă stația de autobuz și hostelul studențesc, moment în care fiecare își ocupase locul cuvenit în procesiune, mașina cu demoni deschidea calea cu ritmurile sale bubuitoare și piticii Albei ca Zăpada dădeau tonul milităros al procesiunii, mărșăluind sub silueta impunătoare a lui Gulliver care era menținută în poziție verticală de nenumărați însoțitori cu frânghii și proptele, apoi manevrată atent în parcare și pe aleea

care ducea spre birourile administrației locale de parcă ar fi fost pe cale să bată la ușa micuță și să ceară să fie primit la această oră târzie chiar dacă, pe măsură ce se apropia, întreaga fațadă

a dispărut ca la un semn sub un imens cearșaf alb ce s-a prăvălit în cascadă de pe acoperișul clădirii, căzând sub propria greutate de deasupra etajului al cincilea și desfășurându-se într-un talaz moale care l-a purtat blând pe ultimul metru până la pământ sub privirea moartă a uriașului Gulliver care acum se uita la un perete alb de țesătură palidă vălurind sub umbrele aruncate de felinarele din parcarea aflată în spatele congregației compacte de strigoi și fantome și măști care se îmbulzeau acum în zona deschisă până în spate, în parcare, unii stând pe zidul care o despărțea de șosea, fiecare ochi înfundat era ațintit asupra clădirii publice a cărei fațadă dispăruse cu totul sub o draperie albă așa încât în față nu mai exista decât chipul gol al unui mausoleu, clădirea cedase cu dragă inimă iluziei, cu cele cinci etaje ale ei înălțându-se pătrățoase într-un hău, de parcă ar fi așteptat încă de la inaugurare ștergerea sa, orbită de acest cearșaf de-acum acoperit de o proiecție albastră, niște valuri naive în care săltau bucuroase tot felul de creaturi marine, întreaga clădire scufundată și deasupra ei

stătea acum Agnes

care venise până la marginea acestui hău lacustru și de astă dată era chiar goală, șocând cu trupul ei alb care capta lumina din parcare, umbrindu-i sânii astfel încât părea tăiată în două de întuneric, trupul ei arăta exact ca un stâlp heraldic, o cariatidă și

toate astea

văzute cu ochiul minții în dimineața următoare când citeam relatarea în ziarul național,

fata dezbrăcată care stătea pe marginea mausoleului scufundat de parcă ar fi fost o statuie sculptată în acel scop cu lumina orbitoare care bătea de jos luminându-i îmbinarea dintre șolduri când a pășit în față controlând complet momentul, dreaptă sub privirea strigoilor adunați, cu toată lumea oscilând la un pas de-un gest extrem care ar fi

transformat definitiv întregul spectacol într-un act coerent de protest politic, ceva care, deși n-ar fi egalat confuzia orașului, măcar ar fi fost suficient de dramatic și de izbitor încât să ilustreze cum se mobilizase spiritul colectiv pentru acest moment când ea avea fie să cadă fie să-și ia zborul, singurele opțiuni pe care le mai ai când te-ai apropiat atât de mult de margine și

poza de pe prima pagină o arăta cu brațele larg desfăcute și lăsându-se să cadă de pe marginea clădirii, imaginea o surprindea exact în clipa când picioarele îi părăseau marginea clădirii și gravitația o lua în primire în timp ce începea să plonjeze prin aerul nopții, cu chipurile spectatorilor încă părând calme căci reacția lor a fost una întârziată, cu o secundă bună în urma ei care era deja în plin zbor în timp ce

mie mi-a stat inima în loc când am văzut-o încremenită pentru o fracțiune de secundă în aer înainte să plonjeze prin lumina tot mai stinsă pe perna de aer ascunsă care se umfla pe pământ și care-a părut s-o înglobeze atunci când Agnes a aterizat în mijlocul acesteia făcând-o să se înalțe de jur împrejurul ei, a înghițit-o asemenea unei excrescențe tumorale moi din fața clădirii, oftatul mulțimii apărând simultan cu cutele rotunjite ale pernei ce se înălța în jurul ei, de parcă șocul mulțimii îi dăduse forța de-a se ridica asemenea unui val asupra fiicei mele cu pielea albastră înainte să se domolească treptat și ea să se înalțe pe un mic soclu din inflorescența în curs de ofilire ca un fel de Venus într-o jumătate de scoică sub albastrele valuri proiectate ale lacului ce i se unduiau pe trup și

toată povestea a fost stângace, o execuție simplistă, de cârpaci[33], dar mesajul a fost suficient de clar – primăria și toți cei care au plutit prin ea, politicieni și ingineri, morți și înecați sub valurile acestui protest și

ai văzut ce-a făcut fiica noastră aseară, a vrut să știe Mairead a doua zi, ne-a făcut de râs în fața țării, fără o bucățică de haină pe ea

da, am văzut

și-ai fost șocat de data asta

nu mă mai șochează nimic atât de ușor

bine, a răspuns ea și s-a cufundat la loc în pernă cu un zâmbet obosit pe chipul sincer așa că

totuși sunt un pic derutat, am zis, chestia cu apa e ușor de înțeles dar partea cu saltul de pe acoperiș, aia despre ce-a fost

nici eu n-am priceput prea bine partea aia – sper să ne sune azi, ne-ar putea explica, poate c-au sperat să fie genul ăla de imagine sau eveniment însuflețitor care va provoca în oraș un protest și mai presant

și asta își doresc

poate că da, să facă oamenii să se revolte și să pornească o renaștere politică și socială, să-i smulgă din amorțeală pe oameni și

vorbești ca Darragh

păi, știi că așchia nu sare departe de trunchi și

acum îmi amintesc, trunchiurile copacilor și

când mergeam cu mașina în oraș în ziua aia

drumul spre oraș când

Mairead stătea așezată în pat, era prima ei zi mai bună, prima ei zi de însănătoșire și

toată durerea asta

blestemata asta de durere când

am mers cu mașina în oraș ca să iau rețeta aia pentru ea, un fel de tonic prescris de dr. Cosgrave ca s-o mai întremeze către finalul bolii, când era deja foarte slabă și anemiată, ajunsese în cea mai proastă stare posibilă însă din punctul ăla începea să se refacă, boala se retrăgea din ea ca o maree joasă, o lăsa să stea ridicată în pat sprijinită de-o grămadă de perne, palidă și cu răsuflarea tăiată cu trupul trudindu-se ca să se țină dreaptă, cu faza cea mai rea depășită însă extraordinar de slăbită, așa că dr. Cosgrave îi prescrisese tonicul ăla după ce-o consultase ultima oară, declarându-se bucuroasă că e într-adevăr în curs de însănătoșire și că toate semnele erau bune, îi revenea și pofta de mâncare, putea consuma supă și pâine prăjită după atâta timp în care nu fusese în stare să înghită decât niște apă călduță care să-i elimine virusul din corp, iar fiecare vărsătură și purgație o mai golea un pic de culoare așa că acum era aproape translucidă după cât pierduse în greutate dar

n-aveți de ce să vă panicați

ne-a asigurat dr. Cosgrave, zâmbindu-ne pe rând amândurora în încăperea slab luminată

a slăbit însă are înainte lunile de vară ca să se întremeze și să-și revină și asta o s-o ajute

a zis, timp în care a rupt rețeta din carnet și mi-a dat-o și eu am înțeles că este un fel de tonic sub formă de capsule, ceva care trebuia luat după mese de trei ori pe zi și că va trebui să dau o fugă până în Westport ca să-l aduc

ea a ridicat privirea încruntată spre mine, zicând cu un glas răgușit

un tonic – ce demodat sună, mai ia lumea chestii din astea

bănuiesc că da, cel puțin rețeta asta așa zice

sună ca și cum ar fi ceva din epoca lipitorilor și-a cataplasmelor

cred c-ai avut parte destul de lipitori și gândăcei, te descurci o oră, două, până aduc eu asta

da, mă descurc

mai ai nevoie de ceva

adu-mi și niște suc de mere

bine

și ia mașina mea, n-a mai fost pornită de ceva vreme, i-ar prinde bine o tură scurtă

bine, e unsprezece și jumătate, mă întorc pe la unu, e bine așa

da, o să fiu bine

mi-a zâmbit, cu chipul slab înflorindu-i în linii mai aspre decât eram eu obișnuit dar care erau întru totul ale ei

o să-ți facă bine să ieși și tu câteva ore

încerci să scapi de mine

da, aștept să-mi vină amantul în clipa-n care ieși pe ușă

păi atunci n-o să-i stau în cale, uite, ai aici apă și un prosop și

îmi ajunge, pleacă înainte să mă răzgândesc și încă ceva

da

ai făcut treabă bună

ce treabă

cât ai avut grijă de mine, ai făcut treabă bună cât ai avut grijă de mine, mulțumesc

da

și i-am luat cheile din bolul de pe măsuța din hol, am tras ușa după mine și m-am dus la mașină, Corolla ei veche, care stătea dinaintea casei în umbră și nemișcare cu frunze și crenguțe prinse sub ștergătoare și o crustă de praf pe parbriz, cu toate semnele trecerii timpului întâlnindu-se acolo, cu vântul și ploaia deja lucrând cu răbdare la degradarea ei, a mașinii ăsteia care zăcuse atât de mult încât am stat să mă uit o clipă la ea, să mă minunez înainte de a deschide portiera și-a mă așeza în ea, întrebându-mă

oare o să pornească

pun pariu că i-a murit bateria

când am împins scaunul în spate ca să-mi fac loc pentru picioare să nu stau cu genunchii foarte ridicați sub volan și am ajustat și înclinația scaunului fiindcă nu puteam sta niciodată confortabil în mașină după Mairead, ale cărei picioare sunt mult mai scurte decât ale mele și căreia îi place mereu să stea aplecată în față în scaun, în timp ce mie îmi place să stau lăsat pe spate la distanță de volan, așadar m-am instalat dar încă întrebându-mă

oare o să pornească

o fi moartă bateria

în clipa când am băgat cheia în contact și toate luminile de pe bord s-au aprins înainte ca motorul să huruie de câteva ori lent, chinuit și în cele din urmă să pornească cum trebuie după ce lanțul cauzal de la aprinderea scânteii până la pornirea motorului a fost parcurs frumos și integral în timp ce mașina se trezea la viață cu un mârâit sănătos ce se transmitea prin podea și prin scaun astfel că l-am putut simți vibrându-mi la baza șirei spinării când am apăsat de câteva ori pedala de accelerație, încălzind mașina, sunetul motorului a crescut și a răsunat cu ecou în frontonul casei, iar în acea clipă zgomotoasă toată paragina și neclintirea au fost date uitării când motorul a cântat într-un fel misterios care m-a înfiorat dar m-a și stânjenit fiindcă mi-a umplut ochii de lacrimi cum stăteam acolo și apăsam pe accelerație în timp ce toate ceasurile de la bord și-au mișcat acele la nivelurile cuvenite

temperatură, ulei, turație și benzină

din care era mai bine de jumătate de rezervor, mai mult decât suficient pentru călătoria propusă așa că am mai stat acolo câteva clipe încălzind-o, simțindu-mă extraordinar de bucuros și de impresionat că mașina asta pornise așa de ușor după ce zăcuse atâta vreme în ploaie și frig, mașina asta veche de cincisprezece ani care le făcuse pe toate la viața ei, fiind folosită mai ales în timpul adolescenței copiilor în toate acele drumuri la

discoteci, cinematografe, tabere de vară, meciuri de fotbal

toate evenimentele din copilărie și adolescență la care, trebuie să recunosc, Mairead îi ducea mai des ca mine pe copii și pe prietenii lor, astfel că și din pricina asta era deosebit de atașată de ea, o legătură sentimentală cu acea parte deosebită a vieții noastre de familie, un depozitar al tuturor momentelor pe care le petrecuserăm împreună și care aveau să dispară pentru totdeauna dacă mașina ar fi fost abandonată, deși deocamdată nu exista nici un motiv presant pentru așa ceva, trecea an de an NCT[34]-ul, efectiv zbura prin toată procedura de verificare fără nici una din problemele tehnice majore care ar fi expediat-o într-un cimitir de mașini, în fiecare an ieșind la iveală o listă prăpădită de probleme mărunte

oglinzi, plăcuțe de înmatriculare, amortizoare, faruri și volan dar

niciodată n-a trebuit să-i înlocuim componente importante, n-a avut nici un defect mecanic grav după cincisprezece ani de hurducăieli pe drumurile din West Mayo, până când treptat ne-a fost clar că s-ar putea ca mașina asta să fie în stare să meargă la nesfârșit, ca o mașinărie impecabilă meșterită pe un tărâm perfect, unde nu se știa nimic despre deteriorare sau învechire cât timp caroseria se ținea laolaltă, fapt care, sincer vorbind, era posibil să nu mai fie valabil foarte mulți ani fiindcă rugina începuse să mănânce partea de jos a portierei și marginile capotei, ceea ce era de așteptat, dar cât timp podeaua mașinii mai ținea și nu începeam să vedem drumul sub fundurile noastre, cât timp nu trebuia să sudez plăcuțe de oțel pe șasiu și

am mai stat o vreme acolo bucurându-mă de zumzetul ritmic al motorului care parcă ar fi fost o melodie dintr-o lume mai bună unde lucrurile merg ca la carte – o lume unde

lucrurile funcționează așa cum ar trebui – iar apoi am împroșcat puțină apă pe parbriz și am fost orbit temporar de mizeria adunată sub ștergătoare și plimbată pe geam pentru câteva clipe într-o coajă groasă înainte ca în fața mea să se curețe treptat o zonă întinsă prin care puteam vedea clar și între timp sunetul motorului mi se cufundase deja în carne și oase, sincronizându-se cu propriile mele ritmuri, ceva mai scurte, într-un mod așa de plăcut încât atunci când

am băgat într-a întâia ca să

ies pe drumul principal și să schimb vitezele am simțit cum îmi crește în inimă o bucurie nerușinată de parcă în sfârșit, pentru prima oară după mult timp auzeam ceva bun, ceva ce nu făcea parte din tumultul hârâit al acestei lumi ci vorbea despre acea ordine armonioasă ce se află la temelia a tot și toate, vibrațiile delicate care-mi treceau prin șira spinării și prin brațe astfel că după câțiva kilometri eram relaxat așa cum nu mai fusesem de multe săptămâni, ședeam confortabil și cu radioul pornit și

era o zi frumoasă

cu soarele sus pe cer în timp ce șoseaua din fața mea își croia drum prin aerul albastru, dispărând în adâncurile zilei de-a lungul coastelor joase ale masivului Croagh Patrick în dreapta și a mării verzi în stânga, o nemaipomenită revărsare de lumină intensă dinspre munți așa încât mi-am dat seama imediat că e una dintre acele zile uluitoare când frumusețea întregii zone este iarăși proaspătă, armonia și coerența tuturor nuanțelor și culorilor sale revărsându-se în marea ce se așternea ca o oglindă peste golf până la insula Achill și Mulranny, una dintre acele zile care te fac să te întrebi cum de suntem în stare să uităm de ea fiindcă așa se întâmplă, merg atât de des cu mașina pe șoseaua asta de coastă de la Louisburgh la Westport, traseul meu matinal până la serviciu cu munții trecând printr-o întreagă paletă de nuanțe de albastru și verde până la brațul scund și înghețat al Clew Bay, un drum întipărit în înseși contururile minții mele și făcând atât de tare parte din mine încât uneori trebuia să fac un efort conștient ca să-l văd cu adevărat, cum am încercat să fac și în ziua aceea, m-am concentrat în așa fel încât să observ toate

detaliile care trecuseră pe lângă mine fără să le remarc în atâtea dintre drumurile mele pe acel traseu dar

abia ce m-am hotărât să fac așa și să-mi golesc mintea de toate lucrurile care mă distrăgeau pentru a putea absorbi totul că am și uitat cu totul de asta, hotărârea mi-a pierit din minte pe nesimțite așa că imediat m-am pomenit că ajunsesem în centrul Westportului și parcam lângă bordură în capătul străzii principale înțesate cu magazine – șaisprezece kilometri parcurși la volan într-o clipită și nici o amintire – unul dintre locurile mele preferate căci e minunat să cobori din mașină sub ulmii aceia într-o zi însorită și să te oprești o clipă la umbra lor pentru a asculta râul lent care străbate orașul – atât de lent încât abia îl auzi – și după ce-am încuiat și am pornit, gândindu-mă că am avut noroc să prind un loc așa de bun în toiul zilei fiindcă orașul era destul de aglomerat, un șuvoi continuu de mașini trecea pe pod și intra pe Strada Mare cu lumina reflectându-se întruna din parbrize și un șir de pietoni înaintând pe trotuare, ziua neașteptat de senină îi făcuse pe mulți să iasă și să-și îndrepte chipurile palide către soare în timp ce

eu am traversat strada până la farmacie unde am întins rețeta unei tinere în uniformă de după tejghea care mi-a aruncat o privire și mi-a spus zâmbind c-o să dureze cinci minute așa că am zis

bine, nu-i nici o grabă

ceea ce era adevărat însă acum rămăsesem acolo un pic stânjenit înconjurat doar de stive și rafturi cu poțiuni și parfumuri de damă, sucindu-mă și răsucindu-mă, conștient că nu mă aflam deloc la locul potrivit și neștiind încotro să mă uit așa că m-am simțit oarecum ușurat când am zărit zona cu produsele de toaletă pentru bărbați aflată în preajmă, rafturi întregi cu marfă din asta, aftershave-uri și spray-uri de corp și geluri de păr și așa mai departe

Farenheit și One și Hugo Boss și Diesel și Beckham și

mostre de testare pentru fiecare în parte așa că am luat unul și l-am răsucit, l-am încercat și l-am mirosit apoi am luat un altul și până să mă dumiresc eram învăluit într-un abur lipicios de mirosuri contradictorii și cu simțul mirosului absolut

derutat, mă simțeam ușor amețit și aproape că m-am repezit afară jenat dar atunci am văzut că mai exista și un stand cu ochelari de soare și m-am gândit că m-aș putea ascunde aici pentru alte câteva clipe, să-mi pierd vremea luând ochelarii ăia la rând unul câte unul, cei rotunzi și cei pătrați și cei cu rame de plastic și cu rame de metal, uitându-mă cum îmi stau în oglinda verticală îngustă montată de-a lungul standului, m-am gândit că dacă vremea rămâne la fel de însorită aș putea să-mi cumpăr o pereche, poate pe cei cu rame metalice fine care-ți dau un aer intelectual, dar nici una dintre perechi nu-mi venea bine sau mai degrabă toate mă făceau să arăt caraghios într-un fel sau altul, prea amuzant sau prea ciudat sau prea ostentativ în intenția mea de a etala ceva ce nu mai dețineam, fiecare dintre ele îmi modifica puțin chipul însă într-un mod atât de radical încât nu mai recunoșteam bărbatul care mă privea din oglinda îngustă, o experiență ridicolă care m-a vexat și mi-a lăsat un sentiment de jenă așa că am oftat ușurat când în cele din urmă fata de după tejghea s-a întors zâmbind și ținând în mână un pachețel pe care l-am luat, cumpărând și un tub mic cu pastile pentru dureri de stomac care era expus lângă casa de marcat fiindcă în acea dimineață simțisem că mă arde în coșul pieptului încă de când mă trezisem, am luat restul și am ieșit din magazin pe trotuarul aglomerat

unde am rămas o clipă ca să bag pachetul în buzunar, bucuros că îmi rezolvasem treaba, înainte să traversez strada ca să iau ziarul de la magazinul din colț de unde am cumpărat două – ziarul național și ziarul local – plus o cutie cu suc de mere și le-am dus trei uși mai încolo într-un restaurant micuț din care strada principală se vedea frumos până departe la ceasul din capătul străzii care acum începea să se umple pentru că era trecut de douăsprezece și bineînțeles că unii dintre cei ca mine voiau să guste ceva înainte de aglomerația de la prânz – câțiva funcționari în costum, probabil bărbați și femei de la bănci și câțiva avocați pe care i-am recunoscut și i-am salutat plus obișnuita mulțime de turiști în ghete și geci Gore-Tex – unde am reușit să prind o masă în spate de tot așa că de-aici vedeam bine tot localul și strada de afară, așa că am lăsat ziarele pe masă și am comandat o ceașcă de cafea și un sandvici

club de la o ospătăriță tânără și deși intenționasem să răsfoiesc ziarele și să aflu ce se mai întâmplă prin lume acum m-am pomenit complet captivat de oamenii care umpleau acel restaurant mic unde nu erau mai mult de opt sau nouă mese cu totul, dintre care cea mai apropiată era ocupată de o tânără ce stătea singură, era îmbrăcată într-un costum cu dungi fine și citea paginile sportive ale unui tabloid unde era prezentată povestea unui fotbalist din prima ligă care se bănuia că-i pe cale să se transfere de la Arsenal înapoi la Barcelona, club care îi cultivase talentul încă de mic și această poveste părea să-i capteze foarte tare atenția fiindcă stătea cu capul aplecat deasupra tabloidului ceea ce-i făcea părul să cadă pe o parte a feței în timp ce ținea lingura cu supă deasupra ziarului și era interesant să vezi o femeie cufundată atât de clar în telenovela politică a fotbalului englezesc, o femeie cu un farmec senzual bogat și atât de diferit de cel al lui Mairead și după care adesea mă pomeneam tânjind, senzație ce mă făcea mereu să fiu convins că o trădez pe Mairead cea atât de diferită fizic de această femeie care întorcea acum paginile ziarului fără să aibă habar că un ins complet străin gândea toate lucrurile astea despre ea în timp ce

la masa de la geam un cuplu de turiști cu gecile de fâș voluminoase puse pe spătarele scaunelor se îngrijea de o fetiță așezată într-un scaun înalt, hrănită cu lingurița dintr-un borcan de către tatăl care era complet și regulamentar echipat pentru vreme imprevizibilă – ghete, pantaloni cargo și jachetă polar – în timp ce soția lui aflată lângă el se căuta prin portofel – o femeie de patruzeci și ceva de ani cu înfățișarea unui om care urcă pe munte sau aleargă la maraton, una dintre acele discipline care-i arseseră toată grăsimea corporală ce era așa de evidentă la fetița dolofană și liniștită din scaunul înalt, care se delecta vizibil cu mâncarea, mestecând-o fericită dar cu jumătate din ea întinsă pe bărbie și cu un fel agitat de-a lovi în măsuța din față dacă nu era hrănită suficient de repede, un obicei care, judecând după expresia de încântare sinceră de pe chipul tatălui, izbutea de minune să-l farmece și probabil așa avea să facă și în anii când o să devină adult fiindcă mai vedeam și că bărbatul ăsta avea aceeași expresie ușor buimacă

pe care o observasem uneori și la Mairead ori de câte ori se ocupa de Darragh, aceeași vagă renunțare la abilitățile critice și la acest bărbat, de parcă își vedea copilul pentru prima dată și nu era martor pentru a nu știu câta oară, așa cum probabil era cazul, la spectacolul ce urmărea să-l vrăjească, deja se iviseră toate acele manierisme care aveau să se instaleze și rafineze în ea când va deveni femeie în vreme ce el o să simtă treptat cum se destinde și în același timp se dezintegrează, timp în care

soția lui s-a întors de la tejgheaua unde plătise și a început să adune hainele și bagajele, adăugând scenei o răbufnire de hotărâre tăcută, organizându-i și mânându-i pe cei doi prin spațiile înguste spre ușă în vreme ce

în stânga mea se desfășura o dramă mai intimă între o femeie de treizeci și ceva de ani și un bărbat mai în vârstă cu o cămașă descheiată la gât și cu butoni, femeia stătea aplecată spre el, încercând să-i capteze atenția în timp ce el era concentrat doar să-și aranjeze pipa, îi râcâia găvanul cu un briceag micuț și o lovea de marginea farfurioarei sale, ridicând câte-o privire dinspre tot acest râcâit și lovit ca s-o privească pe tânără în ochi ca pentru a o asigura că el chiar o ascultă, îi acordă toată atenția sau măcar atâta atenție câtă-i mai rămânea dincolo de curățatul pipei, ea se apleca peste masă cu maxilarul încordat ca pentru a sublinia acele lucruri pe care i le spunea sau de care încerca să-l convingă, întreaga scenă fiind atât de intimă fizic încât m-am întrebat ce fel de relație e între ei căci era clar că e o legătură puternică – profesională sau romantică – dar era greu de zis fiindcă deși anxietatea femeii era foarte reală, palpabilă pentru orice spectator, ea s-ar fi potrivit în oricare dintre scenarii căci aici nu era doar o implorare ca într-o despărțire romantică, ci și o nevoie urgentă de a-l convinge pe acest bărbat mai în vârstă într-un fel care mă făcea să cred că ar putea fi vorba de o chestiune profesională și că se petrecuse vreo dramă la serviciu care mai avea nevoie de clarificare sau de vreun fel de aplanare fiindcă era evident că pe chipul femeii se remarca mai cu seamă teama vizibilă că nu-i corect înțeleasă, teama că-i este periclitat vreun avantaj sau vreo poziție sau că o anumită reputație, greu câștigată dar fragilă, îi fusese pătată în vreun fel sau altul însă, indiferent dacă era sau

nu așa, un lucru era clar și anume că bărbatul ar fi preferat să nu fie nevoit să asculte toate astea în pauza de prânz fiindcă acum se distingea un aer cumva vătămat în felul în care își cerceta pipa, râcâindu-i și golindu-i găvanul și privind prin canalul de fum, întreaga tevatură și pompoșenie mi-a amintit că de mult timp nu mai văzusem pe cineva fumând pipă în public – de fapt nici în particular – și era ceva ciudat, ca o scenă dintr-o altă lume, o amintire dintr-o epocă istorică recentă când o încăpere micuță ca asta ar fi fost albastră de fum, indiferent că se servea sau nu mâncare, hainele și părul fiind îmbibate de el și trebuind spălate în aceeași seară când

aceste gânduri mi-au fost întrerupte în clipa când ospătărița a sosit cu comanda, lăsând totul frumos pe masă – cafeaua și sandviciul cu tacâmurile învelite într-un șervet – totul așa de frumos alcătuit și cu un aspect atât de profesionist încât am stat o clipă să admir întregul ansamblu, cafeaua cu mirosul său de alamă cufundat sub un strat de spumă pe care nu-mi venea să-l tulbur și felul ordonat în care era așezat sandviciul pe farfurie lângă o salată verde mică – înclinată spre mine ca un acoperiș în patru ape și prinsă la ambele capete cu două bețișoare de cocktail – întregul aranjament așa desăvârșit în sine încât mi s-a părut corect să-l admir înainte să-l dezmembrez și să mănânc, ceea ce am făcut după ce l-am lăsat cum era în răstimpul cât mi-am pus lapte în cafea și am amestecat, după care am simțit o nouă plăcere descoperind că sandviciul era la fel de bun la gust pe cât de bine arăta și că nu exista vreun decalaj sau vreo diferență între aspect și felul în care îl simțeai în gură și anume umed de la salata proaspătă, roșiile și carnea de pui între felii calde de pâine prăjită și chiar înainte să mușc din el

în această clipă

în această încăpere aglomerată, cu larma sa de scaune și mese

cu oamenii ăștia, cu toate gândurile și viețile lor diferite

am fost copleșit de sentimentul că e un privilegiu ciudat să pot sta în restaurantul acesta printre alți oameni care nu-mi voiau nici un rău și care, foarte probabil, s-ar fi bucurat pentru mine dacă ar fi știut că aveam o zi bună – că nevasta mea se însănătoșea și că-mi pornise mașina și că ăsta era un sandvici

gustos și că afară soarele strălucea – nici unul dintre oamenii ăștia nu mi-ar fi purtat pică pentru nimic din toate astea și toți ar fi apreciat felul profesionist în care era făcut acest sandvici și cum totul la el trăda un grad de atenție ce depășea simpla pricepere și spunea ceva despre grijă și dăruire, ceea ce te făcea să te simți ușor smerit, era așa de neașteptat și de năucitor să dau peste un lucru atât de banal care mă făcea să simt cât de imprevizibilă este viața și cum această construcție improbabilă – un sandvici, pentru numele lui dumnezeu – putea transmite atâta grație tainică încât

acum eram copleșit cu totul de un exces stupid de recunoștință pentru această jumătate de oră din acest restaurant, o perioadă liniștită printre oameni onorabili, cu mâncare bună și munca atentă a celor ce administrau localul astfel încât pentru o clipă în care timpul și spațiul au părut să se prăbușească în mine în adâncuri stratificate ceea ce m-a făcut să mă întind și să mă apuc cu mâna de marginea mesei, am avut senzația precipitată că sorții cosmici sunt împotriva acestui loc și moment, că era extrem de improbabil și contingent ca multe alte lucruri să-și ocupe locul potrivit în contextul mai larg al universului și să-și exercite doza potrivită de presiune asupra împrejurărilor date astfel încât pentru o clipă, cum stăteam acolo cu o ceașcă de cafea în mână și cu spătarul îmbrățișându-mi spinarea am perceput o imagine clară prin adâncul vârtejului întregii mele ființe, prin toate împrejurările înlănțuite care se puseseră cap la cap pentru a mă plasa aici în acest moment din timp iar valul ăsta de recunoștință și groază m-a măturat pe dinăuntru cu o forță atât de violentă încât m-am temut că mă voi face de râs izbucnind în lacrimi, un extaz de bucurie și groază față de lume și toate ale ei, un sentiment spontan care a fost atât de copleșitor încât n-am putut decât să-mi păstrez cumpătul în răstimpul cât m-am ridicat și mi-am croit drum printre mese ca să achit nota la casă unde, cu un glas ridicol de sugrumat, am răspuns la întrebarea amabilă a fetei în timp ce îmi făcea nota că

da, totul a fost bine, mulțumesc foarte mult

ceea ce i-a provocat un zâmbet dulce în timp ce a luat bancnota de zece euro și mi-a pus restul în mână înainte să o

pornesc prin labirintul de mese și scaune înapoi spre ușă și să ies afară pe trotuar pentru a descoperi că un soare palid lumina acum ziua, licărind din mașinile care treceau, scânteind din parbrize și din geamurile vitrinelor de pe cealaltă parte a străzii, lumină strălucind cu ecou dincolo de capacitatea sa reală de-a lumina ziua, cu întreaga lume supraluminată într-un fel sau altul cum stăteam eu acolo mijind ochii și ferindu-mi-i, regretând că nu-mi cumpărasem una dintre acele perechi de ochelari indiferent cât de cretin arătam cu ei dar acum farmacia era pe cealaltă parte a străzii și m-am gândit c-aș face mai bine să mă sui în mașină și să merg acasă fiindcă deja lipsisem de lângă Mairead aproape o oră și jumătate ceea ce în sine nu era mare lucru dar mă făcea să mă simt un pic neliniștit chiar dacă era foarte probabil ca ea să se bucure că scăpase o vreme de mine, de toată fâțâiala mea agitată în jurul ei, acel rol în care intrasem cu atâta ușurință și în care mă instalasem atât de confortabil aproape fără să-mi dau seama, agitându-mă în jurul ei, verificând mereu dacă se simte bine

oare nu îi puteam aduce ceva

nu voia ceva de mâncare

puteam să-i prepar ceva

o omletă sau un bol de supă

ceai

ceva

această neîncetată cotcodăceală în jurul ei până când devenise limpede, chiar și pentru mine, că nu era vorba deloc despre felul cum se simțea ea, ci totul era un simptom al propriei mele nevoi de-a mă asigura că fac treabă bună, îmi demonstram că sunt un soț și-un îngrijitor bun, un om care nu era așa de răsuflat sau blocat în cele mai osificate rutine ale sale încât să nu mai poată găsi nimic nou în el însuși, adică aceste abilități de îngrijire și gesturi aducătoare de alinare care fuseseră de neînchipuit și greu de crezut cu mai puțin de-o lună în urmă dar care acum înfloreau în niște atingeri atât de ușoare și liniștitoare încât începusem să mă mișc prin casă de parcă aș fi fost eu însumi o fantomă, doar abur de lumină și val de ceață fină, atât de lipsit de culoare și mușchi încât abia de-aș fi putut lăsa urma unui deget pe soția mea, dar nefiind

din câte-avea să se vadă

scutit nici eu de dureri fizice căci arsurile la stomac au izbucnit în capul pieptului acolo pe trotuarul însorit și a trebuit să iau încă una dintre pastilele alea ca să-mi mai domolesc durerea tăioasă când

îmi amintesc toate astea și

această încordare care îmi strângea unele într-altele în piept os și tendon – ceașca aia de cafea, care fără îndoială a fost bună dar tare, exact genul care-ți dă bâțâiala ce mă apucase acum, tremuram de parcă un fel de bruiaj insistent îmi străbătea sistemul nervos, ceea ce m-a făcut să parcurg din trei mișcări strada și să traversez intersecția până în capătul unde-mi lăsasem mașina, să mă așez în ea și să arunc ziarele pe bancheta din spate iar când mi-am tras centura de siguranță peste piept am simțit umflătura pachetului luat pe rețetă în buzunarul de la haină așa că l-am scos și l-am pus pe scaunul de alături înainte să pornesc și să intru pe șosea și imediat

am uitat de mine

am uitat de mine complet într-o

lungă perioadă de golire totală a minții care a durat atât cât mi-a luat să merg dintr-o parte în alta a orașului, conducând tot timpul atent prin traficul lent, oprindu-mă ca să las pietonii să traverseze și alte mașini să iasă în stradă, schimbând vitezele, atât de multe manevre complexe și executate inconștient dar ajungând cumva cu bine în celălalt capăt al orașului fără să-mi amintesc nicidecum să fi parcurs încet străzile, încă una din acele perioade lungi și pustii în care sufletul hoinărește, își pierde ancora și plutește în derivă pe cont propriu când

m-am dezmeticit și m-am pomenit

în cealaltă parte a orașului și am descoperit că decisesem să fac la dreapta pe la poalele dealului și să mă întorc acasă prin Rosbeg, pe acea bucată de drum numită mila de aur care cotește și urmează linia țărmului cu marea pe partea dreaptă și care când fluxul e înalt pare că străbate cale lungă peste nisipuri și pe niște faleze scunde, fluxul fiind la maximum la ora asta în timp ce arsurile din piept nu cedaseră câtuși de puțin de la pastilele pe care le luasem ba chiar păreau să se fi

agravat, mă strângeau așa de tare încât îmi sugeau toată vlaga și

sfântă măiculiță

am condus pe drumul de coastă, trecând pe lângă vilele de pe partea stângă a șoselei care aparțineau unor avocați și doctori și tipi cu tot felul de afaceri, acele case cu ferestre supradimensionate care dau înspre mare și reflectă ritmurile luminii și strălucirea tăioasă a soarelui pe șosea încât ai impresia că marea se află pe ambele părți ale drumului și călătorești printr-un loc privilegiat cu o abundență ireală de lumină înainte ca drumul să cotească și atunci copacii de pe ambele părți învăluie mașina iar lumina se retrage permițând exact gradul potrivit de întuneric în care lucrurile sunt văzute în adevărata lor culoare și umbră – ziduri de piatră străjuind șoseaua de o parte și de alta și copacii arcuindu-se în înalturi cu soarele sclipind prin frunze, un kilometru, doi kilometri înainte să iasă iarăși în plin soare pentru încă aproximativ un kilometru, ducând într-o curbă deschisă unde am încetinit ca să o iau la dreapta în intersecția în formă de T, unde drumul se lărgește într-un cot larg cu

hotelul Imperial stând acolo pe stânga în spatele zidurilor sale înalte și pline de bășici, mizerabil și orb pe terenul distrus, părăsit deja de două decenii dincolo de porțile de fier culisante, o priveliște tristă, cu atât mai mult cu cât nimeni nu știe prea bine cum sau de ce a ajuns în halul ăsta exact în momentul când terenul de tenis și piscina făcuseră din el cel mai fermecător loc din întreaga zonă, mama mea își amintea mai ales sala de bal cu podea de arțar și cum dansase ea acolo de atâtea ori, povestea cum

puteai pur și simplu să plutești pe deasupra ei și noi așa am făcut, tatăl tău și cu mine, de câteva ori pe când îmi făcea curte și ce de oameni veneau acolo pe-atunci, veneau de peste tot și

asta a fost înainte ca locul să se închidă subit în anii optzeci, tot personalul demis și electricitatea tăiată după Paștele din optzeci și trei sau optzeci și patru, jaluzelele coborâte, perdele trase și porțile culisante încuiate cu lacăt, tot locul închis fără ca nimeni să știe de ce și fără ca nimeni să primească vreo explicație ceea ce sigur c-a dus la o grămadă de speculații și

povești – că se făcuseră datorii, că nu mai ieșeau bani, că exista un fiu risipitor la Londra care fugise cu actele de proprietate și așa mai departe și așa mai departe, în orice caz proprietarii n-au mai fost văzuți niciodată așa că hotelul stătea pur și simplu acolo și se cufunda

cărămidă cu cărămidă

cameră cu cameră

în ruina tot mai profundă cu zugrăveala scorojindu-se și praful adunându-se prin camere și buruienile străpungând suprafața dură a terenului de tenis și asfaltul din parcare umflându-se ca niște bășici și cojindu-se bucată cu bucată în timp ce gardul de lemn din spate începea să se dezintegreze ceea ce permitea accesul tuturor copiilor de prin zonă care veneau să exploreze camerele și coridoarele și profitau de ocazie ca să azvârle cu pietre în geamurile mici, spărgându-le unul câte unul în timp ce vitele de pe câmpurile din preajmă începeau să treacă prin găurile din gard în locurile unde câte o scândură putrezise de tot pentru a rătăci pe terenul din jurul hotelului, vite Angus negre și roșii cu viței după ele, hălăduind liniștite prin grădini și pe lângă piscină în serile de vară, așezându-se în curtea interioară cu dale de piatră de lângă balustradele tencuite care erau acum verzi de la mușchiul ce le acoperise cât fuseseră neglijate până când proprietarul cirezii – un om pe nume Fallon – a cărui pășune se întindea de la țărm până în spatele hotelului – a înălțat fundul înclinat al piscinei cu câteva tone de piatră spartă și pietriș și a instalat o barieră metalică în capătul mai adânc unde, când venea iarna, își hrănea vitele în fiecare seară, fân și nutreț aruncate peste margine, această cireadă de vite se hrănea la marginea unei piscine finisate cu gresie, după care vitele plecau cu capetele plecate până găseau ieșirea de urgență distrusă cu ușa larg deschisă ce le permitea să intre în sala de bal din stânga scenei, cireada de vite intra în șir indian pentru a se pomeni pe întinderea largă a ringului de dans din lemn de arțar, între pereții acoperiți cu draperii de satin acum negre de mucegai și cu globul de oglinzi atârnând de-un lanț deasupra mijlocului ringului, cea mai frumoasă sală de dans din West Mayo plină de vite Angus și acolo se așezau și închideau ochii, rumegând până

când erau scoase afară în zori și toate astea se petreceau deja de-atât de mult timp încât Fallon dobândise un soi de drept de ședere al omului care a ocupat un loc părăsit și era acum actorul principal în procesul aflat pe rol care urma să decidă soarta hotelului care în zile ca asta, cu soarele pătrunzând pieziș prin ferestrele sale sparte și peste balustradele sale, mereu

mi se părea că aduce cu palatul abandonat al vreunui tiran, al unui stăpân nemilos din vreun regat insular din Caraibe care era binecuvântat cu un climat temperat și bogății minerale considerabile dar care era în același timp chinuit de incompetența administrației și de corupție, de niște halucinante rate ale inflației și detestabile încălcări ale drepturilor omului, întregul loc evocând un sistem de administrare extraordinar ce trebuie să fi domnit pe aici fără ca noi să ne dăm seama sau să-l înțelegem cu adevărat înainte ca drama mai amplă a evoluției lucrurilor din lumea largă să-l măture cu totul făcând loc pentru altceva astfel că acum stătea

orb și decrepit, cu toate bolțile și colonadele cojindu-se pentru a scoate la iveală betonul gri de dedesubt, locul degradându-se și fărâmițându-se după un program propriu tenace, toate camerele și nișele sale, toate scările și coridoarele colcăiau de toate soiurile posibile de mucegai și putregai și distrugere, toate variantele posibile pe buza prăpastiei ruinei generalizate care îl dezmembra acum cărămidă cu cărămidă, șipcă cu șipcă, gresie cu gresie, întregul loc atrăgând atenția ca o foarte posibilă ruină, ceva înnăscut în beton și înnăscut în lemn și înnăscut în metal, fiecare dintre acestea punând întreaga structură la pământ în felul său și în propriul său ritm chiar în timp ce

se făcea din ce în ce mai mic în oglinda mea retrovizoare, dispărând cu totul când

am cotit către casă la Belclare, urmând încă o dată șoseaua de-a lungul coastei, încetinind un pic, nu mai era nici o grabă acum cînd aproape ajunsesem așa că privirea mi s-a fixat asupra acelor gheme luminoase de lumină tăioasă ce licăreau și se legănau pe suprafața apei într-o formă mereu schimbătoare și bălțată, un mozaic de lumini și texturi începând de la semnul

cu limita fluxului și până departe în acest punct unde Clew Bay se îngustează cel mai mult cu toate insulele sale înghesuite atât de aproape de țărm, la vederea cărora îmi vine întotdeauna în gând unul dintre lucrurile pe care încă mi le amintesc de la examenul de Intermediate Certificate[35] la Geografie de acum mulți ani – acel detaliu despre cum

toată zona asta este o vale glaciară datând din era precambriană, acea perioadă din tinerețea lumii când lumina era mai limpede și toată regiunea aceasta zăcea sub un ghețar gros de zece kilometri care eroda pământul de la est la vest, depozitând morene de nisip și pietriș pe toată lungimea acestui golf, aceste insule mici ca niște cocoașe în formă de ou care se subțiau în direcția în care se deplasa ghețarul, o informație de la începutul adolescenței care încă îmi stătea cuibărită în minte treizeci și cinci de ani mai târziu când fără îndoială că alte lucruri mai valoroase vor fi fost uitate de mult și

am încetinit fiindcă

trebuia să opresc un minut pe marginea drumului, în acel refugiu de lângă Deerpark pe care consiliul l-a folosit ani de zile ca să arunce pietriș și piatră spartă pentru asfaltarea drumurilor fiindcă

acum îmi amintesc

îmi amintesc durerea asta

sfinte Cristoase

durerea asta din piept care mi se răspândește prin brațe și prin partea din spate a picioarelor, făcându-mă să strâng volanul cu ambele mâini și să închid ochii o clipă, de parcă una dintre aceste reacții o va alunga, intrând în refugiu și parcând între două grămezi de pietriș, scoțând mașina din viteză dar lăsând motorul pornit fiindcă durerea asta care acum își croia drum cu ghearele prin mine sigur avea să-mi treacă imediat și atunci o să plec acasă la Mairead care de-acum probabil începea să-și facă griji pentru mine în timp ce

durerea se accentua

îmi strângea pieptul așa că

am coborât geamul ca să las să intre o pală de aer proaspăt și mi-am descheiat cămașa, i-am desfăcut gulerul și câțiva nasturi ca să las să-mi pătrundă un pic de aer rece la piept,

șmecheria asta putea să-mi facă bine, să-mi mai domolească un pic durerea fiindcă acum era cumplită ca naiba, înșurubată ca un soare negru în piept de unde se prelingea către cele mai îndepărtate părți din mine, în mâini și picioare și în șale, ca un fel de frunziș electric ce-și croia drumul de foc prin mine, înfășurându-se în jurul întregului sistem nervos și sugrumându-mă exact din vârful craniului cu niște gheare de oțel, respiram cu niște icnete chinuite din piept cu trupul rigid pe scaun când

am zărit ceasul de la bord și am văzut că se apropia ora unu

știrile de la ora unu, așa că

m-am întins și-am pornit radioul și bineînțeles că ultimele reclame s-au stins și au făcut loc semnalului sonor pentru știri – piuiturile – și ceva din mine s-a străduit înnebunit să se concentreze la ele de parcă ar fi fost niște lucruri solide de care puteam să mă agăț cu ambele mâini și să mă stabilizez, un gând deznădăjduit chiar în clipa în care l-am gândit dar în disperarea aceea mi se părea singura opțiune – să înfrunt durerea asta sălbatică din piept cu piuiturile din semnalul sonor al orei și

Doamne, blestemata asta de durere

lumea asta de durere când

trupul meu ardea, străbătut din cap până-n picioare de-un curent topit care-mi pârjolea până și cea mai măruntă moleculă a ființei, o durere care nu semăna cu nimic din ce simțisem vreodată înainte, pieptul și brațele îmi erau năpădite și văzul deformat de adâncimile albastre ale valurilor electrice în timp ce lumina se întuneca și

îmi amintesc cum mă gândeam cuprins de o panică disperată că

o să mă agăț de piuituri și apoi o să urmeze știrile principale așa c-o să le ascult câteva minute, asta-i tot ce trebuie să fac, doar să ascult crainicul spunându-mi ce se mai întâmplă în lumea largă care există dincolo de durerea asta din piept, spunându-mi că lumea e plină de greve și de dispute financiare… că indicatorii economici continuă să se prăbușească peste tot… că se moare pe șosele și prin înjunghiere… că sar în aer mașini la Bagdad și se blochează ofensive în Helmand… că a dispărut un copil și că a fost găsit un

cadavru... că reanimările și saloanele de urgențe sunt invadate și pacienții zac pe tărgi cu rotile pe holurile spitalelor... că sondajele indică... că tribunalul a admis și au fost emise mandate... că rezultatele alegerilor sunt contestate dar cineva s-a declarat deja președinte pe viață... că legislația a fost votată deja sau că a fost trimisă la curtea supremă... că întreaga urzeală a acestei lumi continuă, evenimentele iau amploare și se sting

iau amploare și se sting fiindcă

dacă aș ști că aceste lucruri încă se întâmplă, încă sunt în derulare, oricât de oribile sau de îndepărtate ar fi, atunci aș fi fericit să aflu că lumea își vede de treaba ei și că eu, un cetățean și inginer, eram încă parte din toate și că indiferent cât de departe ar fi fost lucrurile acestea tot aș fi avut o contribuție la ele prin simplul fapt că respiram și aveam puls și auzeam despre ele la radioul ăsta din mașină, aș avea o implicare în aceste treburi indiferent cât de vagă sau tangențială fiindcă ținea de condiția mea de om care lua aceste lucruri în serios

cu sau fără durerea asta

sfinte Cristoase

așa că era esențial să fiu atent acum, să fiu atent să sting focul ăsta din piept și să mă las în voia acelor știri pe care aveam să le aud acum când bineînțeles, slavă Domnului,

am auzit piuiturile

piu, piu, piu

semnalul sonor pentru știrile de la ora unu vibrând pe undele radio, vestind toată națiunea să fie atentă, semnalul orei fiind urmat de un fragment de muzica de fanfară chiar când durerea mi se încastra și mai adânc în piept, arzând în fiecare ritm care-mi susținea corpul, pârjolindu-mi fiecare bătaie a pulsului care mă măsura, mânjindu-le cu o maree roșie fierbinte ce mă ardea pe dinăuntru și mă făcea să împing puternic cu pantoful în spațiul de la picioare, să izbesc tare în accelerație astfel că motorul a urlat acoperind sunetul radioului iar eu m-am străduit să-l aud pe crainic întâmpinând națiunea cu

bună ziua, este vineri, 21 martie, iată titlurile zilei, în timp ce

am fost smuls din mine pe un val de durere, cu o stinghie rupându-mi-se în piept, țipând când capul mi-a fost tras pe spate în scaun, gura căscată și șira spinării rigidă împingându-mi din nou pantoful în spațiul de la picioare, îndesând iarăși accelerația până la podea și acum mașina urla dintr-o mie de turații, un huruit răgușit cu un vaiet metalic în centrul lui, atât de puternic încât cu siguranță trebuia să atragă atenția cuiva, vreun bărbat sau vreo femeie care mergea pe drum avea să-l audă și să vină la mașină ca să mă vadă cu capul dat pe spate și gura deschisă, cu mâna întinsă spre medicamentul lui Mairead de pe scaunul alăturat, zvâcnind ca o gheară spre pachetul ce părea să se afle la o distanță infinită de mine, cu durerea întrețesându-mi-se în piept de parcă o componentă structurală esențială, un buiandrug portant, mi se rupsese în două în piept și eram învăluit în durere când am auzit iarăși

vineri, 21 martie

ziua în care soția mea a devenit văduvă și cei doi copii ai mei și-au pierdut tatăl, ziua în care numele meu a fost desprins de pe omul căruia îi aparținea, ce amintire limpede și detaliată a propriei mele morți exact în clipa când mi-am zis prin durerea orbitoare

o să ascult titlurile astea ale zilei când

exact în clipa aceea

vasta armonie a întregii mele ființe s-a stricat iar eu m-am desfăcut în straturi și valuri torențiale prăbușindu-se încontinuu, mi-am desprins complet strânsoarea de pe toate acele repere ce se reuneau în mine și mă țineau în lumea asta în timp ce lumina din jurul meu se întuneca și pentru o fracțiune de clipă am văzut lumea în negativ căci toate culorile sale sângerau într-o paletă îngustă de negru și gri cu toate formele și contururile amestecându-se unele într-altele, munții și marea convergând pe parbrizul din fața mea și

undeva deasupra pământului soarele se stingea

ars din interior, de-acum secătuit și rămas doar un tăciune uriaș ce plutea în derivă prin abisul spațiului, prăbușindu-se în propriul miez cald înainte ca și acesta să se prăbușească în sine astfel că toată lumina era acum una reziduală, cenușie și își târa propriul întuneric prin vid în timp ce peste tot în jur fiecare

culoare pălea alunecând în întunericul ei specific, toate lucrurile slăbeau și se prăbușeau în vreme ce

timpul în sine a început să se contracte așa de tare

încât cu siguranță avea să înghețe dintr-o clipă în alta și

dintr-o clipă în alta de-acum n-o să mai existe acum și

s-ar putea ca aceste lucruri să existe dar

nici unul dintre aceste lucruri

n-o să fie acum

să mă văd pe mine

stând în mașina aceea, întins în spatele volanului cu trupul înțepenit în zbaterile finale, cu brațul stâng aruncat peste scaunul de alături, strângând în mână medicamentul lui Mairead, cu toată partea superioară a trupului sucită înspre el cu

piciorul apăsând accelerația și motorul turat la maximum, mașina țipând la o sută de mii de turații, țipând

așa se pierde un inginer

nu mai există nici un fel de precizie, toate unghiurile mele tind spre infinit

în sfârșit dezlegat de mine însumi într-o

vastă uitare și

în momentul ăsta era nevoie nu de-o rugăciune sau de-un cântec ci de o ultimă clipă în care să-mi adun cu disperare puterile ca să pot rosti un blestem urlat și distrugător, o anatemă extrasă din adâncurile ființei lumii unde toate rugăciunile inversate sunt înrădăcinate în primul icnet al existenței lumii, în prima tresărire a vidului, ceva ce puteam extrage din aceste adâncuri și aduce în lume doar fiindcă eu, ca

bărbat și băiat, tată și fiu, soț și inginer

am cunoscut-o ca pe un loc sacru și frumos, sfințit de strădaniile și energiile omenești, străbătut de dragoste și de țesătura nesfârșită a condiției umane, și de vreme ce

acesta mi-e ceasul morții

aria mea post-mortem

bocetul meu de inginer

cu mintea golită de tot ce-i bun și pozitiv, este locul de unde voi elibera un blestem teribil, îl voi lansa din gura mea neagră peste vasta întindere a spațiului, îl voi lansa către cele mai

îndepărtate orizonturi și apoi încă și mai departe astfel încât să cioplească o nouă margine a universului, făcându-și loc spre adâncurile zdrențuite ale vidului unde în clipa asta Dumnezeu m-ar putea auzi și-ar putea veni să mă caute, recunoscându-și un coleg inginer, blestemul meu urlat fiind sunetul scos de un om respectabil care pleacă în mormânt prea devreme, un om care și-a văzut de treabă și a crescut o familie, totul la el fiind marcat de acel grad de moderație pe care l-ar putea folosi acum împotriva beznei din care el va veni să mă caute, așa cum l-am căutat și eu pe el, mereu plin de speranța că ne vom găsi unul pe altul în bezna asta care ne este drum și călăuză, până în noaptea densă unde rugăciunea și blestemul sunt unite la rădăcină în momentul inaugural al existenței, până în acele adâncuri unde doar adevărații credincioși își pot găsi drumul, cei ce au lumina ochilor stinsă pentru a putea avea o vedere nocturnă perfectă și acces la absența totală a lor înșiși unde, cu mâna pe inimă, pot spune

am murit în acel refugiu

am murit înconjurat de tone de nisip și pietriș și piatră spartă cu gura deschisă într-un urlet negru fiindcă trebuia să plec din mine când, fără să rateze o singură măsură

trupul meu prinsese deja ritmurile descompunerii ce începuse să lucreze imediat în carnea mea moale, acea culme de-o clipă a căldurii care a făcut loc temperaturii scăzute a declinului cu sângele devenindu-mi din roșu oxigenat de un negru ca al exploziilor celulare universale ce-mi provoacă acea revărsare de mizerie în organe care în cele din urmă mi se va scurge din fiecare orificiu al trupului chiar în timp ce eu

îmi găsesc drumul spre casă

din nou acasă

ca să stau la masa asta

și să plutesc prin camerele astea

încăpere cu încăpere, teribil de neliniștit, de parcă vârtejul acestei zile mi-ar fi intrat în trup și acum stârnește iarăși în mine acel curent sâcâitor care mă calcă pe nervi și mă face să fiu atât de agitat încât n-am altă soluție decât să continui să mă mișc, să plutesc dintr-o cameră în alta ca una dintre acele creaturi marine care nu pot sta liniștite de teamă că s-ar putea

scufunda și îneca, tot ce e solid în mine trăgându-mă în jos spre podea, să merg din

încăpere în încăpere

omorându-mi cele câteva ore dinainte ca soția mea și copiii să se întoarcă, încercând să alung această senzație că toate lucrurile din jurul meu sunt instabile și foarte slab înrădăcinate în aici și acum și că fie și cea mai mică apăsare va face totul să se încline, îndepărtându-se de mine ca și cum ar fi un decor de carton sau, cum e casa asta, că până și cel mai mărunt impuls va lansa întreaga chestie spre cer în lumina cenușie lăsându-mă

sunt

singur aici în spațiul deschis al lumii fără nici un fel de pereți sau acoperișuri sau podele în jurul meu, singurul locuitor al unui spațiu amplu și alb căruia i-au dispărut gardurile și gospodăriile și plantele și copacii, toate-s dispărute, lumea ca o ștersătură totală căci până și soarele a fost scos de pe cer și m-a lăsat absolut singur, stingându-se în orice fel ne vom stinge și noi de pe lume

animal, mineral, vegetal

tată, soț, cetățean

trupul meu trăgându-mi și sufletul în siajul său sau invers până când acea retragere totală în întinderea albă și amplă devine vizibilă doar ca o absență nețărmurită așa încât în cele din urmă nu mai rămâne nimic, au dispărut și trup și suflet și aceste pulsuri și ritmuri reziduale care în aceste momente ale scăpătatului stăruie în propria lor măsură recurentă, nimic mai mult decât o vagă zvâcnire stroboscopică a aerului înainte să fie șterse și ele în acea lumină autodevoratoare care înghite totul pentru a fi

aruncată dincolo de întuneric în acel vast tărâm neîntrerupt de folosință comună a spațiului și a timpului, în acea vastă uitare unde nu există indicatoare sau contururi care să mă ghideze nici cântece care să mă conducă acasă și unde nu mai există nimic de făcut decât să continui să mergi înainte, un picior după altul

capul plecat și continuă să mergi

continuă să

continuă să futu-i

1. Interjecție cu sensul de „Ura!“, „Trăiască!“ (irlandeză).
2. Colibă, cabană (irlandeză).
3. Uluru sau Ayers Rock (Muntele de granit roșu) – masiv stâncos izolat, înconjurat de dune, aflat în deșertul din Teritoriul de Nord al Australiei Centrale, ce reprezintă o atracție turistică a zonei. Uluru este considerat de aborigenii *anangu*, locuitorii nativi ai regiunii, un loc sacru, cu o profundă semnificație spirituală, aceștia descurajând ascensiunea pe respectivul masiv.
4. Medicament pentru reducerea nivelului de colesterol.
5. Al patrulea album al formației Radiohead, lansat în 2 octombrie 2000 în Marea Britanie.
6. În traducere, Agnes a lui Dumnezeu – joc de cuvinte pornind de la sintagma biblică *Agnus Dei* (Mielul lui Dumnezeu) (lat.).
7. Tulburare manifestată prin pierderea capacității de recunoaștere a celor văzute, auzite ori pipăite.
8. Moment dintr-o piesă de teatru când un personaj face o descoperire importantă ce duce ulterior la deznodământ, când se dezvăluie o situație reală până atunci tăinuită.
9. *Waltzing Matilda* – baladă australiană faimoasă, compusă la sfârșitul secolului al XIX-lea și devenită o marcă identitară a continentului australian și o referință directă la el.
10. Cel mai mare producător și furnizor de materiale de construcție din Irlanda.
11. Munte sacru al Irlandei, înalt de 764 de metri, important loc de pelerinaj în comitatul Mayo.
12. Ricky Hatton (n. 1978) și Manny Pacquiao (n. 1978) – boxeri profesioniști.
13. Stadionul cel mai important din comitatul Galway.
14. Serial de televiziune american, difuzat vreme de patru sezoane între 2004 și 2010.
15. Companie farmaceutică irlandeză.
16. Companie farmaceutică.
17. Parafrază a unei faimoase replici a lui Hamlet din piesa omonimă a lui William Shakespeare: „There are more things in heaven and earth, Horatio, / Than are dreamt of in your philosophy“ (*Hamlet*, actul I, scena 5).
18. Veche sărbătoare precreștină irlandeză, apropiată calendaristic de Ziua Morților, considerată și Anul Nou celtic.
19. Oraș universitar din nordul comitatului Kildare.
20. *Malleus maleficarum* (în trad. aprox. „Ciocanul împotriva vrăjitoarelor“) – manual tratând despre descoperirea, capturarea și exterminarea vrăjitoarelor, scris de Henricus Institor, pe numele său adevărat Heinrich Kramer (cca 1430-1505).
21. În original, *currach* – tip de barcă irlandeză cu schelet de lemn, pe care cândva se întindeau piei sau blănuri de animale, acum acestea fiind înlocuite adesea cu pânză. Acest tip de barcă este specific coastelor vestice ale Irlandei și nu se întâlnește nicăieri altundeva în lume.
22. Coaliția dintre Fine Gael și Partidul Laburist, despre care se credea că va câștiga un al doilea mandat. Alegerile din 1977 au fost considerate cel mai mare uragan politic din istoria Irlandei. Către finalul campaniei se prevedea că Fianna Fáil, partid republican tradițional, avea să câștige alegerile generale, dar nimeni nu a bănuit și anvergura acelei victorii.

23. Dáil Éireann este camera inferioară a Oireachtas Éireann, organul legislativ al Irlandei, iar camera superioară poartă numele de Seanad Éireann.
24. În sistemul votului unic și transferabil din Irlanda, alegătorul are în față un set de liste propuse de partidele aflate în cursă. Acesta alege lista partidului dorit și apoi bifează cu pixul candidații de pe lista respectivă.
25. Palat din Dublin, sediul Parlamentului Irlandei.
26. David Paul Scofield (1922-2008) – actor britanic de teatru și film, laureat cu premiul Oscar în 1966.
27. În original, Leaving Certificate – examen susținut în Irlanda după terminarea liceului.
28. Un tip de școală primară finanțată direct de statul irlandez, însă administrată, în parteneriat, de stat și de reprezentanții administrației locale.
29. Honuirea este acțiunea de netezire a suprafeței interioare a unei piese cilindrice cu o mașină specială.
30. Gaelic Athletic Association – asociație sportivă și culturală irlandeză ce promovează sporturile tradiționale irlandeze, dar și muzica, dansul și limba naționale.
31. Bucurie resimțită la necazul altuia (germ.).
32. În mitologia irlandeză, Fir Bolg reprezintă cel de-al patrulea grup de oameni ce s-a stabilit în Irlanda. Conform legendei, Irlanda a fost ocupată de șase ori, de șase grupuri de oameni, primele trei fiind nevoite să abandoneze insula. Întregul pasaj ce descrie demonstrația cuprinde multe cuvinte și expresii irlandeze specifice.
33. În original „*hempen homespun*“, expresie preluată din comedia lui Shakespeare *Visul unei nopți de vară*: „*What hempen homespuns have we swaggering here?*“ („Ce gugumani fac hărmălaia asta?“, traducere din limba engleză de Dan Grigorescu, în W. Shakespeare, *Opere*, vol. 3, Editura Univers, București, 1984, p. 264).
34. National Car Test – test bianual la care sunt supuse mașinile în Irlanda după al patrulea an de viață.
35. Examen susținut de elevii în vârstă de minimum 12 ani ce s-a organizat sub acest nume până în 1992, fiind redenumit apoi Junior Certificate.